STEFANO CONTI

URMEAZĂ-MĂ, DACĂ VREI

Stefano Conti

Urmează-mă, dacă vrei

Tradus din Ivan Alexandra

Cuprins

Prolog

Joi 13 august 2020

«În sfârșit am înțeles», un om își repetă în sinea lui, în timp pășește nesigur pe *avenida da Liberdade;* în mână o mapă veche din piele maro. Luminile întunecate ale serii înconjoară silueta misterioasă, o briză răcoroasă care vine dinspre mare este canalizată pe străzile din Lisabona.

Răsună zornăitul *Elevador-ului da Gloria*, funicularul care urcă de la *Baixa* pe unul dintre dealurile capitalei portugheze.

Bătrânul se sprijină cu o mână în baston, cu cealaltă apucă bara pentru a merge în sus; în încercarea sa, mapa se deschide și conținutul său cade pe jos. Un baiat înalt, îmbrăcat în negru, îl ajută să-și adune hârtiile împrăștiate, nu fără a da mai întâi o privire la foaia de deasupra. Ciudatul vehicul galben pornește, brusc încetinește, aproape se oprește, pare că nu reușește să ajungă în vârf, apoi cu o pufnitură reia urcarea. Omul se preface că se uită pe fereastră, observă de fapt ceilalți pasageri: Se uită îngrijorat la tânărul care l-a ajutat.

Barrio Alto este pitoresc pentru turiști, dar mersul pe jos prin aceste alei prost iluminate este nesigur chiar și pentru un maestru de Krav Maga, arta de luptă a armatei israeliene. Bătrânul accelerează ritmul, până când cineva din *rua do Norte* îl apucă din spate.

«Italian? Cină cu un spectacol de *fado?*»

Vorbește una dintre acele persoane "bagă înăuntru" care sunt staționate în afara restaurantelor tipice; acela nu este de fapt un restaurant pentru turiști, ci *Adeca Machado*, cea mai veche *Casa do Fado* din Lisabona.

«Nu, mulțumesc, nu mi-e foame.»

Chelnerul insistă să arate fotografiile unor vechi spectacole ale lui Amália Rodrigues și Marceneiro, faimoși fadiști, necunoscuți de mulți.

"*Fado* este ca jazzul: O muzică frumoasă pe care nu ai înceta să o asculți niciodată... ci doar pentru primele trei minute", se gândește omul.

Și apoi nu are timp să mănânce peștele tradițional în timp ce ascultă acea tristă baladă portugheză.

Cu o smucitură se îndepărtează de restaurant. Vântul pare să-l împingă în sus pe o pantă întunecată spre o clădire albastră.
«Deschide, ne-am întors» strigă la fereastra pe jumătate închisă de la etajul al doilea.
Un tânăr foarte supraponderal coboară scările două câte două. Ajunge gâfâind la ușa din față.
«Sfințenia voastră.»
O lungă reverență însoțește intrarea omului în casă.
«Închide ușa! Ne-au urmărit.»
«Aici este în siguranță. Vom proteja sfințenia voastră cu viața noastră.»
Bătrânul cunoaște de mult timp Bruxa, reprezentantul principal al *Hermetic Order of the Golden Dawn* , ordinul neo-păgân al cărui lider este incontestabil, și știe că ceea ce spune este îndoielnic. El este convins că, în primul moment de necaz, Bruxa va fugi spre inamic și nu-l va ascunde.
«Șoarecii, și uneori comandanții, sunt primii care scapă de pe nava care se scufundă.»
Își sprijină pălăria pe un fotoliu, continuând să țină mapa din piele.
«Am descoperit că...» se oprește.
«Ea este acasă? Spune-i să vină imediat la noi.»
«Desigur, sfinția sa. Ne grăbim in prezența sa.»
«Tu nu, doar ea! Tu ocupate cu pregătirea unei bai fierbinți.»
«Foarte bine. Fiecare dorință a sa este o comandă.»
În spatele acestui comportament lingușitor, lusitanianul Adeptus Exemptus ascunde un suflet meschin.
Bruxa se adresează, la rândul său, unei femei care rămăsese surprinsă de sosirea bătrânului.
«Pregătește o baie fierbinte pentru înălțimea sa!»
"De ce vrea să raporteze constatările sale doar ei?" reflectă Bruxa, mergând spre camera de la etajul doi.
Bate, ușor. —« Da, cine este?»
«Bruxa. Sfinția Sa vrea să discute cu tine.»
Ușa se deschide.
«Mă duc imediat la el. Vii cu mine?».
«Nu, vrea să-ți vorbească singur. Voi merge în templu să hrănesc focul sacru.»
«Vezi sa nu cumva sa-l stingi ca acum o lună», subliniază ea, închizând ușa.

Un șemineu mare luminează sala ceremonială; în lateral se afla statuile lui Jupiter și a lui Aesculapius, deasupra lor veghează cea mai mare a lui Helios, zeul soarelui. Bruxa adaugă ramurile adunate în parcul natural Gerês; transpiră în fața focului.
Între timp, fata intră în camera lui Magus Ipsisimus, conducătorul absolut al Ordinului Hermetic.
«Stăpâne, mă căutați?»
«Vino aici, steaua mea.»
Bătrânul stă într-un fotoliu, obosit de drumul lung.
«Acum mă poți tutui: Bruxa nu este aici. Pare atât de amabil, dar sunt sigur că ar fi gata să-mi sugă sângele dacă m-aș uita în altă parte.»
Se ghemuiește în fața lui pe o pernă uriașă ce se sprijină pe covor.
«În aceste luni de cercetare în bibliotecă am înțeles un lucru fundamental: eram convins că sunt doi dar în schimb... sunt trei!»
Fata știe bine la ce se referă și repetă uimită:
«Trei?»
«Exact așa!» exclamă ghidul spiritual suprem.
«Ai aflat ce era scris?».
«Cu mulți ani în urmă am văzut acel text, pentru câteva momente, apoi a dispărut. Încă nu înțelegeam cine a scris aceste cuvinte.»
«Cine?» îl încurajează sa continue.
Omul flutură o foaie în fața lui.
« Un împărat!» bătrânul se oprește și se uită înapoi.
«Dar m-au descoperit. Un băiat cu puțin timp în urmă, în *elevador*.»
«Ce s-a întâmplat?» întrebă ea, îngrijorată.
«Știu că a fost trimis de ei. Ei sunt aici!»
«Nu ne vor lăsa în pace până nu le vei da...», comentează ea.
«Niciodată acest lucru. Prefer să mor.»
«Nu spune asta... Sunt curioasă: Pot să văd?»
Bărbatul mângâie fața fetei, ea nu se îndepărtează.
«Măcar spune-mi...»
«*Patientia animi occultas divitias habet*.»
«Este un citat din Cicero? Sau poate Seneca?» întreabă ea.
«Este una dintre *sententiae*-le lui Publilio Siro: *Cine are răbdare, are o mare comoară ascunsă*.»
Apoi continuă: «Drumul spre adevăr este lung și întortocheat: trebuie parcurs pas cu pas. Acum sunt obosit. Vreau să-mi fac o baie.»

Ea se ridică.
«Vă respect voința, vă las la abluțiunile voastre, sfințenie.»
El își scutură capul.
«Nu face asta, draga mea. Fac cercetări de ani de zile... Așteptarea unei zile în plus nu schimbă nimic.»
Odată ce fata pleacă, Magus Ipsissimus se dezbracă și intră în baia personală cu foaia în mână.
Pornește casetofonul, o moștenire de familie din secolul trecut, și pune o casetă pe care el însuși a pregătit-o în anii 1990. Aruncă săruri de bergamot în cadă, aprinde o lumânare și se întinde în ea. Începe o piesă necunoscută a lui Angelo Branduardi, care cântă un poem de a lui Yeats, singurul câștigător al Premiului Nobel care a făcut parte din *Ordinul Hermetic*:
Simt că îmi voi găsi soarta într-un loc din norii de deasupra;
cei cu care mă lupt nu-i urăsc,
cei pe care îi apăr nu-i iubesc...
Muzica se oprește brusc. Întunericul ascunde o siluetă care se furișează înăuntru.
«Hei, ce faci? Cine ești?»
Două mâini îl împing pe piept.
Bătrânul încearcă să se ridice din cadă, în zadar.
«Nu vă voi spune nimic. De asemenea, puteți...»
Apoi se uită la notițiile sale prețioase lăsate pe chiuvetă și, în cele din urmă, la lumina slabă a lumânării parfumate cu ghimbir, îi recunoaște fața. În acel moment, încetează să mai riposteze: «Să se facă voia divină»
Omul se lasă să alunece sub apă, intrusul îl ține de piept și de cap. Se îneacă, dar nu se zbate, nu deschide gura într-un gest disperat și inutil de a căuta aer. Cu ochii deschiși, se uită la persoana care îl ucide și zâmbește. Da, zâmbește.
În mod neașteptat, silueta misterioasă îl ridică pe om încă viață din cadă și părăsește camera. Magus se usucă, și se îmbracă cu grijă. În cele din urmă, apăsa din nou pe Play:.
Am cântărit totul, am evaluat totul,
anii care au venit păreau o pierdere de răsuflare,
o pierdere de răsuflare în anii din trecut,
în echilibru cu această viață, cu această moarte.
Omul simte un fior rece când deschide fereastra cu vedere la curtea interioară. Apoi, o bufnitură seacă. Sângele se împrăștie pe trotuar.

Zăcând pe jos, mai are puterea de a rosti un singur cuvânt, unul singur:. «*Gudrun*».

I

Duminica, 16 august 2020

Rah, rah-ah-ah-ah. Roma, roma-ma. Gaga, ooh-la-la.

Poate ar trebui să schimb tonul de apel al telefonului mobil, dar Lady Gaga este o mare artistă.

«Bună, Francesco... Îți amintești de mine?».

Am vrut, într-adevăr am încercat să uit acea voce.

«Chiara?» întreb nedumerit.

«Da. Ce mai faci?».

«Chiar.... ești tu?»

«Și serviciul?»

Nu răspund.

«Acasă totul e bine?» insistă ea..

«Cât de mult vrei să continui așa?» obiectez.

«Încerc doar să fiu amabilă.»

Rămân fără cuvinte..

Chiara presează: «Câți ani au trecut: cinci, șase?».

Numai în filme răspund 9 ani, 10 luni, 12 zile și, privind la ceas, 2 ore. Ceasul nu-l port niciodată, mă neliniștește, dar revăd imaginea în mișcare lentă a ultimei dăți: ea întoarsă cu spatele pleacă fără să rostească un cuvânt, eu fără puterea de a o opri.

«Aș spune zece, mai mult sau mai puțin.»

«Atât de mult? Nu pot sa cred.»

«Să o scurtăm: ce vrei?» spun pe un ton morocănos.

«Să aud un prieten după atâta timp.»

“Nu vei fi niciodată pentru mine doar o prietenă”, gândesc, dar fraza iese prost:

«Nu am fost niciodată prieteni.»

«Si totuși, acel moment la Roma...»

«Ah, am fost cu tine? Eram convins ca am fost cu o altă fată » glumesc.

«Dacă ai fi fost acolo cu alta, nu știu, dar îmi amintesc când eram în acel hotel și...».

«Mi-ai închis ușa în fața!».
«Nu puteam face altfel», explică ea.
«Sau nu ai vrut.»
«Chiar trebuie sa răscolim chestii care s-au întâmplat cu un secol în urmă?»
“Las-o baltă: e mai bine așa”, cred.
O întreb: «De ce m-ai sunat?».
«Ai fost chiar tu în ziua aceea, în timp ce mergeam pe Lungarno, cel care mi-a spus: “Dacă nu ne vom mai vedea, voi aștepta maximum zece ani și apoi mă voi adresa celor de la *C'è posta per te*”».
«Chiar mâine aș fi trimis un e-mail lui De Filippi.»
Râde, apoi devine brusc serioasă.
«Aș vrea să vorbesc cu tine.»
«Deja o facem.»
«Nu. Mă refer în persoană.».
Uneori am visat să o revăd în Roma, unde s-a dus ea să locuiască. Când mă nimeream acolo pentru o conferință sau o expoziție, speram, de asemenea, să o întâlnesc așa din întâmplare; dar Roma este mare, *prea mare*.
«Nu am prea mult timp. Sunt ocupat în acest moment și... nu sunt singur.»
«O femeie?».
În realitate, este pisoiul meu iubit: Pallino. A terminat toată masa de seară și a sărit pe pat: nu am înțeles niciodată dacă o face pentru a-mi mulțumi pentru mâncare sau pentru a cere mai multă. Îl mângâi, el se ghemuiește lângă mine.
«De fapt este de gen masculin.»
«Ți-ai schimbat gusturile?» ironizează Chiara.
«Pentru a nu fi dezamăgit de femei...»
«Glumeț. În fine, dacă acesta e cazul, ne putem vedea: nu mai există nici un pericol.»
Pericolul este acolo și este enorm. Nici o altă persoană nu m-a tulburat la fel de mult ca ea, din primul moment. Eram la frontiera cu turcii, ea m-a abordat zâmbind și întinzându-și mâna.
Am cunoscut femei, dar nici una, chiar nici una, nu avea acel zâmbet. De câte ori m-am gândit cu regret la amintirea acelei zile, de câte ori am blestemat că am întâlnit-o.
«Nu mai fă atâtea nazuri. Când ești liber?»

«Este mai bine să evităm.»
Ea nu renunță și rostește încet cuvintele: «Lucruri importante s-au întâmplat.»
Încep să-l mângâi pe Pallino pe burtă: îi place atât de mult, uneori.
«Nu-mi pasă.»
«În schimb sunt convinsă...»
«Nu.»
«Hai să ne întâlnim și atunci vei decide dacă mă ajuți.»
«S-o terminăm aici» o întrerup.
«Dă-mi posibilitatea să...».
Dintr-o dată apăs butonul roșu de pe telefonul mobil și închid apelul.
“Dacă sună din nou ce fac? Nu răspund o las să sune” decid, dar continui să verific telefonul la fiecare minut. Fără nici un rezultat.
“Dacă ar fi fost important, ar fi sunat înapoi. Cu toate acestea, este mai bine așa” încerc să mă conving.
«Hai Pallino, să mergem la culcare, mâine lucrăm.»
Serviciul... Ceea ce fac pentru a trăi, cu siguranță nu este ceea ce am vrut să fac.
Îmi amintesc încă ziua în care m-am înscris la Literatura Clasică. Iubeam istoria și latina, dar visul meu era să devin arheolog ca Indiana Jones; la urma urmei, cei din generația mea au crescut cu filmele sale. După un an de cursuri, era timpul să punem în practică ceea ce am învățat: departamentul organizase o campanie de excavare. Eram încântat, așteptam cu nerăbdare să pornesc în căutarea *Chivotului Legământului*. Când am plecat, nu eram îmbrăcat ca idolul meu: în loc de o pălărie cu clape largi, purtam o șapcă albă *Nike* pe care am foloseam pentru tenis și în loc de un bici un hârleț, folosit în mod normal de tatăl meu pentru roșiile din grădină. După prima zi de excavare, mi-am dat seama de câteva lucruri: în primul rând, săpăturile te murdăresc, din cap până în picioare.
În al doilea rând, strâns legat de primul, este că dușul este un lux. Îl aveam, desigur, dar *numai unul pentru toată lumea*. Fuseserăm împărțiți în trei cămine mixte, fiecare de șase persoane, cu două băi și, întocmai, un singur duș, operat de un vechi încălzitor de apă extern. Doar primii trei beneficiau de apă caldă, ceilalți, cu excepția cazului în care amânau momentul până când încălzitorul de apă se umplea din nou, erau forțați să facă un duș rece “revigorant”. În prima zi am fost cavaler și am cedat locul meu unei studente din Bologna, a doua zi uneia din Cosenza, a treia zi m-am strecurat

primul în duș. Dormitul în cămine mixte poate părea „plăcut", dar fetele care participau la săpături nu erau studente precum cele din colegiile americane: ci fără machiaj, cu părul strâns și îmbrăcate ca și cei care fac lucrări pe autostradă. De asemenea, vorbeau ca și muncitori din construcții, și mai rău: în loc să facă un duș rece, amânau până la... o dată care urma a fi stabilită.

Ne aflam într-o locație îndepărtată printre dealurile din regiunea Marche și trebuia să curăț un perete tencuit al unui domus roman: nici un artefact rar de descoperit, doar o acțiune mecanică. Totul mi se părea plictisitor și când, la ultima lovitură cu dalta, mi-am dat seama că am desprins din greșeală o bucată din tencuiala pompeiană roșie, am înțeles un al treilea lucru fundamental: este mai bine să-i lăsăm pe arheologi să sape; apoi, dacă ei găsesc ceva interesant, ne ocupam noi, istoricii, să-l interpretăm corect. Asta a fost prima și singura mea campanie de excavare.

După absolvire am ales să fac doctoratul în istorie și filozofie, care a fost urmat de atribuirea contractului de predare a istoriei romane la Facultatea de litere din Siena. Cum am ajuns din lector universitar în casier la bancă?

Cercetător la 27 ani, profesor asociat la 35 ani și în cele din urmă profesor cu catedra la doar 41 ani! Aceasta este cariera strălucitoare și rapidă a "mentorului" meu, profesorul Barbarino, cu siguranță nu a mea.
Eu, care am fost profesor precar ani de zile, mă săturasem să fiu plătit mai puțin decât paznicul facultăți; mai mult, banca la care urma să lucrez, este și cea care își vroia în fiecare lună banii împrumutului solicitat pentru a supraviețui.

La urma urmei, mă bucur că mă eliberasem de tirania profesorului foarte ilustru și scrupulos și a altor titluri presate cu greu în cartea sa de vizită. Și apoi directorul filialei din Siena, unde lucrez acum, nu-i rău: neștiind ce să facă, lasă mâna liberă angajaților, fără a se amesteca prea mult. Barbarino nu era așa: controla și corecta fiecare paragraf al articolelor pe care le scriam pentru revistele științifice. Dar era corect: în cele din urmă le semna el.

Dar când, acum zece ani, stimatul Barbarino mi-a scris că a găsit în sfârșit mormântul împăratului Giuliano, în timp ce continuam să lucrez în bancă, am fost catapultat înapoi în acea lume. Despre împăratul supranumit Renegatul nu m-a fascinat doar concepția filozofică ci dorința de a schimba ordinea lucrurilor: încercarea, destinată eșecului, de a aduce înapoi ceasul

timpului. Giuliano nu înțelegea că lumea la care visase nu mai exista și, poate că, nu existase *niciodată*. La fel ca mulți tineri, el era convins că poate schimba totul, doar pentru a realiza că nu poate schimba nimic. A fost un idealist, sau mai degrabă un utopic, pe scurt, cineva ca mine.

Luni, 17 august 2020

«Este 7:04, este timpul să te ridici» repetă clipul audio pe care l-am înregistrat pe tabletă.

Încă somnoros, cobor scările și îmi pregătesc micul dejun.

Ca în fiecare dimineață, cafea cu lapte, pâine cu prosciutto crudo și doua felii de pesmet cu gem de portocale. Îmi place să mă păstrez "lejer".

Locuiesc într-un apartament mic în centru: peste tot în lume este renumit pentru Palio, dar Siena este fascinantă pentru o mie de alte particularități, care pot să fie descoperite încet încet. Și apoi pentru mine este foarte convenabil: cinci minute pe jos și sunt deja la serviciu.

De îndată ce intru în filială, Vito, coleg cu mine la casierie, mă salută: «Te văd îngândurat în această dimineață. Ți-a murit pisica?"»

«Să nu glumim despre Pallino: el este singura persoană... animal, pe scurt, singurul care mi-a rămas credincios... întotdeauna.»

«Atunci sunt durerile iubirii?»

Lucrăm cot la cot de mult timp și Vito nu s-a schimbat; de fapt, dacă este posibil, s-a deteriorat. Pe profilul Facebook a evidențiat o singură caracteristică: "singur". Scriind astfel este o invitație în a spune: "femei de peste 40 de ani, peste 50 de ani, peste orice cifră, ieșiți la înaintare".

Doar că niciuna nu la contactat. El continuă să locuiască cu părinții săi, care au probabil nouăzeci de ani, dar au grijă de el ca de un copil.

«În timpul pauzei de masă, îmi povestești. Azi am lasagna. Îți voi da să guști, chiar dacă, încălzită în cuptorul cu microunde, nu e la fel de bună ca atunci când e proaspăt făcută.»

«Gătește dimineața devreme mama ta?».

«Absolut: pentru a-mi lăsa un prânz proaspăt.»

Vito, de fapt este simpatic, cu excepția cazului în care îl iau momentele sale de furie: gâtul i se umflă, în timp ce fața și chelia i se colorează ca pieptul unui măcăleandru în călduri.

«Ai sunat la numerele de pe listă?» mă întreabă Marco, agentul de credit ipotecar și șeful sectorului clienților privați.

Marco este înalt și slab, foarte înalt și slab. A studiat economia și sistemul bancar și este unul dintre puținii colegi care și-a dorit să devină bancher în

viața sa.
«Nu încă, dar am lista aici», am răspuns.
«Haide, haide, poți s-o faci.»
Mă uit la listă și mi se face greață. Un program a comparat o serie de date și a extrapolat informațiile unor clienților care “ar trebui” să fie interesați de noul nostru card de credit.
«Dar după tine,» mă adresez lui Vito, «dacă cineva are deja un card, de ce ar trebui să vină in sucursală, să-l returneze, să ceară unul nou și aștepte o lună să-i ajungă pentru al putea folosi?»
«Este fantastic: funcționează online», insistă Marco.
«Dar și cel anterior» intervine Vito.
«Da, dar acesta are un potențial mai mare», insistă el.
Mă uit la el sceptic.
«Precum?»
«Acum nu-mi amintesc, ar trebui să citim fișierul produsului.»
În cele din urma, lui Marco îi vine în minte o caracteristică “fundamentală”: «Permite clientului să-și aleagă codul secret pentru al utiliza.»
«Desigur, tehnologia face pași uriași» ironizez eu.
«Vă rog efectuați aceste apeluri telefonice pentru a propune noul card. Haideți că trebuie să facem o cifră de afaceri», încheie responsabilul sectorului Clienți, înainte de a se îndrepta în direcția expresorului.
Iau în mână lista: nu voi face niciun apel telefonic! Nu vreau să sun oamenii să le ofer încă un alt produs inovator, practic identic cu ceea ce au deja.
«Spune-i că ai încercat, dar ai găsit ocupat» sugerează Vito.
«Cum pot să spun că toate cele treizeci...»
Fraza mi se blochează în gât atunci când o voce spune pur și simplu un cuvânt: «Bună ziua».
«Chiara!»
«Dacă Mohamed nu merge la munte...»
Revăzând-o îmi tresare inima. O fixez paralizat: Părul blond lung, ochi albaștri , pielea încă fină ca de porțelan. Anii trec pentru toată lumea, dar dacă acum zece ani era frumoasă, acum... este și mai mult.
«Nu mă saluți?».
Se apleacă peste tejghea, ca și cum ar vrea să mă îmbrățișeze.
Mă ridic, întinzându-i mâna.

«Cât suntem de formali.»
«Nu mă prezinți prietenei tale?» spune Vito, ridicându-se de pe scaunul său pivotant.. Chiara nu este înaltă, dar el, chiar și în picioare, este mai scund decât ea.
Ea își întinde mâna.
«O fac eu însumi. Numele meu este Chiara, sunt o veche prietenă de a lui Francesco.»
«Îmi pare bine. Eu sunt Vito, casierul șef.
Își închide nasturele la pantaloni, care de obicei îl lasă deschis, ascuns de cămașa pe care o ține în afara pantalonilor.
Apoi întreabă:«De unde vă cunoașteți?»
«Ne-am întâlnit în timpul unei călătorii» îi spun pe scurt.
«Ah da, de unde?» întrebă curios colegul meu.
«Ne-am întâlnit la aeroport» sare ea în ajutor.
«Frumos. Unde vă duceați?»
«Vrei o cafea Chiara? Așa putem vorbi liniștiți.”»
«Desigur. Poți să ieși?»
Vito nu vrea să renunțe la cunoașterea mai multor detalii.
«Avem un expresor și în filială.»
«Hai să mergem la bar. Cafeaua de aici are gustul vechilor practici în nisip.» Ies din spatele tejghelei și o conduc spre ieșire.
«Colegul tău este simpatic» comentează ea când ieșim din bancă.
«Ca un ghimpe de arici, de îndată ce pășești în mare.»
Ne îndreptăm spre Caffè Nannini. Pe măsură ce mergem spre drumul principal, ea îmi atinge ușor mâna cu a sa.
Instinctul ar fi să o țin de mână, dar mi-o îndepărtez.
«O cafea normală și pentru el un macchiato fierbinte. Îmi amintesc bine?» zâmbește Chiara.
«Și lingurița de miere înăuntru ca de obicei nu o vrei?» întreabă barmanița Gianna, care îmi cunoaște gusturile.
Ne așezăm la o măsuță în spatele încăperii. Am o mie de întrebări, încep, nu știu de ce, de la cea care mă interesează cel mai puțin.
«Ce mai face vechiul nostru prieten Alfio?»
Ea își apleacă capul.
«S-a întâmplat o tragedie.»
«Nu-mi spune că a murit. Cei ca el nu mor niciodată.»

«De fapt da, dar vorbeam despre...» Chiara se oprește, observă atent întregul local, «de sfințenia sa».
«Nu cred.»
Ea zâmbește cu jumătate de gură.
«Și totuși e așa.»
«În cele din urmă, nu doar cei mai buni pleacă, ci și cei mai răi» ironizez.
«S-a întâmplat acum câteva nopți... în Lisabona. Fusesem cu el cu câteva minute înainte. S-a aruncat din camera lui de la etajul trei.»
“Un lucru bun pe care l-a făcut în viață” mă abțin de la exprimarea acestei opinii. Din privirea sa tristă, îmi dau seama că nu inventează nimic.
«Chiar e mort?».
«O parte din el este mereu cu mine», spune ea.
«Atunci n-a dispărut cu adevărat?»
Ea se uita la mine cu o privire dulce amăruie.
«Nu înțelegi, nu ai înțeles niciodată nimic!»
Am auzit această frază repetată deseori de către femei, cine știu de ce.
«Complimentele, dragă Chiara, n-au fost niciodată punctul tău forte. Acum trebuie să mă întorc la servici.»
Sunt pe cale să mă ridic, ea se apropie și pune o mână pe umărul meu.
«Așteaptă, am nevoie de ajutorul tău.»
Ochii sai albaștri ma privesc cu intensitate. Nu pot răspunde. Simt mirosul acelui parfum cu note orientale cu care ma îmbiat prima dată. Fețele noastre nu sunt la mai mult de treizeci de centimetri distanță.
«Trebuie să continuăm studiile pe care le făcea sfințenia sa.»
Ea are întotdeauna capacitatea de a ruina fiecare moment poetic.
«Ce căuta acum?» întreb.
«Nu aici, nu acum.
«Atunci hai sa facem asa: Te întorci peste zece ani și îmi vei spune totul.»
«Nu putem depăși cea ce s-a întâmplat? Statutul limitărilor a expirat deja.» spune ea.
Cred că am citit într-un post o propoziție care se potrivește perfect.
«*În cartea vieții trebuie să avem puterea de a întoarce pagina, dar în același timp înțelepciunea de a nu uita niciodată ceea ce am citit*.»
Las citatul să fie elucidat, apoi o întreb: «Cum m-ai găsit? Am fost transferat la Siena nu de mult timp. Aveți adepți în banca mea?»
Ea zâmbește.

«Frații noștri sunt peste tot, dar am fost eu cea care te-a urmărit, de departe, în acești ani... Știi ce am pierdut?»
“Momente fericite și altele poate triste” cred, rămânând tăcut.
Ea se referea la cu totul altceva sau cel puțin așa cum spune: «O descoperire care ar putea schimba istoria narată de creștini.»
«Bosonul lui Higgs, “particula lui Dumnezeu”?» întreb.
«Nu, sfințenia sa era la un pas de... Trebuie să găsim ceea ce căuta.»
Devin nervos: ea se întoarce după ani de zile și îmi spune ce “trebuie” să facem.
«Arăt ca o marionetă pe care o poți manipula după placul tău?»
Chiara nu pare să asculte: «Ne vedem în seara asta la hotelul meu? Trebuie să te prezint cuiva.”
«Nu am nici o dorință să mă întâlnesc față în față cu unul din secta voastră».
«Nu este o sectă! *Hermetic Order of the Golden Dawn* este o organizație cu o istorie nobilă și prestigioasă.»
«În orice caz, nu am nici un interes în a cunoaște un alt emisar al vostru.»
«El nu face parte din ea, cel puțin nu încă», subliniază ea.
«Este un el? Ei bine. Nu este nevoie să mi-l prezinți.»
«Trebuie să-l cunoști. Te aștept în seara asta.»
Acestea fiind spuse, Chiara plătește pentru cafele și pleacă.
Mă întorc înapoi în filială gânditor. Nu ar trebui să merg, după cât am suferit pentru ea în trecut, dar astăzi, când am văzut-o din nou, a fost ca atunci la aeroportul Fiumicino. Era furioasă, concentrată pe valiza pierdută. Eu mă gândeam doar la cât de senzuală era, chiar și cu fața ei bosumflată i se delinea o gropiță pe obraji.
«Ce ai făcut cu prietena ta ?» Vito face cu ochiul.
Este evident: vrea să știe totul. De obicei, nimeni nu vine la bancă să mă caute, mai ales o femeie.
«Ce vrei să fac? Am băut o cafea și gata.
Va-ți dus să o beți direct în Guatemala?
Am servit șapte clienți între timp.
«Am vorbit despre vremurile de demult și...»
«În trecut, însă, a fost ceva între voi? colegul meu casier nu mă lasă niciodată să termin o propoziție. Am văzut felul în care o priveai.»
Mă gândesc înainte de a răspunde: «Dacă a fost, ea nu a observat».
«Dacă nu a observat, ești într-o situație foarte dificilă.»

«Astăzi nu avem facturi de contestație?»
«Da una, dar aștept până la sfârșitul zilei înainte de a suna notarul.»
Din fericire, am reușit să schimb subiectul. Nu vreau să spun mai altceva, și apoi poate ceea ce am crezut îngropat de ani de zile... Întors înapoi în apartamentul meu mic, stau pe o treaptă a scărilor de lemn care duc la mansardă. Am schimbat atât de multe locuințe de-a lungul anilor, dar asta nu aș schimba-o niciodată, doar dacă mi-aș putea permite o fermă cu o piscină pe vârful unui deal. Știu sigur: voi rămâne aici.
Gândul se întoarce la Chiara: "Ce vrea de la mine? Și eu de la ea?" Dintr-o dată mi-am dat seama: "M-a invitat la hotelul ei, dar fără să-mi spună care este". În timp ce mănânc somon afumat, mă uit la e-mail și pe *Whatsapp*. Nici un mesaj de la ea. Pe de altă parte în chat-ul de grup al colegilor din filială s-a stârnit doar un singur subiect:
Cine este misterioasa femeie cu care Francesco a luat micul dejun?
Evitând comentariile lui Vito, citez doar ipoteza cea mai menționată, cea a lui Marco: o fostă pasiune care a rămas însărcinată la momentul respectiv și acum vrea pensie alimentară pentru copil!
În cele din urmă controlez și Messenger. Mesaje există, dar numai de la prieteni cu modernele "lanțuri ale lui Sfântul Anton":
"Ferește-te de individul cutare. El are în profilul său o imagine a unui câine corsican ("ce fel de câine este?"). Dar el este un hacker, nu accepta prietenia lui, altfel ..."
Abia la ora 21:30 apare un mesaj de la un necunoscut.
Se autointitulează Obscura alba.
«Salut. Sunt la hotelul Tre Donzelle, aici în centru. Te aștept.»
Mă uit la profilul de Facebook al lui Obscura alba. Există doar două fotografii: imaginea unei femei în stil fantasy și un simbol misterios. Nu există indicii despre profesie, oraș sau relații sentimentale.
Nu este prima dată când îi „spionez" profilul. În trecut, am căutat numele ei, Chiara Rigoni: am găsit trei și, chiar dacă fotografiile nu corespundeau cu ea, le-am cerut la toate trei prietenie. Două m-au ignorat, una a acceptat. Printre fotografiile acesteia din urmă: erau doar imagini cu pisici. Ar putea fi ea, chiar dacă descrierea indica:
Iubitoare de pisici. Web designer. Locuiește în Florența.
I- am scris:
Am o pisică frumoasă, uriașă și albă: Numele lui este Pallino. Iată o poză cu el.

Mi-a răspuns imediat:

Pallino este adorabil, cine știe dacă și stăpânul său este. Dacă se întâmplă să fii în zona mea, putem bea o cafea împreună.

Eram curios să văd dacă era ea, așa că am inventat o întâlnire de serviciu la Florența pentru a doua zi.

Mi-a dat o întâlnire în parcarea de la Ikea în nordul Florenței. Am sperat până în ultimul moment, dar... nu era ea. O femeie frumoasă și voluptoasă, dar nu era ea. Toată seara a vorbit despre fostul ei soț și despre cum greșise să se căsătorească cu el; apoi a continuat să povestească în detaliu, chiar și cel mai intim, diferitele întâlniri nereușite cu alți bărbați după despărțire.

«Cea mai rea experiență mi s-a întâmplat acum șase luni cu cineva pe care întâlnisem pe chat. În prima noapte când am ieșit, a comandat o pizza... sau poate a fost un sandviș. Pe scurt, nu contează.»

“Am crezut că mâncarea consumată era importantă pentru șirul povești”, am evitat acest comentariu.

«Am ieșit așa să ne cunoaștem. M-a întrebat la un moment dat: „Ai plătit taxele la stat?»

Această întrebare absurdă mi-a stârnit curiozitatea: «În ce sens?»

«Repet: A fost prima dată când ne-am întâlnit. El își imagina deja că vom merge să trăim împreună. Fiecare trebuia să-și plătească cheltuielile: atât în perioada salarială cât și în cea pensionară.»

«Dar ai plătit taxele la stat?»

Nu, nu era Chiara Rigoni pe care o căutam. In timp ce mă gândeam la ciudata întâlnire, îmi apare un nou mesaj de la Obscura alba:

«Așadar vii?? Cere să mergi în camera lui Patrizia Salvatori.»

“Ăștia din sectă nu-și folosesc niciodată numele reale. Dacă nu au un pseudonim pentru fiecare sezon, nu se simt confortabil. Sincer să fiu, Chiara poate să nu fie numele ei real.”

Încă nu înțeleg ce vrea. Cu siguranță nu este o invitație “romantică”, de asemenea, pentru ca a vrut să-mi precizeze că vrea sa cunosc pe cineva.

Ușa din față a hotelului este închisă: Sun. Nimeni nu răspunde. Sun din nou, mai mult. Ușa rămâne închisă. Poate Pollon, protectorul cuiva care e pe cale să facă ceva stupid, îmi trimite un semn de la Olympus.

Mă uit înăuntru: totul e întunecat. Îi scriu un mesaj lui Chiara:

«Sunt jos în fața hotelului, dar e închis.»

Ea răspunde imediat:

«Introdu codul de acces de pe tastatura din partea stângă a porții: 1337. Apoi du-te la etajul al doilea, camera 40.»

Deschid poarta și urc scările. De îndată ce ajung la etaj, lumina cu timer se stinge. O aprind din nou și caut camera: se află la capătul holului. În mijlocul holului lumina se stinge din nou. Mă întorc, o aprind din nou și alerg până la ușă, unde încep să bat, poate cu prea multă energie.

Chiara apare.

«Intră și nu fă atâta zgomot!»

«De ce să nu fac zgomot?» spun dinadins cu voce tare.

Ea poartă pantaloni scurți strâmți și un tricou albastru deschis la fel de strâmt: fascinat să o privesc, nu observ imediat...

Dintr-o dată, un țipăt ascuțit al unui copil.

«Bravo, mulțumesc.»

Se apropie de patul în care un copil dormea liniștit. Are aproximativ un an, este grăsuț și blond cu părul creț. Chiara îl ia în brațe.

«Am vrut să te prezint lui.»

Ea începe să meargă înainte și înapoi strângându-l la piept.

Eu rămân paralizat la intrarea în cameră.

«El este...»

«Da, este fiul meu.»

N-am mai văzut-o așa pe Chiara. Cu mine a fost mereu distantă: de foarte puține ori s-a apropiat, dar la scurt timp se retrăgea. Cu el este plină de atenții: sărută copilul pe frunte, îl strânge la piept, îl leagănă cu dragoste.

«Îmi dai ăla?»

«Ăla ce?»

«Biberonul, de acolo, de pe masă!»

Biroul din cameră a fost transformat într-o creșă cu tot ce ai nevoie pentru a schimba, hrăni și a se juca copilul. Îi dau biberonul ca și cum ar fi un obiect de pe altă planetă.

«Mai întâi trebuie să-l încălzești.»

Sunt familiarizat cu nou-născuții ca și cu mașinile de Formula Unu. De fapt, poate aș fi mai confortabil să conduc una dintre aceste mașini decât să țin în brațe un copil.

Întocmai, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, mi-l dă în brațe.

«Ține-l, încălzesc eu biberonul.»

«Dacă îmi cade?»

«Nu-l lăsa să cadă! Așează-te pe pat.»

Orice poziție de yoga runică ar fi mai ușoară pentru mine decât cea pe care am inventat-o pentru a mă așeza cu încărcătura prețioasă în brațe. Cumva reușesc, dar copilul începe să plângă din nou. Din fericire, sosește biberonul. Urmează râgâielile la ordinea zilei. “La ce vârstă râgâiala, din ceva frumos, devine o practică vulgară?”

În cele din urmă, copilul închide ochii, pune capul pe pieptul mamei sale și adoarme. Chiara îl pune cu grijă în mijlocul patului. Ea se așează pe o parte, eu pe cealaltă.

«Cum se numește?» întreb.

«Vittorio.»

«Acesta este numele lui real?»

«Este numele cu care l-am înregistrat la starea civilă. În ritualul de purificare cu care l-am „botezat” la *Golden Dawn*, numele său este altul. Nu vrei să-l ghicești?»

Sunt atât de impresionat de prezența unui copil încât ultimul gând este să rezolv această enigmă.

«Giuliano. Giuliano este numele ales pentru el de divinitatea supremă.»

«Și cine ar fi tatăl lui Vittorio... Giuliano?»

Ea își scutură capul fără să rostească vreun cuvânt.

«Nu vrei să-mi spui?» insist.

«Cred că nu-ți va pica bine.»

«Cu siguranță un membru al ordinului vostru păgân. Probabil să fi fost conceput într-o noapte de eclipsă într-un templu egiptean.»

«Nu, a fost un act de iubire.»

Acel substantiv de pe buzele ei răsună în urechile mele. Iubire: Un termen pe care nu am auzit-o niciodată pronunțând.

«Prefer să nu știu.»

Acum ea vrea să mi-l spună: «Nu, trebuie să-l știi».

«Crede-mă: rămân cu îndoiala.»

«A fost un dar de sus. Nu m-aș fi așteptat niciodată ca la vârsta mea să pot...» Chiara se oprește, se uită la copil și la sfârșit îmi dezvăluie: «Giuliano este o creație a sfințeniei sale».

Sunt surprins, nu am crezut că...

«Nu vrei să spui că tu, cu acela...»

«Până la moartea sa subită, el a fost pentru mine un ghid, un tată și... un partener.»

Mă întind pe pat și fixez tavanul pentru o lungă perioadă de timp. Apoi mă întorc și mă uit la copilașul care doarme, arătând ca cineva care întâlnește un extraterestru. Sper că va seamăna cu mama lui.

Secundele trec, parcă ar fi ore. Privirea Chiarei trece de la cel mic, la mine și la smartphone-ul de pe noptieră: notificările vin în mod constant. Nu vreau să știu altceva. Sunt dezamăgit. Pe de altă parte, este bine cunoscut: în multe secte există un conducător spiritual care, printre altele, profesează iubirea liberă, care se traduce apoi în posibilitatea ca gurul, și numai el, poate avea relații cu toate urmașele credincioase.

“Trebuie să fi fost forțată de sectă” decid eu că este singura explicație logică.

«Trebuie să fi fost forțată» repet eu, dar de data asta cu voce tare.

«Ce?» Chiara întrebată jignită și apoi a subliniază «Nimeni nu a forțat pe nimeni».

Îmi simt unghiile zgâriind un perete de oglinzi.

«Am vrut să spun: Trebuie să fi fost forțată să fugi după moartea lui...»

«Am venit aici din proprie voință. Pentru că, pentru că... am nevoie de tine.»

De câte ori mi-aș fi dorit să-mi fi spus asta. Dar acesta este cel mai rău moment, cred neconsolat.

«Ce ar trebui să fac? Să sparg seiful unei bănci elvețiene sau să fur Mona Lisa?»

«Nu vreau să vă mint: Vorbesc în numele Ordinului hermetic al Zorilor de Aur.»

Ce legătură am eu cu această fanatică și cu cultul ei? Giuliano se trezește, deschide ochii săi verzi și îmi surâde. Poate că inspir compasiune copiilor. Câteva secunde și începe să plângă ca și cum nu ar exista ziua de mâine.

Chiara explică: «Când face asta ori îi este foame ori și-a făcut nevoile ori amândouă.»

«Poate că ar trebui să plec.»

«Nu, așteaptă! Îl schimb și apoi continuăm conversația.»

«Vorbim mâine.»

Mă dau jos din pat.

Chiara mă sărută pe obraz și îmi șoptește la ureche: «Contez pe tine».

În timp ce ies de pe ușa hotelului întâlnesc un domn distins, cu pantaloni albi și cămașă de in, la fel de albă. Mă dau la o parte ca să-l las să intre, apoi mă îndrept către casă.

«Te-ai mai gândit?» exclamă Chiara, deschizând ușa camerei cu bucurie.
«Așteptați pe altcineva?» întreabă distinsul domn.
Fata încearcă să închidă ușa, dar străinul este mai puternic și intră.
Îl ia pe Giuliano în brațe și se ascunde într-un colț.
«Nu te teme», exclamă el încet. Apoi își întinde mâna: «Numele meu este Costantino».
Chiara încearcă să protejeze copilul strângându-i capul la piept.
«Ce vrei de la mine?»
«Să vorbim, doar să vorbim» răspunde omul cu o liniște calculată.
«Plecați sau chem poliția» amenință ea.
«Cu ăsta?» întreabă străinul, ridicând telefonul care îl lăsase pe noptieră.
«Atunci țip.»
«Nu vă convine. Hotelul pare pe jumătate gol și înainte ca cineva să vină...» el lasă în mod deliberat propoziția neterminată.
«Ce vreți?» Chiara întreabă fără să-l privească în față.
Ochii ei sunt pe copilul din brațele sale care, în acea situație agitată, uimitor a adormit .
«Haideți să ne așezăm și să ne calmăm, așa vă voi explica.»
Omul ia scaunul din fața biroului și îl întoarce. Chiara se ghemuiește peste pernă. Pe cealaltă parte, el îl pune pe Giuliano, apoi îl acoperă cu o păturică cu ursuleți de pluș.
«Știți pe cine reprezint?»
Domnul scoate un pliculeț din suportul său iPad și îl deschide.
«Pot să fumez?»
Fără să aștepte răspunsul, începe să pună niște tutun luat din pliculeț într-o pipă.
«Nu» răspunde Chiara cu hotărâre.
«Mergând în sus am observat recepția pustie: nimeni nu va ști.»
«Da, dar nu puteți să o faceți .»
Ea se uită la el și apoi arată spre copil cu un gest al mâinii care se transformă într-o mângâiere pentru Giuliano.
Costantino, spre nemulțumirea sa, își pune la loc pipa și tutunul, apoi se ridică în picioare la mai puțin un metru distanță.
«Sunt Cavaler al Marii Cruci a Dreptății al Sacrului Ordin militar constantinian al Sfântului Gheorghe.»
«Ce ordin este?»
Chiara știe deja răspunsul, dar se preface că e surprinsă.

Împăratul Constantin însuși a încredințat a trei sute de cavaleri sarcina de a apăra creștinismul. Sunt unul dintre cei mai înalți membri ai acestui ordin de cavalerism stabilit în secolul al IV-lea.

«Mai există?»

«Este mai puternic ca niciodată. Recunoscut de statul italian, are ca și conducător Casa Regală a Bourbonilor, pretendentă la tronul celor două Sicilii.»

«Regatul celor două Sicilii cu siguranță nu mai există.»

Costantino se uită fix în ochii fetei.

«Realitatea este destul de diferită decât cea relatată în cărțile de istorie.»

Chiara se ghemuiește pe pat, îndepărtându-se de necunoscut.

«Am fost trimis aici să reprezint Marele Maestru al Ordinului Sfânt constantinian.»

«Ce vreți de la mine?»

«Știți foarte bine, nu mă luați peste picior. Chiara se gândește îndelungat înainte de a răspunde.

«Nu o am.»

Bărbatul se învârte în jurul patului, se apleacă și se apropie de fața lui Giuliano.

«Doarme?»

«Lăsați-mi fiul în pace, altfel...»

Costantino se întoarce și se așează din nou în fața celor doi.

«Știu că nu o aveți, altfel aș fi avuto deja în mâinile mele.»

Chiara se uită în jur căutând o cale de scăpare, dar ar trebui să treacă peste acel om ca să poată ajunge la ușă, cu copilul în brațe.

«Domnule Costantino, vă repet: Nu-l am.»

«Da, doamnă Chiara, dar știu că îl căutați» insistă bărbatul.

«De unde știți numele meu?»

«Știu totul despre dumneavoastră, în acest moment aș spune că ne-am familiarizat unul cu altul: putem chiar să ne tutuim.»

Omul se apropie și îi șoptește la ureche.

«Știu cine ești, știu despre iubitul tău conducător și despre cercetările lui.»

Chiara se îndepărtează.

«Erau doar speculațiile unui bătrân, nu găsise nimic.»

Costantino îi arată o foaie.

«Și asta?» Chiara tace.

Costantino se ridică și flutură hârtia în fața fetei.
«Știi ce este?»
Tonul lui devine amenințător: «Te mai întreb o dată. Știi ce este?»
Chiara, în cele din urmă, dă din cap că da.
«Acestea sunt notițele pe care bătrânul le avea cu el în acea noapte. Îmi imaginez că le-ai căutat mult timp.»
«În acea noapte, între ambulanță, poliție și frații panicați, nu am avut timp…»
El o întrerupe: «A doua zi te-ai fi dus să răscolești fiecare colț al casei, dar era prea târziu. Cu acel du-te vino, a fost ușor pentru noi să ne furișăm: erau în baie, imaginează-ți cât de ciudat.»
«Dacă aveți notițele lui, ce vreți de la mine?»
Omul ascunde cu mâna scrisul de pe foaie, cu excepția literelor din dreapta sus.
Chiara comentează: «Dacă nu-mi arăți restul, nu prea au sens».
«Aceste linii verticale reprezintă numărul trei în latină: este numerotarea paginii. Pentru a înțelege combinația ciudată de litere și numere scrise mai jos, poate că ar ajuta să avem primele două foi.»
«Nu le am. Este adevărat, le-am căutat, dar nu le-am găsit deloc.»
«Nu-mi jigni inteligența. Chiar ieri, un emisar de al nostru s-a întors în casa din Lisabona. A căutat peste tot: și nimic.»
«Oricine ar fi putut să le ia» răspunde ea.
«Teoretic da, dar îmi imaginez că, dacă ești aici, este ca să-i arăți foile prietenului tău... Cum se numește?»
Chiara se uită spre fereastră.
«Francesco Speri.»
«Exact. Sper că Speri, curios joc de cuvinte, va continua căutarea în locul șefului tău.»
Ea rămâne tăcută în timp ce își privește fiul dormind.
«Știm cu toții ce a descoperit. Îl urmăream de luni de zile.»
Chiara continuă să tacă.
«Să fim onești măcar o dată. Șeful tău a susținut că există o scriptură, cu siguranță complet falsă, dar, în mâinile naivilor, i-ar face să creadă alte lucruri decât cele reale.»
«Așa o fi. În orice caz, erau doar niște aiureli terminate cu el.»
Apoi Chiara se înfioră înainte de a șopti: «Ați făcut-o voi? Voi l-ați omorât?»

«Sfârșitul lui, nu-l voi ascunde, a fost providențial. Dar, așa cum scrie în raportul poliției, a fost o sinucidere.»

«Sunteți niște ucigași! Acum e mort. Ce mai vreți?» întreabă ea îngrijorată.

«Cred că, dacă ți-aș deschide dulapul sau ți-aș întoarce valiza pe dos, aș găsi celelalte două foi.»

Chiara privește imperceptibil spre baie.

«Sau poate că acolo se află trusa ta de frumusețe cu notițele prețioase în ea?»

Chiara nu mișcă nici un mușchi al feței.

«Nu vreau să umblu prin lucrurile tale. Păstrează hârtiile.»

Ea este surprinsă, dar încearcă să ascundă asta.

«Pentru mine aceste scrisori nu au sens. După cum ai spus, putem pretinde mereu că au fost aiurelile unui om bătrân. Dar ele ne pot ajuta să găsim obiectul pe care îl căutăm amândoi.»

Bărbatul se duce să stea pe patul de lângă ea și se uită în ochii ei înainte de ai șopti: «Știi despre ce vorbesc».

Chiara dă din cap.

«Desigur, căutăm originalul. Șeful tău bănuia existența unor copii.»

Chiara își scutură capul.

«Nu știu nimic despre asta.»

Costantino, de asemenea, dă din cap.

«De ce trebuie să ne luăm peste picior? Dacă ești aici, știi. Trebuie să-ți fi spus unde este originalul.»

«Nu.»

«Minți. Este de înțeles: nu ai încredere în mine.»

O pauză lungă și apoi cavalerul rostește cuvintele: «Și faci bine».

«Hai să terminăm cu asta. Ce vreți de la mine?»

«Acum pari mai rezonabilă» comentează omul.

«Tu și acel Francesco veți descifra foile aflate în posesia voastră și, după ce veți reuși, va trebui să-mi spunei totul.»

«De ce aș face asta?»

«Doar așa îți voi da această a treia și ultimă foaie. Cred că îți va dezvălui locul unde se află originalul. Din păcate, însă, de una singură, este inutilă.»

«Chiar dacă aș face-o, atunci ce s-ar întâmpla?»

«Vom ști noi ce să facem.»

«Și noi ce câștigăm?»

Costantino se ridică și se apropie din nou. Îi mângâie fața lui Giuliano; el se întoarce în partea cealaltă.

«Pur și simplu nimeni nu va fi rănit.»

Chiara are curaj și îi răspunde cu un ton autoritar:

«Suntem o organizație puternică, răspândită în întreaga lume. Nu vei scăpa cu asta.»

«Noi ne bazăm printre rândurile noastre pe nobili, prinți și cardinali. Ordinul nostru Sacru își are rădăcinile încă din timpul Imperiul Roman, voi sunteți doar o sectă din secolul al XVIII-lea.»

«Nu-ți permit să vorbești așa despre *Hermetic Order of the Golden Dawn*.»

«Crezi că am nevoie de permisiunea ta?»

Omul pune scaunul la loc sub birou. Apoi caută ceva în portofel.

«Acesta este numărul meu.»

Chiara ia cartea de vizită a lui Costantino, iar el îi amintește: «Voi aștepta mâine un telefon de la tine.»

Înainte de a închide ușa în spatele lui, el o salută: «Îți urez o noapte liniștită și... un pupic pentru cel mic».

Nemulțumit de conversație, Costantino se așează pe treptele bisericii din centrul străzii Tolomei și dă un telefon.

«Dragă frate.»

«La ordinele voastre, stăpâne.»

«Nu mai are sens să rămâi în Portugalia. Trebuie să te întorci imediat în Italia. Am să-ți dau o misiune importantă.

«Sunt gata.»

«Trebuie să urmărești doi oameni. Îți trimit fotografiile.»

Băiatul observă imaginile care i-au ajuns pe *Whatsapp*, apoi întreabă: «Pe ea am văzut-o aici, dar el cine este?»

«Nu trebuie să te intereseze. Limitează-te doar la ceea ce îți poruncesc.»

«În trecut am arătat deja de ceea ce sunt...»

«Și îți suntem toți recunoscători ... Când îl vor găsi, va trebui să îl sustragi: cu orice preț!»

Tânărul rămâne tăcut.

«Cu orice preț» omul subliniază în timp ce observă coloana cu statuia lupoaicei care alăptează cei doi gemenii, ca simbol al uniuni dintre Siena și Orașul Etern.

Din depărtare se aud tobe, mai târziu pe stradă defilează o paradă de sărbătoare: Costantino imortalizează acea procesiune unică cu iPad-ul său.

II

Marți, 18 august 2020

«Deci, cum a fost cu blonda de ieri?» așa mă întâmpină Vito.

«Nici măcar nu-mi spui bună ziua înainte?»

Mă așez la locul meu și pornesc calculatorul.

În timp ce începe programul de gestionare a numerarului, colegul presează: «Bună dimineața profesorule. Ai avut ocazia să predai un concept filosofic acelei studente provocătoare?»

«Pentru tine totul se rezumă... la un singur lucru.»

Vito insistă: «Spune-mi adevărul: *fata* aia cu aerul ăla șmecher...»

«Ce casierie este deschisă?» întreabă o doamnă de vreo șaizeci de ani .

«Veniți la mine» spun eu, foarte fericit să scape de acea discuție.

«Puteți să-mi schimbați euro în kuna?»

«Mergeți în vacanță în Croația?»

Vito se uită la mine cu uimire, ca și cum ar spune: “Nu știe ce este un fond de protecție, dar știe moneda în vigoare într-unul dintre puținele state europene care nu utilizează euro?”

Doamna a răspuns prompt: «Da, dar nu le găsesc nicăieri moneda».

«Îmi pare rău: avem lire, dolari, franci, dar nu kuna.»

«Și ce mă fac? Plec în acest weekend.»

Mă adresez colegului meu: «Vito, care este tranzacția pentru a vedea dotarea cu valută în celelalte filiale?»

«Prea concentrat pe “studiile” tale, nu-ți amintești pe de rost, nici măcar una,

o tranzacție.»

Vito face cercetarea și informează doamna: «Găsiți câte kuna vreți aici în apropiere, în filiala de pe alea principală».

La prânz evit restaurantul cu colegii mei și mă duc la Faraoni, kebaberia mea de încredere. Mușcam dintr-un kebab super picant atunci când primesc un *Whatsapp* de la Chiara:

«Trebuie să-ți arăt ceva. Ieri ai fugit, lăsându-mă de una singură... Voi veni mai târziu în filială și îți arăt.»

«Nu vreau ca colegii să fabuleze din nou» îi răspund.
«Bine, dar ne întâlnim la 5:00 în Piazza Campo, nu la bancă.»
La Campo sunt întotdeauna mulți de turiști de toate tipurile și culorile, în această perioadă de vară și mai mult.
Chiara stă cu spatele lângă Fonte Gaia: își uda mâinile și le trece prin păr.
“Dacă nu ar fi fost un adepta unui ordin de fanatici neo-păgân, ar fi fost foarte frumoasă. Pe cine vreau să tachinez? Ea este și va fi întotdeauna, frumoasă!”
«În sfârșit ai ajuns. Aici este foarte cald.» Își usucă mâinile pe rochia cu dungi.
«Ce ai vrut să-mi arăți atât de important?»
«Acum îți arăt. Hai să merge la acel bar.» mă invită ea.
Ne așezăm la o masă pe terasa unuia dintre numeroasele localuri cu vedere la Piazza. Un chelner ne întâmpină vorbind în germană.
Chiara răspunde : «*Danke, aber wir sind keine Deutschen*. Hai să vorbim în italiană: e mai bine.»
«Scuzați-mă, aici...»
«Vin numai americanii, germanii și rușii » am terminat eu propoziția.
Chelnerul zâmbește.
«Vă aduc imediat meniul.»
«De ani de zile locuiesc în Siena dar nu am fost niciodată la aceste baruri pentru turiști. Aici te fac să plătești și aerul care îl respiri.»
Chiara scoate o bucată de hârtie din geanta Michael Kors și o pune aproape de mine. Eu arunc o privire trecătoare, sunt mai interesat de cine am în fața mea. Ea se apleacă spre mine ca să privim împreună.
«Ce părere ai?»
Ochiul meu cade pe ceea ce văd prin decolteu.
«Foarte interesant.»
«Crezi și tu că merită?»
«Merită» răspund un pic jenat.
«Unde te uiți?»
Chiara își încheie un nasture de la rochie.
«Uită-te la asta!»

…E5XCF4

GALGANUS - NIGER

«Te mai întreb odată: este interesant?»

« Astea au fost scrise de ... șeful tău?»

«Timp de mulți ani a avut o singură fixație. Găsirea...»

«Cutia Pandorei?» o întrerup.

«Nu ești departe.»

«Prima linie...» las în mod deliberat propoziția neterminată.

«Pare a fi un cod criptat, dar pentru moment nu am reușit să-l decriptăm.»

Se întoarce chelnerul cu două meniuri.

Chiara se uită fugitiv și apoi comandă: «Un prosecco pentru mine. Tu?»

«Un chinotto, vă rog.»

În timp ce chelnerul pleacă, ea exclamă: «Un chinotto!?»

«Băuturile carbogazoase sunt aproximativ aceleași în întreaga lume: coca cola, fanta, sprite. Ele își pot schimba numele din India în America de Sud, dar sunt la fel peste tot. Chinotto nu: îl găsești doar în Italia.»

«Acum vei spune că este un produs IGT ca și vinurile» răspunde ea amuzată.

«Nu știu, dar ar trebui să facă acest lucru. În orice caz, există doar de la noi.»

«Ai văzut aici la începutul celei de-a doua linii?» se întoarce la subiectul care o interesează.

«Da, Galganus» răspund.

«Îl cunoști pe San Galgano?»

«Da, știu povestea lui.»

«Știam cât de importantă era contribuția unui istoric.»

«Mă bucur că sunt de folos.» Ea zâmbește.

«Totuși, ce ar trebui să fac?» o întreb.

«Doar să mă însoțești»

«Unde?»

«Evident, la mănăstirea lui San Galgano!»

În timp ce chelnerul aduce băuturile mă uit din nou pe foaie, cel puțin la a doua linie, pentru că prima este de neînțeles.

«Nu înțeleg ce înseamnă Niger. Speri să descoperi la mănăstire legătura dintre aceasta și Galganus?»

«Nu știm încă cine este acest Nero, dar cu siguranță San Galgano avea un rol important în studiile lui...»

Închei propoziția: «Dragului tău».

«Putem să-l numim sfințenia sa și gata?» Chiara se supără.
«Îl voi numi Magus, cel mult Magus Ipsisimus, mai mult nu pot. Oricum, ce căuta?»
Chiara pune mâna ei pe a mea.
«Poate că ai dreptate: în Turcia acest suc nu este, și, de fapt, nu cred că l-am încercat vreodată. După culoare arată ca coca-cola.»
Îi vărs chinotto.
«Este o Coca-Cola... bună.»
«Dar Coca-Cola este bună» răspunde ea.
«Este dulceagă. Chinotto are un gust amărui, ceea ce îi oferă ceva în plus.»
Ea gustă, strâmbătura ei pare să contrazică laudele mele în favoarea chinotto-ului.
«Sfințenia sa căuta... o comoară aparținută mănăstiri, dar după trebuie să fi fost mutată.»
«Atunci, ce sens are să mergem acolo?»
«Pentru a găsi indicii, pentru a descoperi unde este. După mă vei implora să participi la misiunea noastră.»
«Mă îndoiesc mult, dar, dacă vrei, mergem.»
«Desigur. Dar mai întâi lasă-mă să-mi termin prosecco.»
De îndată ce intră în mașină, ea mă întreabă: «Îmi amintesc bine sau înainte aveai un Seat Leon negru?»
«Exact. În zece ani ai văzut câte schimbări s-au petrecut? Acum am un Seat Leon... roșu. Data viitoare când ne vom vedea, nu exclud că pot avea unul galben.»
Mănăstirea fără acoperiș este întotdeauna specială, în acest moment, la apusul soarelui, redă o lumină care o face magică. Chiar și atunci când Pooh a filmat un videoclip aici, nu a fost atât de frumoasă.
Privim păsări negre învârtindu-se între altar și cer.
«Am văzut deja o biserică fără acoperiș: în Venosa, în Basilicata» spune ea.
«Nu o cunosc.»
Chiara se uită la cerul din spatele ferestrei fără sticlă.
«Cred că de aceea o numesc Neterminata. Și aici nu au făcut acoperișul pentru că au rămas fără bani?»
«A avut acoperiș, dar după abandonarea bisericii în secolul șase, au vândut învelișurile de plumb și, în cele din urmă, s-a prăbușit.»

«În orice caz, aici nu văd nimic util despre Sfântul medieval» spune tristă Chiara.

«Trebuie să mergem sus.»

Indic drumul care duce la Rotonda di Montesiepi.

Dacă mănăstirea este inundată de lumină, schitul, dimpotrivă, este cufundat în întuneric.

În centrul micului cerc se vede o piatră ieșită pe podea și, în mijlocul ei, o sabie.

«Pare a fi sabia regelui Arthur» exclamă uimită Chiara. Puțini sunt experții ale legendelor Bretone și ale ciclurilor cavalerești legate de personajul mitic al regelui Arthur, dar toată lumea a văzut desenele animate Disney Sabia din piatră.»

«Nu pare» îi răspund «aceasta este sabia regelui Arthur!»

Ea se uită la mine sceptică.

«Nu Excalibur, aia nu a existat niciodată. Toată legenda fantastică a lui Arthur de a scoate o sabie din piatră începe aici. Galgano Guidotti a fost un tânăr dintr-o familie bogată, dedicat unei vieți desfrânate, până la...»

«Nu a scos sabia din piatră.»

«Dacă vrei să auzi povestea adevărată, trebuie să mă lași să ți-o spun» îi răspund.

«De unde știi povestea asta? Nu ești expert în epoca romană?»

«Da, dar locuiesc în zona Sienei de douăzeci de ani. Am adus aici în vizită prietenii mei, părinții mei, chiar și o... Pe scurt, am venit de mai multe ori și am cumpărat o carte care vorbește despre mânăstire, pentru a fi mai pregătit în rolul de ghid.»

Între timp, un cuplu în vârstă a intrat în schit cu accent lombard. Se sprijină pe balustrada cu vederea la sabia acoperită cu plexiglas.

«Galgano a mers pe insula Avalon pentru a căuta rămășițele liderului prin excelență: Arthur.»

«Unde era insula asta?» întrebă doamna, apropiindu-se. Fără să aștepte răspunsul, ea insistă: «Nu a fost găsită niciodată pentru că era scufundată ca Atlantide?»

«Dimpotrivă, doamnă, nu e o insulă, ci o câmpie în Somerset-ul englezesc. În Evul mediu timpuriu, nu numai că zona era plină de mlaștini, dar și Glastonbury Tor, unde Arthur era îngropat, era înconjurată de apă, atât de mult încât arăta ca o insulă.»

Mă uit cu schimbul la fețele micului public de ascultători.

«Știați că Arthur nu era un rege medieval?»

«Toate cărțile și filmele îl arată în acest fel» Chiara este uimită.

«În filmul Ultima Legiune a fost relatat în epoca corectă. El a fost, probabil, un comandant roman, care a decis să rămână în Britannia atunci când legiunile s-au retras de acolo în secolul al cincilea.»

«Și atunci Lancelot, Guinevere și cavalerii mesei rotunde?» doamna își face griji.

Îmi asum rolul de profesor care uneori mă posedă.

«Toate sunt legende ulterioare. Desigur, Arturus, așa trebuia să fie numit, devenise conducătorul puținilor legionari rămași pentru a se opune invadatorilor saxoni: El a decis să nu se retragă, poate pentru că era căsătorit cu o femeie locală, sau el însuși era un britanic.»

«Incredibil: Arthur este din epoca romană și nu medievală?» și soțul femeii este curios.

«Da. Cel mai important lucru este că...»

«Galgano a văzut rămășițele regelui Arthur și sabia lui» exclamă la unison cuplul în vârstă.

Continui explicația: «I-au găsit trupul și pe cel al celei de-a doua soții, dar sabia regelui Arthur nu a existat niciodată. Totul vine de la Galgano care, întorcându-se din Anglia, a vrut să se retragă aici în rugăciune și, ca un gest de abandonare a vieții sale anterioare, și-a înfipt sabia în această piatră.»

«De fapt, el a pus bazele unui ordin monastic de cavalerism. Apoi a aruncat arma la pământ și aceasta s-a înfipt în piatră» spune Chiara, de fapt, mult mai cunoscătoare a povești decât arătase.

Doamna se uită la sabie, apoi la mine, și în cele din urmă la rândul circular al micuței clădiri.

«Deci Arthur nu a scos sabia din piatră?»

Acum iau poziția lui Alberto Angela când explică etruscii la TV: umeri, mâini și brațe drepte pentru a sublinia explicația.

«Nu, această sabie a fost pusă aici în 1181, la secole după moartea lui Arthur, dar, din moment ce povestea lui Galgano a fost legată de cea a liderului mitic britanic, autorii ulteriori au anticipat cu câteva secole înainte evenimente lui Arthur și și-au imaginat că el a fost un cavaler medieval: singurul care a reușit să scoată sabia.»

Omul, interesat până acum doar de Chiara, se apropie de mine: «Dar cine a reușit?»

«Nimeni, dar trei călugări, invidioși pe Galgano, au încercat să scoată sabia, dar în schimb au rupt-o. Apoi Sfântul a reasamblat arma și cei trei au fost condamnați la pedeapsa divină. Veniți!»

Sugerez micului grup să mă urmeze în capela Lorenzetti de alături.

«La unul dintre cei trei brațe i-au fost amputate brațele de către un lup, iar acestea, pe care le vedeți aici păstrate, ar fi brațele celui rău intenționat.»

«Cum puteți fi sigur?» întreabă turistul în vârstă.

«Investigațiile anatomio-patologice au arătat că datează din vremea lui Galgano.»

Mă aștept la un fel de "Oh" de admirație. Nu ajunge, continui cu explicația: «Știți cel mai incredibil lucru? Sabia în 2001 a fost analizată și, pe baza carbonului C14 prezent, a fost datată în secolul al XII-lea.»

«Totul este adevărat!» exclamă uimiți cei doi milanezi.

Mă apropii de Chiara: «Acum că am relatat toată povestea, îmi spui ce știi tu?»

«Hai să plecăm de aici.»

Se apropie cu gura de fața mea.

«Nu vreau să fiu auzită de cei doi băgăcioși»

Soarele roșu de la apus pare să ne orbească după ce am petrecut o jumătate de oră în amurgul schitului.

«Hai să stăm pe banca aia» îi sugerez.

În schimb, Chiara se așează pe pământ, pe iarba moale din fața intrării. Sunt obligat să fac același lucru.

«Toată lumea este fascinată de regele Arthur și de cavalerii mesei rotunde, dar personal îmi pare la fel de interesantă cât și cea a egiptenilor; o altă poveste învăluită în mister și fascinație în ochii celorlalți, nu ai mei.

În timp ce spun aceste banalități, Chiara se ghemuiește în fața mea cu picioarele încrucișate, și se uită la mine cu ochii ei mari și albaștri.

«Nu-ți puteam spune acolo descoperirea făcută cu ani în urmă de sfințenia sa. Mi-a povestit într-o noapte că...»

«Hai să evităm detaliile intime» o întrerup.

«Pe scurt, așa cum a scris în prima pagină...»

«De ce? Mai sunt și altele?»

«Totul la timpul potrivit. Te grăbești?»

Scot din gentuța de umăr cutia ochelarilor. O deschid, curăț lentilele albastre a ochelarilor Ray-Ban și mi-i pun.

«Tu ești întotdeauna femeia misterelor.»

«Știam și eu ce le-ai spus celor doi, dar versiunea ta nu e completă. Galgano a ascuns ceva mult mai important decât sabia sub stâncă. Cine ar fi îndrăznit să ridice piatra, ar fi sfârșit ca proprietarul acelor brațe tăiate: acea persoană nu încerca să fure sabia, ci ceea ce era dedesubt. Galgano și-a înfipt sabia ca un fel de avertisment: nimeni nu trebuia să îndrăznească să ridice piatra.»

«Chiar dacă ai vrea, este toată baricadată și acoperită de plexiglas» observ eu.

«Acum da, dar a avut accesul liber până la mijlocul secolului 900. Oricine putea atinge sabia și să ia în stăpânire comoara îngropată dedesubt.»

«Pot să știu despre ce comoară vorbești?» Chiara tace.

«Știi de ce sunt aici?» am întrebat-o din senin.

«Ca să faci o descoperire arheologică de importanță fundamentală.»

Îmi dau ochelarii la o parte, îi pusesem mai mult de umplutură decât pentru o necesitate reală. Mă uit adânc în ochi ei.

«Știi de ce sunt aici?»

Chiara privește spre Rotonda.

Îi pun întrebarea din nou: «*Tu* de ce ești *aici... cu mine*? Nu cred că ai nevoie de ajutorul meu pentru a descoperi lucruri pe care le știi deja.»

«Am vrut doar să-ți arăt de unde au început investigațiile noastre, în speranța că mă vei ajuta să le duc la capăt.»

«Sunt foarte puțin interesat de săbii și comori misterioase...»

Chiara îmi pune un deget pe buze ca și cum mi-ar spune să tac, apoi se apropie de buzele mele, se apropie din ce în ce mai mult și... eu mă îndepărtez!

Își deschide ochii și se uită la mine cu uimire.

«Credeam că...»

«Și eu m-am gândit la asta, dar... nu este cazul.»

Ea se uită la mine cu ochii care par să te atingă, ca și cum ar fi fost degete.

«Poate nu mă placi?»

«Mi-a plăcut de tine de prima dată când te-am văzut, de fapt chiar dinainte, de când am auzit sunetul tocurilor tale apropiindu-se, parfumul tău în aer» gândesc eu, dar spun cu totul altceva: «Știi ce zicea Totò?»

«Cine?»

Citez replica marelui comedian napolitan: «Știi acel lucru care nu te convinge de la o persoană, dar nu înțelegi ce e? Ascultați-o!»
Se simte jignită.
«Ce nu te convinge la mine?»
«Vreau doar să te aud spunând că ai venit pentru mine, nu pentru cercetările tale.»
«Sunt aici pentru tine... și pentru cercetările mele» spune ea.
«Am suferit din cauza ta în trecut. Ești conștientă de asta?»
«Trecutul poate răni, dar de trecut poți scăpa sau chiar să înveți ceva» citează Chiara.
«Asta a fost spusă de un filozof grec?»
«Nu, maimuța Rafiki în Regele Leu.»
În acel moment, ea își îndepărtează fața și schimbă subiectul:
«Vrei să auzi restul poveștii a lui San Galgano?»
Există seriale TV americane de genul *crime* în care, atunci când polițistul/detectivul de serviciu nu este absolut de acord cu ipoteza căpitanului său (evident, polițistul va avea dreptate), el spune o propoziție, întotdeauna aceeași: «Cu tot respectul.» Atunci, când modestul polițist spune așa, este evident că a pierdut, dacă a avut vreodată, ultima fărâmă de respect pentru superiorul său, un imbecil pus acolo din motive politice.
«Cu tot respectul, Chiara, acum nu-mi pasă deloc de San Galgano.»
“Cum mi-aș dori ca totul să fie diferit între noi, dar nu întotdeauna dorințele și realitatea se întâlnesc în același moment”, gândesc eu.
«E mai bine să plecăm de aici. E târziu» spune ea supărată.
Ne-am ridicat de pe iarbă și ne-am îndreptat spre mașina mea.
Am o îndoială: «În această după-amiază... cine s-a ocupat de copilul tău?»
«Îți amintești de Everemondo?»
«Cum să nu!? Cel care era și bodyguard și lingușitor a lui Magus Ipsisimus.»
«Everemondo este cel mai important punct de contact din Italia al Ordinului Ermetic. Este normal ca el să urmeze ordinile superiorului său. Oricum, el a găsit pe cineva de încredere care să aibă grijă de Giuliano al meu.»
«Nu are o carieră strălucită ca și conducător al ordinului în Italia dacă se ocupă cu căutarea de baby sitter» comentez eu.
«Ne punem mari speranțe în Giuliano. Este datoria noastră a tuturor să avem grijă de cel ales... Ai planuri pentru în seara asta? Chiara zâmbește

frumos.
«Spui asta pentru...»
«Vreau să-ți explic de ce am nevoie de ajutorul tău.»
«Faci vreodată ceva fără un motiv ascuns?»
Chiara se întoarce. Poate că aș putut să mă abțin de la acel comentariu. Apoi mă privește cu ochii săi transparenți ca un lac alpin înghețat.
«Pornește, dar taci o clipă.»
Ea înregistrează și trimite un mesaj vocal: «Fie ca Helios să fie cu tine, dragă Iside. Cum te descurci cu cel ales?»
“Cine o fi și această Iside? Cu siguranță o adeptă a sectei.”
Plecăm spre Siena, în timp ce Chiara continuă: «Mă întorc de la San Galgano cu Silvano».
Uitasem că pentru sectă am numele zeului pădurii, dar și al unui uzurpator roman despre care publicasem un studiu. Când le-am dat acest nume în 2010, mă gândeam mai mult la împăratul puțin cunoscut decât la divinitate.
Chiara încheie mesajul vocal: «Dacă mai poți ține pasul cu cel mic încă câteva ore, eu aș merge la cină acasă la dragul nostru Silvano... Fie ca lumina divină să-ți lumineze ziua.»
“S-a autoinvitat la mine acasă?”
Pornesc radioul din mașină.
Când sunt aproape ajuns în Siena, încerc să mă port distant: «Mă duc să parchez unde eram înainte. Este foarte aproape de centrul vechi.»
«Da, este comod pentru hotelul meu.»
«Și pentru apartamentul meu» spun cu o singură suflare. Chiara își pune înapoi căștile conectate la iPhone-ul său.
«Am putea...».
Ea îmi face semn să tac.
«Am crezut că noi...» continui.
«Scuză-mă, ascult răspunsul lui Iside.»
«Nu ar fi mai ușor să vă sunați?»
Nu sunt convins că toate aceste aplicații ne simplifică cu adevărat viața.
Ca și într-un cântec de al lui Tommaso Paradiso, când încă făcea parte din *The giornalisti*, mesajul vocal al acestei păgâne necunoscute durează aproape zece minute.
Chiara la sfârșitul mesajului nu este fericită: «Scuză-mă, dar Giuliano plânge de o oră și Iside nu știe ce să facă: l-a schimbat, l-a hrănit.. Pe scurt:

trebuie să mă întorc la hotel.»
«Cina a dispărut?»
«Îți imaginai o seară diferită?» îmi răspunde ea cu o întrebare.
Încep să mă bâlbâi: «Nu, doar că trebuia să... vorbim».
«Amânăm pe mâine?»
"Poate." Evident, fraza îmi iese altfel: «Cred că nu am de ales».
«Doar dacă nu vrei să vii și tu la hotel...»
«Nu, nu vreau să te deranjez.»
«Păcat.»
Își dă la o parte centura și se rotește cu bustul spre mine.
«Mai sunt și alte lucruri pe care aș vrea să ți le arăt.»
"Nu sunt lucrurile pe care aș vrea să le văd eu, dragă Chiara", mă gândesc eu, dar nu aș avea niciodată curajul să-i spun.
În schimb, îi vorbesc pe un ton fals și relaxat: «Mâine, dacă reușești să te eliberezi, va fi totul bine».
Miercuri, 19 august 2020
În filială Vito își arată bunătatea zilnică: «Du-te și ia valuta în numerar!»
Extrag cutia de metal roșu în care păstrăm bancnotele străine.
«Trebuie să încarc și bancomatul?» întreb.
«M-am ocupat eu în a pune suma necesară. Dacă îl aștept pe domnul...»
«Știi că numerarul ar trebui să fie numit contabil și contabilul numerar?»
«Repet: numerarul este contabil și invers?» răspunde Vito.
«Limba este importantă», subliniez eu pe un ton asemănător cu unui profesor la catedră.
«Limbajul este fundamental» intervine Marco în timp își bea cafeaua.
«Voi doi sunteți obsedați cu asta. Vroiam să spun că: Italiana este o limbă cu o mie de nuanțe și, în unele cazuri, cu forme ciudate. Definim *contante* (numerarul) ca bani și *contabile (*contabil*)* persoana care îi gestionează și îi numără. Ar trebui să fie invers: *Contabile* (contabil), cu sufixul -bile, să indice ceea ce se poate număra, ceea ce se numără, adică banii. În timp ce *contante* (numerarul), cu participiul prezent în -ante, să indice pe cineva care numără acești bani. Pe scurt, este exact invers de cum ar trebui să fie.»
Marco plecase deja în mijlocul explicației mele, Vito își sprijină cotul pe birou, își pune fața în mâini și se pierde în gânduri.
Pentru restul zilei de lucru mă uit la telefon la fiecare cinci minute. Aștept un mesaj de la Chiara: Nimic, absolut nimic.

La întoarcerea acasă mă opresc la croitoreasă. Sabrina mi-a strâmtat trei perechi de pantaloni și o jachetă. Ea modifică orice fel de îmbrăcăminte, știe să facă de toate, îmi imaginez că este, de asemenea, și o bucătăreasă excelentă. Este femeia pe care orice bărbat și-ar dori să o aibă alături de el, dar în ciuda acestui fapt, poate chiar din acest motiv, ea este singură, foarte singură. Îi mulțumesc și ies cu pantaloni mei "noi". Un lucru bun pe care l-am făcut în ultimii ani este: O dietă regulară și exagerarea antrenamentelor de tenis care m-au făcut să pierd câteva kilograme.

Pe măsură ce urc pe scara de marmură a clădirii unde locuiesc, o văd. Privind pe fereastră, se uită în curte, apoi se întoarce.

«Bine ai revenit. Te aștept de ceva vreme.»

«Scuză-mă. Credeam că mă suni.»

Chiara are niște picioare superbe: pe măsură ce urc spre ea, nu mă pot abține să nu mă uit la ele.

«Eram convinsă că te voi găsi acasă după ce ai terminat programul de muncă.»

«Am și eu o viață socială. Nu fac doar acasă-birou-acasă.»

Ea își aranjează rochia albă cu mici flori colorate.

«Aah, da? Și unde ai fost? La un aperitiv în Piazza?»

«Las-o baltă. Urmează-mă: Îți voi arăta conacul meu.»

În timp ce deschid ușa garsonierei mele de la mansardă, încerc să-mi amintesc dacă am spălat vasele ieri. Deschid imediat obloanele: și lumina inundă camera.

«De cât timp ai fost plecat de acasă?» spune ea, intrând și observând imediat grămada de farfurii murdare acumulate în chiuvetă.

«Aseară am organizat o mică petrecere cu prietenii.»

Ea zâmbește.

«Atunci este adevărat că nu ești doar acasă și la birou.»

Apoi Chiara se răzgândește: «Cum ai gătit totul dacă ieri am petrecut după-amiaza împreună la Chiusdino?»

"Puteam inventa o poveste mai convingătoare."

Dintr-o dată, ea vede pisoiul.

«Și el cine este?»

«Este Pallino: are 12 ani, dar este mereu în formă.»

Ea se ghemuiește ca să-l mângâie, apoi se așează pe scaunul meu roșu.

«Ai vrut să știi totul? Acum îți voi spune, dacă îți face plăcere.»

“Cu acea gura poți să-mi vorbești despre orice, de la fizică nucleară la croșetat”, gândesc eu dar ca de obicei fraza iese foarte aseptică: «Suntem aici, te ascult.»

«Sfințenia sa a văzut o inscripție care, potrivit lui, ar fi contrazis istoria creștinilor, dar îmi mărturisise că nu a avut timp să o transcrie.»

«Un inscripție importantă și el nu și-a scris-o?» întreb eu.

«A văzut-o doar o clipă, iar apoi a dispărut.»

«Cum a dispărut?» întreb intrigat.

«Așa mi-a spus. Cel mai important lucru este altul. Unde era gravată această inscripție .»

«Am văzut inscripții nu doar pe piatră, ci și pe metal, sticlă, aur, bijuterii...»

«Aceasta se afla pe un obiect mult mai prețios» subliniază ea.

«Faimoasa comoară care trebuia să fie la schitul lui San Galgano. Pot să știu despre ce este vorba?»

Chiara se apropie de urechea mea.

«Graalul!»

«Graalul? Glumești?»

«Nu, deloc. Toată lumea a citit ceva de Graal sau au văzut un film, dar imaginea pe care ne-am făcut-o este complet greșită.»

Știu asta de la eroul meu din adolescență Indiana Jones.

«Pocalul Sacru nu este de aur și decorat cu diamante, este doar o simplă ceașcă .»

«Aici este te înșeli. Graalul nu este un singur obiect, sunt două. În afară de paharul Cinei cea de Taină, există și Vasul Sacru.

«Vasul Sacru?»

«Da, farfuria în care Iisus a rupt pâinea și a împărțit-o cu toți ucenicii.»

«Cu toate acestea, nu înțeleg un lucru. Dacă ar fi fost vasul în care Iisus a stabilit noul legământ, pe baza căruia el și-a întemeiat în mod esențial noua religie...»

Nu mă lasă să termin propoziția: «Știu ce vrei să mă întrebi».

«Este un obiect sacru pentru creștini, dar pentru voi?»

«Evident, această legendă pe noi nu ne interesează.»

Chiara nu pierde niciodată ocazia să sublinieze faptul că, și eu, la momentul respectiv, ar fi trebuit să fi aderat la *Ordinul Ermetic*.

«Noi nu suntem interesați de vas în sine, ci de inscripție. Așa cum îți spuneam, Sfințenia sa descoperise că avea scris un text foarte important.»

Asta mă interesează și pe mine.
«Despre ce este vorba?»
«Ceva inscripționat de un împărat, dar nu știu care dintre ei.»
«Și pe pocal se afla o inscripție?» întreb nerăbdător.
«Nu cred, dar oricum să uităm de pocal. Nu ne interesează. Acela este cu siguranță păstrat într-un loc secret de către templieri.»
Rămân pentru o clipă fără cuvinte, apoi o întreb: «Templierii? Dar aceștia nu mai există de secole.»
Ea se strâmbă.
«Așa cum spunea cineva: cea mai mare amăgire a diavolului este să te facă să crezi că nu există.»
«Dacă îmi amintesc bine, aceștia au fost declarați eretici și suprimați la începutul secolului al III-lea» adaug eu.
«Ordinul a fost suspendat, de fapt, de o bulă papală, dar nu a fost anulat niciodată. Supraviețuitorii persecuțiilor au luat pocalul din Franța și au continuat să acționeze în secret.»
«Mai există și în ziua de azi un grup de cavaleri cu armură militară gata să facă ceva pentru a proteja Graalul?»
Chiara se gândește la întâlnirea de acum cu două nopți .
«Există un grup de fanatici care vor cu orice preț vasul, dar nu sunt templieri.»
«Dacă așa stă treaba, atunci cum s-a gândit Magul să ia în stăpânire Vasul Sacru?»
«Iată eroarea. Vasul nu este unul singur, sunt trei.»
O privesc dubitativ.
«*Sunt trei*. Acestea au fost cuvintele rostite de Sfințenia sa în acea seară fatidică. Unul era vasul original, celelalte două sunt copii făcute în epoca romană.»
Chiara lasă aceste cuvinte atârnate în aer în timp ce se uită în jur.
«Ai doar apă plată sau îmi poți da apă minerală?»
«Nu am minerală, dar am efervescentă.»
«Adică minerală» răspunde ea.
«Nu, dar poate că la voi în Turcia nu există cea efervescentă.»
«Și eu am trăit în Italia. Am băut sticle de Lete și Ferrarelle.»
«Atunci știi care este diferența?»
«Da, dar am citit că atunci când îmbuteliază apa minerală, gazul natural în mare parte se pierde și vine adăugat dioxid de carbon.»

«M-ai făcut să renunț la un mit: eram convins că totul e natural.»

Clara reia subiectul: «Sfințenia sa a indicat fie locul în care se afla, fie persoana care a luat în posesie una dintre cele trei copii ale vasului. Primul a fost cel care se afla sub sabia lui San Galgano și acum este la acest Niger, dar încă nu știm cine este. Detaliile despre cealaltă sunt pe această foaie, numerotate cu a doua parte».

AG5XDE7

Caesarea - Laurentius

«Este ca și celălalt» observ eu.

«Da, prima linie este de neînțeles, dar sper că, interpretând corect a doua linie, vom putea descifra chiar și acele litere fără sens.Trebuie să înțelegem la ce se referă Caesarea și Laurentius. M-am gândit că ar putea fi vorba despre Lorenzo Magnificul.»

«Poate că mă înșel, dar, așa cum Galganus era San Galgano, nu exclud că Laurentius este în schimb San Lorenzo.»

«Și acest San Lorenzo a fost în Cezareea?»

«Care Cezareea?» întreb.

«Cum care?» ea răspunde. «Sunt mai mult de una?»

«Cel puțin trei cunoscute: Cezareea maritimă în Palestina, Cezareea Filipi în Israel și Cezareea Mazaca în Cappadochia.»

Butonez telefonul meu pentru câteva minute.

«Am făcut o cercetare rapidă despre San Lorenzo. Nu se vorbește despre Cezareea, dar am descoperit că în Genova, în catedrala dedicată acestui sfânt, este păstrată comoara lui San Lorenzo. Știi care este cel mai faimos artefact păstrat acolo?»

Chiara atârnă de fiecare cuvânt al meu.

«Vasul Sacru.»

«Din fericire ești aici» spune ea, poate într-un mod ironic.

«Spune adevărul: îți prinde bine.»

«Crezi că vreau să profit de competențele tale istorice, dar ai încredere: nu-i așa.»

«Ai avut această a doua foaie în mâinile tale. Am fi putut descoperi despre Genova fără să mergem la Chiusdino.»

«Vreau să găsesc toate cele vase: nu știu care dintre cele trei este originalul. Și apoi vreau să urmez traseul sfințeniei sale.»

«Și eu în toate acestea?» întreb un pic supărat.

«Îmi place ideea de a călători cu tine. Cum poți să nu înțelegi asta...» Se oprește pentru câteva secunde, apoi continuă: «Aș fi putut să-i întreb pe ceilalți frați, dar vreau să am ocazia să petrec mai mult timp împreună cu tine.»

Am rămas fără cuvinte, multă vreme am vrut să o aud spunând așa ceva și, de asemenea, ceea ce adaugă imediat după aceea: «Si mie îmi pare rău de cum s-au desfășurat lucrurile între noi, prima dată». Nu știu dacă e cu adevărat sinceră, dar aleg să o cred.

A avea încredere într-o persoană nu este un act rațional, ci o decizie a inimii.

Ea îmi mângâie gâtul.

«Vrei să vii cu mine și cu Giuliano mâine la Genova?»

«Dacă există o inscripție pe Vasul Sacru păstrat în catedrală, îmi imaginez că cineva a citit-o deja» îi răspund. Apoi adaug: «Chiar dacă aș vrea să vin, și nu spun că nu aș vrea, cum fac? Sunt la serviciu».

«Nu ai renunța la câteva ore în bancă pentru mine? »

Schimb subiectul și, gândindu-mă la cina anulată de ieri, o întreb:«Trebuie să ne petrecem tot timpul vorbind despre cercetarea ta? Te superi dacă improvizez ceva de mâncare pentru noi doi?»

«Mi-ar plăcea, dar... mă așteaptă.»

«Un alt bărbat?»

«Să spunem că da»

«De data aceasta nu mă mai păcălești: te referi la fiul tău, sau cel mult la Everemondo.»

Chiara ezită un moment înainte de a răspunde.

«Everemondo nu este aici. El, ca cea mai înaltă autoritate religioasă a *Ordinului* nostru în Italia, pregătește adunarea națională care va avea loc în acest weekend lângă Torino.»

«Aveți întâlniri anuale ca Împărtășania și Eliberarea?»

«Organizăm întâlniri de rugăciune în diferitele națiuni în care suntem prezenți. În fiecare an, în locuri diferite, dar toate sunt încărcate de energii speciale și iluminate de lumina divină.»

«Când vorbești așa pari Valeria» comentez.

«Cine?»

«Și eu am alte femei care mă așteaptă, ce crezi?»

«Așa o fi. Oricum, chiar trebuie să plec.»

Se apropie de ușă.

O iau de mână: «Așteaptă!»
«Ai dreptate, uitasem de notițele Sfințeniei sale. Glumesc, ți le las să le studiezi.»
Rămân fără cuvinte.
«Glumesc din nou. Vino aici.»
Ea mă îmbrățișează puternic, pare că nu vrea să se mai desprindă din acea îmbrățișare.
“O sărut? Se așteaptă la un sărut?”
Nu reușesc să iau o decizie la timp că o văd deja mergând pe hol.
Mă uit pe fereastră în curtea interioară.
«La ce oră ne vedem mâine?»
Ea se întoarce și se uită în sus.
«Te aștept la gară, vom lua trenul regional spre Genova la ora 12.26 am luat deja un bilet și pentru tine.»
Intru înapoi în casă.
“A luat deja biletele înainte de ca eu...”
Întins în pat, pornesc Sky-ul: de când au înființat decoder-ul, pot vedea sezoane întregi din serialele mele preferate. Mă uit la trei episoade consecutive ale serialului Elementary, o adaptare contemporană ale aventurilor lui Sherlock Holmes în care Watson, în loc de un doctor anonim, este fermecătoarea Lucy Liu; în cele din urmă reușesc să adorm.
Montségur, 23.07.1936
Ofițerul german fugea dintr-o parte în alta a săpăturilor de la castelul Montségur din Franța: îi picura transpirația din jacheta de polițist. În cele din urmă se oprise în fața asistentului său, ștergându-și fruntea cu marginea cămășii negre.
«Atunci?»
«Nimic, domnul meu.»
«Nu-mi spune așa, să lăsăm aceste formalități liderilor Berlinului. Pentru tine sunt Otto, pur și simplu Otto.»
«Săpăm non-stop de zile întregi, dar... nimic.»
«Totuși, trebuie să fie aici», precizează ofițerul.
«Îmi pare rău domnule... Otto. Nici urmă de...»
«Nu-l pomeni!»
Otto nu se oprea din datul din capul.
«Nu este posibil. Fac cercetări de ani de zile. *Trebuie să fie aici*. Mă duc să-mi consult cărțile. Voi continuați și anunțați-mă dacă...»

«Desigur, o vom face imediat.»

Ofițerul, cu capul în jos și mâinile încrucișate la spate, plecase spre cortul înființat în mijlocul excavărilor. Un zgomot de mașină îl făcuse să se întoarcă. Pe lângă el urcau de-a lungul dealului stâncos o coloană de șase mașini.

«A sosit, este aici» mulți începuseră să strige.

Într-o clipă, toți părăsiră locul de excavare și se aliniaseră pe marginea drumului.

Otto, pretinzând că nu se întâmplase nimic, se strecură în cortul lui.

Mașinile fuseseră parcate în curtea interioară a cetăți, chiar dacă era o zonă de excavare. *Mercedesul Benz W150* se oprise chiar în fața plutonului de soldați. Așteptarea părea nesfârșită, în timp ce praful ridicat de mașini se împrăștiase peste cei prezenți. Șoferul berlinei negre ieșise, făcuse ocolul mașinii și cu o mică plecăciune, deschise ușa din spate. Cizma piciorului drept atinse pământul, urmase stângul, apoi, sprijinindu-se de brațul șoferului, ieșise din mașină.

«*Heil* Hitler» fusese strigătul unanim.

Un om mic, cu o mustață mică, își ridicase brațul întins: era Himmler.

«*Heil* Hitler» repetaseră în cor.

Comandantul suprem al SS controlase soldații dislocați. Se oprise în fața unui sergent, scoase o mănușă și o folosise ca să-l lovească.

«*Was ist das*?» indicase el o pată de noroi pe genunchiul ghinionistului.

Sergentul se uitase drept înainte, mut.

«Ce-i asta?» insistase ierarhul nazist. «Răspunde!»

«Săpând acolo...»

Sergentul arătase către o zonă acum devastată de mașini.

« Ei bine?»

«M-am pătat, generalul meu.»

«Voi sunteți aici pentru a glorifica al *Treilea Reich*, să pentru al acoperi de noroi!»

«Da, dar...»

«Îndrăznești să mă contrazici? Pune mizeria asta insolentă în celulă! Acolo va avea tot timpul să se curețe.»

În timp ce omul nefericit fusese târât de acolo, ierarh întrebase pe un ton aspru: «Unde este *Herr profesor* Rahn? De ce nu este aici cu soldații?»

«Cred că...» comandantul suprem începuse timid.

«Dumneavoastră sunteți un ofițer al *Reich*-ului. Nu puteți specula: ori o știți, ori nu știți.»

Himmler făcuse o pauză lungă, își scoase pălăria și își apropriase fața de cea a comandantului.

Apoi spuse:« Desigur... dacă omul responsabil de tabără nu știe unde este ofițerul pentru care a fost făcută tabăra, poate că acesta nu este rolul potrivit pentru el.»

«Știu unde este, domnule general. În cortul lui să facă cercetări.»

«Dacă ar sta mai puțin cu nasul în cărți și mai mult pe teren, poate că ar fi găsit până acum… Aduceți-l aici. Mai bine nu. Care este biroul tău, comandante?»

Acesta îi indică o baracă de lemn.

«Îl voi aștepta acolo. Cere tuturor să se întoarcă la ocupațiile lor. Nu vreau să mai văd pe nimeni într-o uniformă murdară: sunteți soldați și arheologi, nu fermieri care sapă în pământ!»

Otto Rahn știa, se temea că acea zi va veni. Ei finanțară cercetarea sa de luni de zile, și așteptau rezultate dar în schimb... Pașii savantului erau nesiguri, în timp ce comandantul înainta decisiv spre baracă.

«*Heil* Hitler» spusese el de îndată ce intrase.

«Luați loc.»

Himmler luase un scaun de lemn și se așezase în mijlocul camerei.

Apoi, punându-și mâna pe umărul lui Rahn, insistase: «Stați jos, *mein profesor*».

Comandantului îi arătase ușa.

«Puteți pleca.»

Șeful SS, merse încet pe toată lungimea bărăcii, apoi se oprise la aproximativ un metru de Rahn.

«L-ați găsit?»

«Deci..» răspunse ezitant arheologul.

«Mi-ați spus că trebuie să fie aici.»

«Cercetările mele m-au condus la acest castel, locul ultimei bătălii a Catarilor din 1244 împotriva cruciaților papali.»

«Domnule profesor, nu am venit aici pentru o lecție de istorie!»

«Presupun că poporul „purilor”, în timpul asediului cetății, temându-se de înfrângere, și-a ascuns aici lucrul lor cel mai preț.»

«Deci l-ați găsit?» insistase ierarhul.

«Este complicat.»

«Nu, e foarte simplu. Aveți sau nu Sfântul Graal?»

Acele cuvinte au rezonat în întreaga cameră. Aceasta era misiunea lui Otto Rahn: să găsească Graalul.

«De fapt... nu aici, dar știu unde ar putea fi.»

«Am investit mii de mărci pentru o căutare în această locație îndepărtată a Franței și...»

«Sunt convins că Catarii au îngropat aici pocalul, dar cineva trebuie să fi pus stăpânire pe el. Dar am descoperit ceva important.»

«Savantul nostru este bun», a comentat Himmler ironic.

Rahn continuase explicația: «Am căutat doar Cupa în care Iisus a băut vinul în timpul Cinei de Taină, dar aceea este doar o parte. Graalul este pocalul, dar și vasul pe care a rupt pâinea, spunând: „Luați și...”.»

«Toată lumea știe ce a spus, dar nu am auzit niciodată de acest... vas.»

«De fapt, este cunoscut de secole. În Legenda de Aur a lui Jacopo din Varagine se spune că, în timpul primei cruciade, genovezii au cucerit orașul Cezareea și au găsit acolo vasul ultimei Cine a lui Iisus.»

«Unde este acum?»

«L-au dus în orașul lor, Genova, unde este încă păstrat.»

«Nimic nu poate fi mai ușor atunci. Îi vom ruga pe „prietenii” italieni să ne trimită prețioasa relicvă.»

«Nu are sens» Otto nu știa cum să spună «cea din Genova este o copie.»

«O copie? Ce s-a întâmplat cu originalul?» întrebase Himmler .

«Analizez un indiciu: vă voi spune în curând.»

«În seara asta am organizat o cină cu ceilalți membri ai *Ahnenerbe*. Ne veți spune totul.»

«Am nevoie de mai mult timp pentru...»

«Unii generali sunt deja aici, alții vor ajunge curând. *Herr profesor* nu ne dezamăgiți» ierarhul nazist încheiase întâlnirea.

În acea seară fusese prima dată, de când intrase în *Forschungsgemeinschaft Deutsches Ahnenerbe*, Asociația pentru cercetarea și propagarea patrimoniului ancestral german, când Otto Rahn era primit de către întreaga comisie.

Un sergent cu mustața curbată îl însoțise pe savant la depozitul de excavare, folosit pentru această ocazie ca o sală de ședințe.

«Repede, domnule profesor, sunteți așteptat.»

Mustăciosul de serviciu îl împinse pe om la intrare.

«Vă prezint eminentul istoric și savant profesorul Otto Rahn.»

«*Heil* Hitler.»

Himmler și o duzină de membri ai *Ahnenerbe* stăteau în jurul unei mese uriașe.

Vorbeau între ei, până când șefului SS cu un gest îi reduse la tăcere: «Deci l-ați găsit?»

«De fapt...» bâlbâie Rahn rămas în picioare în fața mesei ierarhilor.

«Arătați-ne indiciul despre care mi-ați vorbit în această după-amiază!» comandase acesta.

Otto își scoase o foaie de hârtie pliată în patru din buzunarul cămășii.

«Este un cod pictat din 1181.»

Ierarhii îl trecură din mână în mână, observându-l cu atenție, în cele din urmă hârtia ajunse în mâinile lui Himmler.

După ce o examinase de sus în jos, exclamă: «Ce înseamnă toate acestea?»

«Este în latină. Niște călugării medievali au găsit mormântul regelui Arthur, un pat simplu făcut dintr-un fel de canoe de lemn, dar lucrul fundamental este inscripția care au găsit-o pe el.»

Istoricul luase înapoi foaia și își pusese ochelari mici și rotunzi.

«*Hic iacet sepultus inclitus rex Arturius, una cum Sacro Catino et Calice*».

Privirea lui Himmler era cea a cuiva care tocmai auzise un dialect arab din Siria.

«Pentru ca toți cei prezenți să înțeleagă, vă rugăm să traduceți direct.»

«Aici a fost îngropat faimosul rege Arthur, împreună cu Vasul Sacru și Pocalul Sacru», explicase istoricul.

«Și unde este acest mormânt? Organizez imediat o misiune pentru a recupera Graalul și, de asemenea, sabia Excalibur.»

Rahn se prefăcuse că nu auzise aiurelile nazistului.

«Mormântul era pe insula Avalon: conform ipotezelor mele, corespunde cu Glastonbury, în Anglia.»

«Cum crezi că un ofițer german poate călători în Anglia să ia Graalul?»

«Nu noi, dar am un prieten scriitor portughez, de asemenea, un iubitor al ocultismului...»

Himmler începuse să dea din cap în mod repetat.

«Nu ne-am întâlnit niciodată, dar am corespondat cu el ani de zile, vorbind despre ezoterismul magic. Numele lui este Fernando Pessoa.»

«Nu am auzit niciodată de el» răspunse Himmler.

«Cu toate acestea, trimite acest Pessia sau cum este numit - în Anglia, cu condiția să se întoarcă cu ceva în mână!»

«Prietenul meu Pessoa se află deja la Glastonbury de vara trecută. În biblioteca ecleziastică a găsit acest manuscris nepublicat care ne povestește despre soarta Graalului.»

Himmler dăduse din cap.

«Dacă am înțeles corect, este înmormântat cu regele Arthur?»

«A fost, apoi călugării au dezgropat regele și cu siguranță și Sfântul Graal. Contrar a ceea ce istoricii au susținut întotdeauna, descoperirea mormântului lui Arthur nu a avut loc în 1191, ci cu zece ani mai devreme. Pessoa a presupus că călugării nu au dat imediat vestea: mai întâi au vrut să se asigure că Graalul a fost îndepărtat de acolo și ascuns pentru totdeauna. De asemenea, deciseră ca vasul și pocalul să fie separați: era prea mare puterea lor împreună. Ei au încredințat pocalul unui Catar care l-a adus în această cetate...»

«Unde dumneavoastră nu ați găsit nimic» subliniase șeful SS.

Otto înghițise în sec înainte de a continua.

«Corespondentul meu Pessoa a descoperit că vasul i-a fost dat lui Galgano Guidotti.»

Un ofițer grăsuț își șterse gura pătată de bere cu mâneca sacoului, apoi întrebase: «Cine era acest Guidotti?»

«Un cavaler italian care, după ce a luat parte la misiuni militare, a decis să nu mai lupte și să se retragă la o viață de rugăciune.»

«Și a luat cu el relicva sacră în Italia?» insistase ofițerul.

«Conform cercetărilor lui Pessoa, da. Galgano a ales o locație îndepărtată în mediul rural toscan, și-a înfipt sabia într-o stâncă și...»

«Nu vrem să cunoaștem întreaga viață a acestui dezertor, ci numai unde a pus Graalul» spuse Himmler nerăbdător.

«La asta vreau să ajung» răspunse arheologul.

«Și atunci ajungeți deja la acel punct!»

Un murmur lung de aprobare însoțise cuvintele șefului de la SS.

Otto Rahn își întinse brațul drept cu un gest larg, ca acela al unui magician când arată că valea dispare și reapare miraculos.

«Știu unde este păstrat.»

«Bine. Atunci ce mai așteptați?» zâmbise sarcastic ierarhul.

«Galgano l-a îngropat în schitul unde s-a retras să locuiască.»

«Și acest schit unde ar fi?» întrebase ofițerul dolofan de dinainte.

«În apropierea schitului lui San Galgano, în Chiusdino: este ruina unei biserici din provincia Sienei» clarificase Rahn.

«Și atunci ce mai așteptăm?» repetase Himmler.

«Nu avem timp de pierdut. Führerul așteaptă rezultate. Trimiteți-vă prietenul în Italia.»

Toți cei prezenți dădură din cap.

Istoricul nu știa cum să spună.

«În noiembrie anul trecut... Pessoa a murit.»

Himmler nu se enervase.

«Atunci este datoria voastră. Concludeți totul aici și duceți-vă să recuperați Graalul...»

«După săpăturile de la Montségur, planificam să merg în Islanda în căutarea...»

«Nu. Dumneavoastră plecați în Italia!» ordonase ierarhul. Savantul dăduse din cap.

Himmler devora un cotlet de porc. Fără să se uite la savant, îl întrebase: «Și noua carte, la ce stadiu sunteți?»

«Să vedeți...»

«Nu văd nimic. Cruciada voastră împotriva Graalului m-a făcut să presupun că sunteți un scriitor eficient. Trebuie să mă răzgândesc?»

«Nu, nu. Pun laolaltă toate informațiile pe care le-am adunat în acești ani. În anul următor voi publica...»

«*Curtea lui Lucifer*. Acesta trebuie să fie titlul» exclamă Himmler, înainte de a-și continua liniștit cina .

Rahn se limitase la a da din cap în aprobare și părăsise depozitul, salutând militărește înalți ofițeri.

III

Joi, 20 august 2020

De îndată ce ajung la bancă, vorbesc cu dragul meu coleg casier.

«Vito, scuză-mă. Trebuie să-ți cer o mare favoare.»

«Îmi imaginam. Este vorba de blonda de ieri?»

«Într-adevăr, dar cum...»

«Era evident că nu poți de unul singur și ai nevoie de cineva mai experimentat.»

Nici nu vreau să-mi imaginez situația.

«Nu-ți fă griji: mă descurc foarte bine.»

«Uite unde era profesorul» intervine Marco. Pare tot timpul muncă și studii, în schimb... în adâncul său.»

«Taci din gură» exclamă Vito.

«Puteți să vă opriți cu aceste insinuări?»

«Scuzați-mă, domnule profesor, dar mi se pare că vorbeam tocmai despre insinuări» Vito mărește doza de sarcasm.

«Am vrut doar să-ți cer o favoare. Aș dori să plec de la ora 11.30.»

«În ce zi?» întreabă el în timp ce numără un teanc de bancnote de 50 de euro.

«Sincer... astăzi.»

«Adică tu îmi spui acum că vrei să pleci peste trei ore?»

«Lasă-l să o facă» intervine din nou Marco.

«Nu vezi că cearcănele îi ajung până la nas?»

Vito dă din cap.

«Am avut dreptate: Nu-i faci față acelei domnișoare.»

«Spune-mi da, *please*» insist eu.

«Fă cum vrei, aici toată lumea face ce vrea. Apoi vei vedea cum va sfârși.»

«Puneți absența în cererea de gestionare a absențelor. După te ajut eu să ți se

aprobe» spune amabil Marco.

«Vă mulțumesc. Amândurora.»

Ajung cu respirația tăiata la gară.
«Te aștept de o bună bucată de vreme, am crezut că nu mai vii.»
Giuliano doarme în cărucior. Chiara are două valize uriașe.
«Îmi pare rău, dar în filială nu a fost ușor să mă eliberez.»
Îi duc bagajele grele în vagon și o ajut să urce căruciorul.
«Cât vom sta acolo? Eu nu mi-am luat nimic.»
«Ai făcut bine. Pot să stau în locul tău? Prefer să stau în aceeași direcție de mers a trenului.»
Îi cedez locul și apoi insist: «Mâine trebuie să lucrez. Nu ne întoarcem în seara asta la Siena?»
«Tu da, noi nu. Iată biletul tău de întoarcere.»
Acea furie care nu s-a potolit niciodată din ceea ce s-a întâmplat cu ani în urmă, se întoarce.
«Poate că ți-am dat impresia că totul este în regulă, dar nu este așa. Nu iei tu deciziile în viața mea.»
Tonul ei devine imediat diferit, mai calm.
«Scuză-mă. Sunt lucruri pe care nu le știi.»
«Omiterea lucrurilor nu este cel mai bun mod de a începe... orice.»
«Nu vreau să ascund nimic de tine. Mă tem doar că spunându-ți prea multe...»
O întrerup.
«Ori îmi spui imediat totul, ori cobor la Poggibonsi.»
Își pune mâinile pe picioarele mele.
«Rămâi aici... Noaptea trecută, când am plecat de la tine, chiar mă aștepta un bărbat.
«Glumești?»
«Poate că nu mă crezi, dar m-am gândit la tine în toți acești ani... Am venit aici, mai mult decât pentru a-ți cere ajutorul, ci pentru a te revedea.»
«Aș vrea să te cred. Nu știi cât de mult aș vrea...»
«Într-adevăr, nu există nimeni altcineva. După cum ți-am menționat, există un grup de fanatici creștini care doresc Graalul...»
«Facem toate aceste cercetări pentru ei?» o întreb.
«Vreau să-l las să creadă asta, avem un pact.»
«Sper să nu fie de sânge făcut într-o noapte cu luna neagră.»
«De fapt, a fost sfințit la Tea Room sorbind un ceai din plante» clarifică ea.

«Nu știu de ce mi-am imaginat că aceste lucruri se întâmplă în locuri secrete și întunecate.»

«Dacă îi raportăm ceea ce descoperim, el ne va da ultima foaie a sfințeniei sale.»

«El cine?» întreb eu.

«Conducătorul acestor cavaleri constantinieni. Bărbatul care l-am întâlnit aseară.»

«Scuză-mă, dar notițele nu erau cele două care mi le-ai dat?»

«Există o a treia foaie. Sfinția sa o scrisese exact în acea zi fatală.»

«Și cum a ajuns în mâinile acestor fanatici?»

«Un băiat îl urmărea pe sfințenia sa. În agitația din acea noapte, acesta s-ar fi strecurat în casă și a furat-o.»

Dintr-o dată, Giuliano face acea expresie ciudată a gurii sale care, potrivit lui Chiara, prevestește că va plânge.

«Dă jos valiza. Pune-o pe masă. Îi pregătesc imediat niște lapte cu biscuiți.Tu ai grijă de el până atunci.»

Desfac centura de siguranță a căruciorului și iau copilul în brațe cu cea mai mare grijă.

Chiara îmi aruncă o privire.

«Ce faci în picioare? La o zdruncinătură a trenului, riști să-l lovești.»

«Și îmi spui asta așa? Sunt deja anxios.»

«Stai jos și pune-l pe genunchi tăi!»

Giuliano se uită la mine dubitativ. Poate că se întreabă cine sunt. Apoi am o idee genială: scot din gentuța mea brelocul de la chei cu un leuț atașat. Cred că i-ar place să se joace cu jucăria de pluș. M-am înșelat, dar el îi place să atingă cheile, este curios de zgomotul pe care îl fac.

Din fericire, Chiara are laptele gata.

«Dă-i să bea!»

«Cum?»

«Ghici» răspunde ea ironic.

Într-un fel reușesc să-i dau copilul laptele. Apoi mama îl ia în brațe, se ridică și merge dintr-o parte în alta a vagonului până reușește să-l adoarmă.

De îndată ce copilul se află în căruciorul său, ea continuă să-mi explice: «Numai după ce am înțeles semnificația celorlalte două foi, cavalerii Ordinului Sacru Constantinian îmi vor da ultima foaie. De asemenea, pentru asta mă duc la Genova».

«Mergem.»

Ea continuă: «În orice caz, așa cum îți ziceam, aș dori să le găsesc pe toate cele trei Vase : originalul și cele două copii. Acum știi totul. Mă vei ajuta?»

«Suntem deja pe drum, călătorim. Spune-mi doar că nu mai e nimeni altcineva.»

«Nu îți mai repet: Singurul meu bărbat este... Giuliano.»

Ajunși în Genova, Chiara lasă valizele voluminoase la depozitul de bagaje al gării, apoi mergem spre catedrală. Împing căruciorul de-a lungul străzii Campo, drumul făcut nemuritor de De André în melodia cu același nume.

S-a schimbat mult de pe vremea marelui cântăreț-scriitor. Acum, în loc de femei de ușoare, pe stradă se află lanțuri de magazine ieftine: magazine de haine chinezești, alimentare Maghrebi și măcelarii persane. O singură clădire îl mai amintește pe De André: un muzeu dedicat lui, plasat în mod deliberat pe această stradă.

Când ajungem în fața catedralei, copilul începe să plângă.

«Intră tu, eu rămân aici cu el» decide Chiara.

«Nu trebuia să descoperim indicii?»

«Dacă este ceva interesant, vii și mă chemi, dacă nu fă poze la tot și ieși. Nu avem prea mult timp.»

«Îți pleacă trenul?» o întreb.

«Îți pleacă ție: peste două ore. Mie îmi pleacă avionul.»

«Încă nu mi-ai spus unde te duci.

«Mă duc acasă.»

«În Turcia?»

«Nu am mai fost acolo de mulți ani. Când pot, mă întorc la Ankara pentru a-mi vedea părinții, dar acum locuiesc în Lisabona.»

«Ei bine, suntem în regulă» comentez ironic «reapari după ani de zile, apoi dispari și cine știe când ne vom revedea.»

Giuliano nu se oprește din plâns.

«Nu-ți fă griji: ne vom revedea curând. Acum du-te în catedrală, voi sta la barul din față și voi încerca să-l calmez.»

Catedrala este frumoasă, în austeritatea ei. Fac înconjurul ei până găsesc intrarea la comoara lui San Lorenzo. Cum intru, îl văd. O cameră întreagă cu o singură descoperire: Vasul Sacru!

Nu este în centrul camerei, ci într-un fel de nișă care se deschide spre ea și al cărui acces este blocat de o bară. Vasul este, de asemenea, protejat de o

vitrină de sticlă. Nu mă pot apropia cât aș fi vrut de mult. Fac câteva fotografii cu telefonul mobil: mai întâi la camera cu vasul în fundul acesteia, apoi doar la nișă și în cele din urmă, cu zoom-ul, la ciudatul obiectul.

Este colorată verde intens, o culoare nemaivăzută în natură: o culoare nici deschisă, nici închisă, ci strălucitoare, pare făcut din... kriptonită. Asta-i: kriptonită! Vasul are aceeași culoare ca și mineralul din care era făcut călcâiul lui Achile din Superman.

Citesc că, a fost considerat timp de secole smarald, dar este de fapt o sticlă verde din epoca romană. A fost adus la Genova de Guglielmo Embrìaco după cucerirea Cezareei în 1101.

Cezareea: acum înțeleg cuvintele lui Magus.

Merg mai departe prin celelalte camere care compun comoara lui San Lorenzo. Sunt multe relicve de toate formele și materialele: fotografiez totul. În cele din urmă, ajung la ieșire.

Chiara stă la o masă pe terasă, fața copilului se sprijină de umărul ei.

«L-ai văzut?»

«Da, este acolo. Dar cu acea lumină slabă, atât de departe...»

«Ce spune inscripția?» întreabă ea pe scurt.

«Nu am văzut nici o inscripție» spun dezolat.

Mă uit din nou la pozele doar cu vasul, măresc luminozitatea și rezoluția: nimic. Continui să măresc imaginea.

Chiara pare să fie dezamăgită.

«Cu toate acestea, înainte de a lucra la bancă, erai un epigraf: ai fi citit orice inscripție, chiar și evanescentă. În acele timpuri catalogai inscripțiile divinului Giuliano.»

«Eu sunt întotdeauna un epigraf!» mă apăr eu jignit .

Epigrafia și Giuliano sunt cele două iubiri ale mele încă din zilele universității. Nu mă atacați pe rodul întâlnirii dintre aceste două iubiri: O gestație lungă, care a durat douăzeci de ani.

«Am publicat cartea despre inscripțiile împăratului filozof cu un an în urmă... Pe acest vas, totuși, nu există nici o inscripție.»

Chiara dă din cap.

«În cele din urmă, asta a fost ce zis sfințenia sa: că a văzut-o dispărând.»

«Nu se poate» răspund și apoi îi explic: «Dacă ar fi citit epigrafia pe vas, este imposibil să fi dispărut. Inscripțiile se erodează adesea în timp, poate

că acest vas a trecut din mână în mână și gravura a dispărut, dar durează secole. Și oricum ar trebui să se poată vedea vreo urmă.»

«Aici nu a existat niciodată o inscripție» concluzionează Chiara.

Ai spus tu că asta ar putea fi o copie. Poate că cel înscris este vasul care de la Galgano a sfârșit în mâinile acelui Niger fantomă. Deși, în orice caz, încă nu înțeleg cum ar fi putut să dispară inscripția.

«Poți să-mi arăți și celelalte poze?»

Las telefonul în mâinile ei.

«Îl ții între timp pe Giuliano?»

Acum știu cum să fac, cel puțin sper că știu. Îl pun pe picioarele mele și scot cheile. El le ia în mână și scapă pe jos. Le adun și i le redau, el le aruncă din nou și râde. La a cincea oară a acestui joc „distractiv", Chiara întreabă: «Ce sunt aceste recipiente de aur?»

«Sunt relicvare. Ele conțin oasele Sfântului Lorenzo și ale altor sfinți. Apropo, am înțeles a doua foaie a lui Magus, cel puțin linia Caesarea - Laurentius.»

«Se referă la locurile de păstrare ale acestei copii?» întreabă ea știind deja răspunsul.

«Exact: Inițial vasul era păstrat în Cezareea, dar după prima cruciadă, liderul genovez Guglielmo Embrìaco l-a luat ca pradă de război și i l-a dat lui Lorenzo, sau mai degrabă catedralei dedicate sfântului.»

Chiara derulează înainte și înapoi fotografiile până când se oprește la una.

«Nu este și acesta un vas antic?»

«Da, am citit că, conform tradiției, a fost cel care a prins capul Sfântului Ioan în momentul decapitării.»

Chiara indică un punct precis: «Privește aici!»

Am mărit fotografia. Într-adevăr nu am băgat de seamă acele semne de pe farfuria Baptiștilor, fiind axat pe căutarea unui epigraf pe vas.

«Ce litere sunt?» întreabă Chiara.

«Eu sunt din epoca mea.»

«Prin epoca ta te referi la cea romană?» insistă ea.

«Ca să fiu exact mă refer la Antichitatea târzie, la ultimele secole ale Imperiului Roman.»

«Ai făcut un doctorat în Germania tocmai despre acea epocă a decadenței sau greșesc?»

«Nu fusese o perioadă de criză, ci o perioadă de reînnoire, de tranziție. Împărați precum Dioclețian și apoi Constantin au creat un nou imperiu, cu o

organizare politică, economică și religioasă reînnoită...»
Dintr-o dată totul este clar.
«Constantin este împăratul pe care îl căutăm» spun eu .
«Împăratul despre care mi-a vorbit Sfințenia sa?» întreabă
«Cred că așa este: la urma urmei este el cel care a schimbat istoria creștinismului.»
Chiara continuă să privească fotografia cu epigraful.
«Ce legătură are acest vas al Sfântului Ioan cu el?»
«Pur și simplu m-a făcut să mă gândesc la el. Vezi aceste litere: I, H, S, V? Este celebrul motto *in hoc signo vinces*.»
«Celebru?»
«Ai fost vreodată în Arezzo?»
«În perioada în care am trăit la Roma, am mers într-o duminică să văd piața de antichități» își amintește Chiara.
«Și nu ai vizitat biserica lui San Francesco?» ea neagă dând din capul.
«Ce este în acea biserică?»
«În spatele altarului se află un minunat ciclu pictural al lui Piero della Francesca.»
«Acum că mi l-ai menționat, îmi amintesc că l-am studiat în timpul cursului meu de studii în istoria artei» spune Chiara.
Mă gândesc la momentul în care i-am văzut picturile la San Sepolcro.
«Întotdeauna am adorat acest artist din secolul al XV-lea, primul care a înfățișat-o pe Maica Domnului însărcinată.»
Chiara explică: «Pictorii din secolul al XIV-lea au reprodus acea iconografie, dar fresca *Maicii Domnului cu nașterea* păstrată la Monterchi este cu siguranță cea mai faimoasă și frumoasă reprezentare.»
«Oricum, vroiam doar să-ți spun că și în Arezzo, ca și în alte mii de reprezentări, se găsesc acele litere.»
«Cunosc bine ciclul pictural despre care vorbești: *Istoria Adevăratei Cruci.* Unde sunt descrise scene din Vechiul și Noul Testament cu privire la crucea lui Iisus.»
«Mă uimește faptul că știi despre această capodoperă a picturii renascentiste și nu te-ai dus să o vezi când erai acolo.»
«Nu-mi aminteam că era în Arezzo și al meu... pe scurt, sfințenia sa căuta relicve din cel de-al doilea război mondial.»
Nu discut mai mult despre acest subiect.

«Una dintre scene descrie este *Visul lui Constantin*. În pragul bătăliei de pe podul Milvio, un înger i se arată în vis împăratului. În dimineața următoare, Constantin a gravat pe scuturile soldaților o cruce și acronimul IHSV : *sub acest simbol* al crucii creștine, scrise *vei învinge*.»

«Și atunci Constantin a câștigat?» întreabă ea.

«Da, l-a învins pe Licinius. Desigur, nu mulțumită protecției de sus, ci datorită abilităților sale militare» subliniază istoricul din mine.

«Și apoi a devenit creștin și a răspândit creștinismul» concluzionează ea.

Tot istoricul din mine răspunde: «Lucrurile nu s-au terminat așa. Acesta fusese botezat doar în momentul morții sale. El a văzut cum noua religie se răspândește și a luat-o ca pe un sprijin politic util pentru cauza sa.»

Chiara îmi dă înapoi telefonul și face o față dezgustată.

«Tocmai de asta noi îl urâm pe Constantin, pentru că a făcut din creștinism religia statului roman și a interzis singura credință adevărată: cea în zeii antici.»

Precizez: «Teodosie a fost cel care a făcut creștinismul...»

«Întotdeauna vrei să ieși în evidență. Cu toate acestea, Constantin a favorizat creștinismul sau nu?»

«Desigur că da: el a permis libertatea religioasă creștinilor după persecuțiile lui Dioclețian și Galerius.»

«Marele Dioclețian, ultimul împărat păgân» spune Chiara.

«De fapt ultimul a fost Giuliano» îi subliniez.

«Întotdeauna îl ai pe Giuliano pe buze.»

«Mărturisesc: este adorația mea.»

«Și a mea.»

Chira își observă fiul care a adormit liniștit.

«Vreau să-ți dezvălui un secret: alegerea numelui său de inițiere nu a fost la nimereală. Sfințenia sa a vrut să se numească Cronus, tatăl lui Zeus, originar a lui Uranus, primul zeu.»

Mă uit în jur: dacă aș vedea un chelner, aș comanda și eu ceva.

«Uranus este personificarea cerului. Magus al tău se simțea omnipotent.»

«El a propus, de asemenea, și Saturn, care este același lucru, fiind identificarea romană a lui Cronus. Acela era mesajul pe care vroia să-l transmită.»

Chiara se uită în jos, zâmbește și apoi adaugă: «Ne-am certat și la sfârșit am ales eu».

«Deci ai ales acel nume...»

«Da, îmi amintea de tine.»
Ea se uită din nou în jos, apoi își ridică privirea.
«Îți va părea absurd, dar am vrut ca el, într-un fel, să aibă o legătură și cu de tine.»
Mă uit la ea, apoi Giuliano, apoi din nou ea, care adaugă un cub de gheață în pahar. Apoi bea din paharul cu vin alb.
«Vrei să guști?»
«Nu, mulțumesc. Este posibil să fi fost Constantin cel care a făcut această copie a Vasului Sacru și apoi a donat-o Cezareei, un oraș asemănător orașului sfânt prin excelență: Ierusalim.»
«Ce tip ciudat» comentează ea.
În cele din urmă, comand un ginseng, care îl dau pe gât încă fierbinte, deoarece Chiara se grăbește să plece.
«Am avionul spre Lisabona la ora 20:00: și am niște treburi birocratice de făcut înainte. Mai ales pentru recunoașterea corpului.»
Chiara își pune paharul pe masă și își șterge buzele cu șervețelul înainte de a continua: «Nu am vrut să dezvăluim adevărata identitate a decedatului sau motivul pentru care eram toții acolo. Faptul că avem un frate în una din funcțiile înalte ale poliției spaniole ajută.»
«Ce treabă are poliția spaniolă?»
«În realitate, nimic, dar în acea noapte tragică era prezent și Plutone, care, pe lângă faptul că este un referent al Ordinului nostru în Spania, este și inspector șef în Santiago. Acesta a reușit să recupereze un document al unui om fără adăpost. Pe care l-am strecurat în buzunarul corpului când era la morgă și asta a fost tot.»
«Cum vă pricepeți voi în a manipula lucrurile... Felicitări. Nimeni nu va ști adevărul.»
«Nimeni nu va plânge acel om fără adăpost când va muri și îl vor găsi fără acte. În orice caz, acum trebuie să ne grăbim.»
Luăm un taxi pentru a ne întoarce la gară. Ajungem pe platformă cu trei minute înainte de plecarea ultimul tren către Siena.
O îmbrățișez, strângând-o tare la pieptul meu.
«Îți amintești ce ți-am spus atunci la aeroport?» o întreb.
«Acum, cum ne vom saluta?» ea răspunde.
Ne dăm un sărut care începe pe obraz, dar alunecă repede pe buze și rămâne acolo un timp îndelungat. Un val de căldură se ridică până la gât. Au trecut 10 ani de când ne-am sărutat ultima oară, dar mie îmi par zece

minute. Îi țin fața în mâinile mele, visând că acel sărut nu se va termina niciodată. Trebuie să urc, cu toate acestea, ne sărutăm din nou pe treapta trenului...

O văd cum se îndepărtează cu copilul în timp ce trenul pleacă. Îi simt parfumul pe cămașa mea. Toată lumea are nevoie de o persoană care să-i rămână alături în ciuda obstacolelor și a schimbărilor de dispoziție. Ea are multe defecte, dar se potrivesc perfect cu ale mele.

Coborât în Florența, mă grăbesc să prind conexiunea cu Empoli când aud sunetul notificării de pe *Whatsapp*. Este Valeria, fosta mea colegă de vise academice înfrânte: ea visa să devină profesor universitar de literatură germană, eu de istorie romană. Eu am sfârșit casier la bancă, ea este ghid turistic în Siena pentru grupuri de turiști germani și austrieci: i-a mers mai bine ei.

După tine din America Latină sosesc cu vaporul sau cu avionul? Cine? răspund.

Cum cine? Ananasul, răspunde ea.

Îmi pare rău, Valeria, dar mă grăbesc.

Ai nevoie de două secunde pentru a răspunde, afirmă ea.

Termin mai repede dacă o sun.

«Bună, Francesco. Sunt aici acasă și nu știu dacă să mănânc o felie de ananas după salata de valeriană, caju și flori de câmp.

“Flori câmp? Valeria are întotdeauna câteva idei alternative” gândesc eu, apoi îi spun: «Dacă am înțeles corect, ai o problemă cu fructele extracomunitare?»

«Este o mare diferență dacă ajung în Italia cu vaporul sau avionul» exclamă ea îngrijorată.

«Îmi imaginez: să mănânci un ananas care a suferit zile întregi de rău de mare... dar dacă stai să te gândești bine , poate avea și rău de avion...»

«Tu mereu ai glume. Dacă ananasul trebuie să călătorească cu vaporul, vine cules din copaci încă necopt, sperând că se va matura înghesuit în containere timp de multe zile. Dar ananasul nu este un fruct “climacteric”»

«Îmi dau seama: este o problemă serioasă.»

Ea continuă: «Odată desprins de pe plantă, ananasul își oprește maturarea: numai coaja sa își schimbă culoarea, dar pulpa și conținutul de zahăr nu.»

«În timp ce dacă călătoresc cu avionul, confortabil așezat în clasa întâi, se maturizează liniștit» ironizez.

«Nu, dar sunt culeși la momentul potrivit, pentru că cu avionul pot ajunge la supermarket într-un timp scurt.»

«Îți mulțumesc pentru această lămurire, dar de ce nu-i ceri vânzătorului de fructe mai multe explicații ?»

«În acest moment, doarme. După părerea ta, în Florida folosesc...»

«Submarinul! Ah da, direct până la Marina di Grosseto, apoi cu autobuzul la Siena» glumesc din nou.

«Am înțeles: nu ești niciodată de ajutor. Dar mai am o altă îndoială importantă...»

«Scuză-mă Valeria, nu ştii cât de mult aş dori să continui să discut despre geo-economia Americii, dar trenul este pe cale să plece. Ne vom auzi curând.»

Sosesc în Siena mai târziu de ora unu. Stând în pat mă gândesc din nou la Chiara, la acel sărut și la cum noi doi am ales două direcții diferite: lucrurile frumoase ar trebui păstrate nu abandonate.

Vineri, 21 august 2020

Nu știu dacă din cauza lucrurilor petrecute ieri, dar noaptea trecută am dormit puțin. Mă trezesc cu mult înainte de alarmă și decid să spăl vasele acumulate în ultimele zile. Mama mea spune că dacă aș face-o imediat după masă ar fi mai ușor și nu s-ar acumula atât de multe vase. Are dreptate, dar după masă, în mijlocul digestiei, nu am chef de făcut mișcare. Usuc ceașcă cu imaginea leului în care îmi beau, de obicei, ceaiul de seară relaxant, când deodată cineva sună la interfon.

Cine poate fi la 7:00 dimineața? Poate că e Chiara. Nu a plecat, s-a răzgândit. Nu-mi plac surprizele, dar de data asta voi face o excepție. Da, trebuie să fie ea.

«Francesco, salut.»

Nu e ea! Dar vocea nu e nouă pentru mine.

«Sunt Stefania. Nu mă recunoști?»

«Bună, dar... ce faci aici?»

«Trebui să continuăm conversația la interfon sau mă lași să urc?»

«Da, scuză-mă, etajul unu, la capătul holului.»

În timp ce aștept să urce partenera mea de joacă din copilărie, mă întreb de ce este în Siena, dacă ea locuiește la Roma de când a câștigat o competiție la Banca Italiei.

«Salut. Ce surpriză!» o invit să intre.

«Găteai ceva bun de mâncare?»

Îmi dau imediat la o parte șorțul.
«Nu, doar curățam bucătăria.»
Ea se uită în jur și apoi exclamă: «Aceasta e casa ta...»
«E un pic cam mică, dar mi-e bine.»
«E drăguță. Patul de la mansardă este foarte pied-à-terre. Dacă grinzile de lemn ar putea vorbi...»
Schimb subiectul: «Cum m-ai găsit? Când ne-am văzut ultima dată în Senigallia la părinții noștri...»
«De Paște: Ce ospăț» își amintește Stefania.
Continui: «Ți-am spus că m-am mutat de la Bettolle la Siena, dar nu cred că ți-am dat adresa».
Mă privește fix în ochi.
«Încă nu ți-ai dat seama? Nu cred că e cazul să te iau peste picior.»
Rămân cu gura căscată.
«Faci și tu parte din Ordinul Ermetic?»
Ea dă din cap.
«Nu-mi vine să cred. De când erai copil, mergeai adesea la biserică. Când te invitam duminica dimineața la o plimbare cu bicicleta, tu întotdeauna trebuia să mergi la slujbă.»
«Sunt sigură că există o entitate divină superioară, indiferent cum este numită. Acest Dumnezeu știe că alegerile mele sunt doar pentru a-l onora mai bine.»
«Ai devenit neoplatonică?»
Ea răspunde cu o întrebare la a mea: «Știi că este vina ta că m-am convertit?»
«Am multe defecte, dar a face pe cineva să devină un renegat, sper că nu.»
Ea explică: «Îți amintești când ne-am întâlnit la Roma acum zece ani? Tu erai cu prietenul tău Alfio».
«Nu eram prieteni» subliniez eu.
Stefania continuă povestea sa: «El a menționat credința sa în zei și mi-a dat numărul său de telefon. Nu l-am sunat până toamna trecută. Simțeam că sosise momentul potrivit.»
«Incredibil.»
«Acum pot s-o spun: mulțumesc că m-ai făcut să-l cunosc pe *bietul* Alfio», concluzionează ea.
«Sărac nu chiar.»

Mă gândesc prin ce am trecut atunci din cauza acelui păgân fanatic.

«Știi că a murit?»

Chiara a menționat ceva, dar apoi a schimbat subiectul.

Ca și cum ar putea cineva să mă asculte, îi spun în șoaptă: «L-ați omorât?»

«Nu suntem o sectă, care se ocupă cu smulgerea inimii adepților și jertfirea lor pe altar.»

«Poate, dar dacă ai ști ce s-a întâmplat în vara lui 2010...»

Stefania se așează înainte să comenteze: «Ordinul nostru religios este alcătuit din oameni iar oamenii pot face greșeli.»

«Același lucru l-a declarat și Biserica pentru a justifica inchizițiile și vrăjitoarele pe rug.»

Ea își ridică sprâncenele.

«Dacă nu l-ați omorât, *sărmanul* Alfio a murit de moarte naturală?» întreb.

«Să spunem da»

«Să spunem?»

Ea se uită în sus, ca și cum ar fi văzut o pată pe tavan.

«S-a întâmplat acum o lună. Era în casa de la țară de lângă Siracusa. Se auzeau focuri de artificii de la o sărbătoare municipală într-un oraș din apropiere. Pentru a le vedea Alfio a luat o scară, s-a urcat în cel mai înalt cireș din grădina sa și a căzut: traumatism cerebral. A murit în ambulanță. »

"Ar trebui să spun ceva pentru a da de înțeles faptul că îmi pare rău, chiar dacă..." Rămân tăcut.

«Deci vrei să știi de ce sunt aici?» întrebă ea.

«Ai o ofertă pe care nu o pot refuza.»

Cine nu a văzut filmul Nașul?

«Mai mult sau mai puțin.»

«Încă nu pot să cred: Tu, catolică convinsă și practicantă, acum ești păgână.»

«Și tu? Ateu din totdeauna, nu faci și tu parte din *Hermetic Order of the Golden Dawn*?» răspunde Stefania.

«Am fost forțat să mă înscriu acum zece ani, dar nu am terminat niciodată procesul de inițiere, din fericire» subliniez.

«Tocmai de aceea am venit. Vom merge într-un loc mistic, unde va avea loc adevărata ta inițiere» mă informează Stefania

Sunt șocat.

«Nu a fost suficient acea dată la telefon cu Everemondo?»

«Evident, el va fi prezent, fiind persoana noastră de contact cea mai importantă în Italia. Dacă vrei să-ți continui călătoria pe calea luminii, trebuie participi la o adevărată ceremonie de inițiere.»

Îmi torn un pahar cu apă, îl beau încet înainte de a întreba: «Ce se întâmplă dacă refuz?»

«Chiara ține neapărat să o faci» zâmbește Stefania.

Știam că e o capcană. Întotdeauna este. Ca atunci când primești un apel de la un call center, de obicei la prânz, pentru a-ți face vreo ofertă, dar de fapt te pune să-ți faci un abonament cu care te leagă pe viață.

Stefania insistă: «*Pentru ea* îți vei continua cercetarea. Și apoi te cunosc bine: nu-mi spune că nu te distrezi, plimbându-te prin jumătate de Italia pentru a găsi... Graalul».

“Sincer, da. Banca nu este cea mai distractivă” mă gândesc, dar o țin pentru mine, deoarece Stefania face și ea asta.

Ea continuă: «Încă din copilărie ne jucam de a căutarea comorii ascunse: tu inventai hărți și mistere de rezolvat, doar pentru a recupera o piatră luată din parc despre care ziceai că are puteri magice.»

«Recunosc. Chiar dacă nu cred că îl pot găsi, îmi place să recompun urmele istorice ale mișcărilor Graalului.»

«Bine. Ești gata să mergi într-o nouă călătorie?»

Încerc să nu o arăt, dar sunt intrigat.

« Încotro?»

«Așa cum ți-am spus, în primul rând trebuie să facem o călătorie mai mult spirituală decât reală.»

«Chiar este necesar?» spun, încă în speranța de a evita o ceremonie absurdă.

«Aceasta este o etapă obligatorie. Nu vrei să continui drumul către *apropierea* de Chiara?»

Întrebarea Stefaniei sună, poate în mod deliberat, ambiguă.

«Ceea ce s-a întâmplat între mine și ea, cred că este ceva personal.»

Stefania face un semn imperceptibil de negare cu capul ei.

«Chiar și ceea *ce nu fost*, cred că ne privește doar pe mine și pe Chiara.»

«Când ea se va întoarce la tine, veți putea continua împreună *călătoria spirituală*.»

Dacă Vito ar fi fost aici, ar fi comentat el însuși: “Ce ajungi să faci pentru...”

„Nu vreau să renunț la Chiara. Acum, că am regăsit-o”, recunosc eu, și în cele din urmă accept.

«Bine, hai să facem această farsă.»

«Este un ritual misterios serios: vine transmis de două secole.»

«Trebuie să-mi fac griji? Nu va trebui să îndur vreo formă de violență fizică?» întreb eu cu teamă.

«Nu-ți fă griji. E o psihodramă!»

«Acum chiar că îmi fac griji.»

«Plecăm imediat?»

«Glumești? Lucrez» răspund.

Ea insistă: «Am venit aici așa devreme pentru că trebuie să mergem departe... Când termini?»

«La ora 16:30.»

E bine și așa. Fii pregătit. Vin să te iau și plecăm imediat cu mașina mea spre locul ceremoniei.

«Este departe?»

«De fapt, da: este în Piemonte!»

«Deci, se află în mijlocul adunării naționale a ordinului italian?»

«Exact. Știi despre retragerea la rugăciune din Helios?

Chiara îmi povestise despre asta, dar fără să-mi spună că ar fi trebuit să particip și eu.

«Nu putem face ritualul meu aici în zonă?»

«Trebuie să mergem cât mai repede la locul sacru ales pentru tine. Toată lumea este deja acolo... aproape toată lumea.»

«Să fie. Dar prefer să merg cu mașina mea.»

«Îmi amintesc: că din copilărie, nu aveai niciodată încredere dacă nu conduceai tu, chiar dacă eram doi pe o bicicletă» comentează ea.

«Conduc de plăcere. Ne vedem unde este stația autobuzelor și plecăm... cu *Leon*-ul meu.«

«Cum vrei, dar ne întâlnim la 16.30, nu mai târziu. Ne așteaptă o călătorie lungă.»

Mai mult de 500 de kilometri ce separă Siena de schitul lui San Michele, o mănăstire veche și uitată de lume din împrejurimile orașului Torino.

De-a lungul călătoriei ne amintim de miile de zile petrecute împreună când eram copii. Pentru a-mi înfrânge anxietatea pentru seara ce mă așteaptă, vorbesc cu Stefania despre acele vremuri: «Îți amintești câte jocuri de foosball?»

«Petreceam ore și ore acolo. În cele din urmă, tricourile albastre și roșii ale jucătorilor s-au decolorat și numai arcul intern a rămas din mânerul portarului. La început te băteam mereu, de la o vară în colo mă băteai mereu tu.»

«De fapt, după asta nu ai mai vrut să joci împotriva mea» îi subliniez.

„Nu este adevărat. Dar ce se întâmplase?»

Zâmbesc, apoi decid să-i explic.

«Au trecut mulți ani, dar îmi amintesc bine. În acea vară părinții mei ne-au trimis pe mine și pe sora mea în tabără la Carpegna, un loc izolat pe dealurile din Marche. Nu era mare lucru de făcut, decât să te plimbi prin pădure. Când ne întorceam la hotel după-amiaza, până la ora cinei, exista o singură distracție: foosball-ul.»

Stefania descoperă în sfârșit adevărul.

«Te antrenai pe la spatele meu.»

«Acolo era un băiat, Giuseppe, care era foarte rapid: imediat cum una dintre cele două echipe dădea gol, își băga repede mâna în cavitatea porții și recupera mingea înainte să alunece în jos. În felul ăsta, cu o monedă de 100 de lire, jucam o oră. Apoi, același Giuseppe, probabil obosit de a-și risca mâinile în operațiunea de recuperare, a inventat un upgrade: cu o scobitoare a blocat maneta care se dădea în jos pentru a arunca bilele. Așa că nu mai era nevoie să le recuperăm și cu aceeași sută de lire ne jucam ore în șir.

Sincer vorbind, cea mai tare amintire a verii din Carpegna nu fost masa de foosball, ci o fetiță: avea cu unul sau doi ani mai puțin decât mine, se numea Mara. Eram nebun după ea, dar timiditatea mea înnăscută nu m-a ajutat. La barul hotelului unde eram cazați se afla un juke box. În fiecare seară puneam un cântec care apăruse cu câtiva ani înainte:

Dă-mi dragostea ta, nu cere nimic,
spune-mi că... ai nevoie de mine.
Ești mereu a mea chiar și atunci când voi pleca:
Ești singura femeie pentru mine.

Că era o dedicație pentru ea nu știa nimeni, dar eu credeam că, datorită cuvintelor lui Alan Sorrenti, îi declarasem toată dragostea mea pentru ea. Apoi, într-o seară, se ivește ocazia. Pe terenul de joacă din apropierea hotelului ne punem toți într-un cerc pentru a juca jocul sticlei. Cei tineri pot crede că era vorba despre o rundă la băut alcoolice până când leșinai, dar nu-i așa: sticla era deja goală. Chiar și astăzi este cel mai erotic joc care îți poți imagina: se declară înainte de a învârti sticla ce va trebui să-i faci

persoanei indicate de gâtul sticlei. În acea seară eram în jur de zece copii: Mara și sora mea erau singurele două fete. De fiecare dată când era rândul meu, promiteam două sărutări. Am sărutat pe toată lumea în acea seară: pe sora mea și cel puțin șase băieți, evident pe obraji.

La a mia încercare, în sfârșit, îmi pică ea. I-am luat fața în mâini, am sărutat ușor pe un obraz, apoi am privit-o lung în ochi și în cele din urmă am sărutat-o și pe celălalt obraz. Pare o nimica toată, dar pentru mine a fost mult. Imediat după ce a venit rândul său, Mara a promis o palmă. Ea a învârtit sticla pentru o lungă perioadă de timp înainte de a se opri. Încă mă doare acea palmă dată cu toată energia sa, dar a meritat.

Facem o scurtă oprire la Autogrill pentru cină și apoi, când suntem la poalele dealului unde se află mănăstirea, Stefania îmi spune: «Schitul lui San Michele face parte din celebra Linie Sacră care unește în mod ideal șapte altare ale Arhanghelului Mihail, toate echidistante și construite în Evul mediu. Aceasta, dintre bisericile plasate de-a lungul liniei imaginare drepte care se întinde din Irlanda până în Israel, este cea mai veche și cea mai misterioasă.»

Drumul care urcă până în vârful muntelui nu este un drum, ci un fel de lanț de cărări: îngust și plin de curbe... și apoi mai multe curbe.

Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât sunt mai îngrijorat.

«Această ceremonie de inițiere... Nu mă vor răni?»

«Nu ai de ce să te agiți. Ți-am spun deja: este o psihodramă» repetă ea.

«Acest cuvânt nu mă liniștește deloc.»

«Iată am ajuns. Parchează lângă cabană aceea iluminată» îmi sugerează Stefania.

Parchez lângă un Mercedes negru brec. Cabana arată mai mult ca o cazarmă de beton.

Îmi scot valiza roșie.

«Lasă aia în mașină.»

Mă uit sceptic la Stefania.

«E trecut de ora zece. Nu dormim aici?» întreb.

«Da, dar nu acum. În acest moment trebuie să te conduc în grota unde are loc meditația, o fază care precede ritualul de inițiere.

«Mergem noaptea la schitul lui San Michele?» întreb nerăbdător.

«Peștera întunecată este aici, apoi ne vom muta afară... lângă biserică.»

«Ați devenit creștini?»

Stefania gândește câteva secunde înainte de a răspunde:

«Evită aceste glume când vei fi în prezența celorlalți. Ritualul va avea loc în afara bisericii: exact în punctul prin care trece energia Liniei Sacre.»

“Cine m-a pus să fac asta?”

Nu am timp să-mi pun întrebarea că Stefania îmi pune o bandă neagră pe ochi.

«Ce faci?»

«Acum trebuie să te lași îndrumat. Te încredințez gardianului expert.»

O las să-mi strângă banda la ceafă.

«Cine este acest gardian?»

«El te va conduce în călătoria spre lumină.»

Dacă banda nu mi-ar fi acoperit ochii, ar fi putut vedea fața mea de sceptic și îngrijorat.

Stefania trebuie să fi ghicit oricum.

«Gardianul expert va fi alături de tine pe tot parcursul ritualului.»

«Îmi veți da la o parte banda de pe ochi?»

«Da, dar la final. Nu te gândi la asta: bucură-te de moment.»

«Mă voi bucura ca atunci când eram puști și am mers la un medic pentru mică durere, după-amiaza m-au internat și în aceeași seară m-au și operat.»

Aud cum cineva bate la ușa cabanei.

Apoi sunetul unei încuietori rotindu-se.

O voce autoritară și răgușită care întreabă: «Cine sunteți? Ce vreți?»

Știu răspunsul: un florin.

Pentru a nu plânge, tensiunea, pentru un moment, doar pentru un moment, pare să dispară.

«Suntem Iside și Silvano. Cerem să fim primiți în templu.»

«Cu ce scop?» întreabă vocea misterioasă.

«Silvano vrea să-și confirme rangul său de Zelator prin ceremonia sacră.»

«Așa să fie. Dar înainte de a intra, fratele știe că nu va putea vorbi pe parcursul ritualul?»

«Știe asta» răspunde Stefania.

“Nu știam, dar e mai bine așa.”

«Ți-l las ție, gardianule expert.»

Simt cum mă apucă puternic de braț.

«Mergi alături de mine!» îmi ordonă vocea masculină.

Mă trage înăuntru. El se mișcă repede, eu merg încet, cu mâinile întinse în față: Nu văd nimic, mă tem să nu mă lovesc de ceva. Ne învârtim în jurul unei camere care pare imensă. Simt imediat prezența altor oameni. Fiind

legat la ochi într-un loc plin de necunoscuți, nu mă liniștește deloc. În cele din urmă ghidul meu deschide o ușă care scoate un scârțâit deranjant, și apoi o închide.

«Așează-te aici!» îmi pune mâinile pe spătarul unui scaun.

În cele din urmă, îmi dă la o parte banda de pe ochi.

În fața mea, un mic birou cu diverse obiecte: o statuie de bronz, probabil a lui Juno, o cădelniță, trei lumânări aprinse, o foaie și un stilou.

«Acum trebuie să răspunzi la întrebări» spune vocea din spatele meu.

Mă întorc. Este un domn cocoșat, cu o barbă albă deasă.

Ne aflăm într-o mică cămăruță, pereții sunt acoperiți cu imagini ale zeilor greco-romani. Între o pictură și alta, peretele albastru este împânzit cu mari inscripții albe: ele fac parte din alfabetul grecesc, dar nu par să aibă vreun un sens.

«Sunt acronime ale invocațiilor sacre» explică bătrânul. Mă uit la el, i-aș cere explicații, dar...

«Aici, cu mine, poți vorbi» răspunde la întrebarea mea neexprimată.

«Scuzați-mă, ce ar trebui să scriu?»

«Mai întâi de toate suntem frați și între frați toți ne tutuim. Cu excepția sfințeniei sale.»

«Este aici?»

«Nu, după ce divinitatea l-a chemat să i se alăture ...»

«Adică, nu ați numit încă un nou conducător după moartea lui Magus?»

«Nu folosi un limbaj profan. Așteptăm ca Helios să inspire *Astrum Argentinum*: membrii săi ne »vor transmite care este misterioasa voință divină.

Nu înțeleg, dar nu-mi pasă.

«Acum citește întrebările și răspunde din inimă» spune el liniștit.

Mă uit la foaia din fața mea. În partea de sus, simboluri și inscripții ciudate, poate că și aceste sunt acronime.

«Mai târziu vei înțelege semnificația acestor acronime, dar acum citește întrebările» insistă el.

Prima este cam așa:

Crezi în Cel divin,

primul dintre zeii, eterni și neschimbători?

«Dacă nu crezi în cel din interiorul și din afara noastră, nimic nu are sens» comentează bătrânul.

Sunt foarte sceptic în legătură cu acest lucru, dar nu pot spune.

«Este de ajuns să scriu că, cred?»
«După cum poți vedea, există cel puțin zece rânduri goale. Trebuie să-ți exprimi sensul credinței tale în Cel care te îndeamnă să te alături Lui și, prin El, să te alături nouă» explică gardianul.
"Ceea ce mă inspiră este... să fiu alături de Chiara."
Nu pot spune asta, voi inventa ceva.
A doua întrebare este:
Care este sensul vieții pentru tine?
Acum, cântăreții de rap și hip hop sunt la modă: unii sunt doar în trece , alții merită atenție și de la cei care nu sunt atât de tineri. Mi-am amintit de un cântec al lor Two Fingerz, un grup cunoscut de mulți ani:
În viață este deja un lux să ajungi la final,
făcând ceea ce îți place, ca Simoncelli.
«Știi cum să răspunzi?»
«O idee pe jumătate mi-a venit.»
«Bine. Citește ultima întrebare.
«Nu s-au terminat aici?»
Bătrânul zâmbește frumos.
«Întoarce pagina.»
Iată ultima întrebare:
Vei păstra secretul asupra tuturor lucrurilor, atât asupra a ceea ce vei vedea
cât și asupra a ceea ce vei auzi în reuniunile ritualice?
Gardianul clarificată: «Ceea ce se întâmplă în interiorul templului nu trebuie să părăsească templul.»
"Chiar dacă aș spune cuiva, nimeni nu m-ar crede. Aș putea cel mult scrie o carte despre asta."
«Dacă întrebările îți sunt clare, te las aici să meditezi. Mă voi întoarce peste o jumătate de oră să văd dacă ai răspuns. Întoarce-te cu spatele până ies!»
Aud ușa deschizându-se, și trăncăneala din cealaltă cameră, apoi ușa se închide... cu cheie.
Nu știu dacă este posibil din punct de vedere tehnic să vorbim despre segregare, din moment ce am venit aici din propria voință, dar fiind închis într-o văgăună mică, întunecată, nu îmi dă multă seninătate. Pentru prima întrebare, îmi vine în ajutor unul dintre cei mai mari filozofi ai antichității: Plotinus. Conform tradiției...ultimele cuvinte ale neoplatonistului au fost:

Mă străduiesc să înalț divinul din mine la divinul din Univers.

Scriu aceste versete ca o declarație a mea generală de credință în Cel divin și asta a fost tot.

La a doua, iau fraza cântată de Danti din Two Fingerz, scot referința la regretatul motociclist și adaug o propoziție de circumstanță. Scriu cu majuscule, foarte mari, pentru a ocupa cât mai multe rânduri disponibile.

La a treia, pur și simplu, promit să păstreze secretul. Un rând și jumătate umplut, încă opt în care nu știu ce să scriu.

Miros bețișoarele parfumate : au un miros interesant, nu clasicul amestec oriental. Pare a fi lavandă amestecată cu salvie. Apoi mut o lumânare, ating ceara depusă pe farfuria alteia. Întotdeauna mi-a plăcut să mă joc cu ceara caldă. Nu mă refer la jocuri erotice, așa cum văzusem într-un film trash cu Madonna, dar îmi place să ating ceara încă lichidă, să o las să cadă pe masă. Tocmai făcând un lucru stupid ca ăsta, mai am și astăzi o cicatrice pe antebrațul drept. Eram într-o fabrică de bere din Germania: cu flacăra lumânării ardeam capacul de plastic al unei mici sticle de apă, când o mică bucată de plastic topit îmi cade pe antebraț, am îndepărtat imediat plasticul incandescent, dar am rupt și un strat de piele împreună cu acela.

Mai bine las lumânarea în pace. Mă uit la inscripțiile de pe pereți: un alfa, un lambda, o delta și alte litere. Nu le înțeleg.

În cele din urmă, pentru al treilea răspuns, mă gândesc la o propoziție de lui Simmaco, unul dintre ultimii mari exponenți ai păgânismului din Roma, din ce în ce mai creștină, de la sfârșitul secolului al patrulea. El vroia să sprijine pluralitatea religioasă, importanța căreia era ca diferitele religii să nu concureze una împotriva altei, ci să se integreze. Dar are de-a face cu secretul și eu îl scriu:

La un astfel de mare secret nu se poate ajunge
Dintr-un singur drum.

E un pic în afara subiectului , dar este o concluzie frumoasă, de efect.

Timpul trece și pare fără sfârșit. Din cealaltă cameră aud pe cineva vorbind cu voce tare, apoi muzică solemnă. Tensiunea crește. Aș putea să mă ridic să-mi dezmorțesc puțin picioarele. Nu mi s-a spus dacă o pot face, având îndoieli prefer să evit. În cele din urmă nu rezist: mă ridic. Imediat cum o fac, aud cheia în ușă rotindu-se. Inima mi se ridică în gât. Mă așez la loc degrabă.

«Ți-am adus niște apă. Arată-mi ce ai scris.»

Gardianul citește cu atenție.

Am fost aici de mai puțin de o oră și înainte de a intra, am băut dintr-o sticlă în mașină. Dar dau apa pe gât ca un prizonier închis și torturat zile întregi într-o bază teroristă secretă din Kurdistan.

«Bine, foarte bine.»

Bătrânul dă din cap.

«Fraze foarte interesante. Vor fi subiecte de meditat printre frați.»

"Sper că nu vor afla că le-am copiat."

«Acum voi citi mesajul tău în *Sala Luminilor*. Apoi mă voi întoarce și te voi conduce afară pentru ritual.»

Nu are timp să termine propoziția că închide ușa, din nou cu cheia.

Anxietatea crește din ce în ce mai mult, așteptând „psihodrama". La sfârșit, din nou, scârțâitul ușii.

"Suntem gata!"

«Acum trebuie să te leg din nou la ochi» spune ghidul bărbos. În timp ce îmi spune asta, banda neagră este deja strânsă la ceafa mea. Apoi, îmi pune, de asemenea, o glugă cu care îmi acoperă tot capul. Doar găurile de la înălțimea nasului și gurii îmi permit să respir. Ma ridică de pe scaun luându-mă de braț.

«Stai lângă mine, fă exact ce-ți spun eu și te rog: nu vorbi!»

Intrăm în cameră dinainte. Acum nu mai aud nici un zgomot. Ori se holbează toți la mine în tăcere, ori nu mai e nimeni.

«Vino. Urcăm în mașina mea. Toată lumea ne așteaptă în ultimul loc al întâlnirii cu zeii.»

"În ce sens ultimul?"

«Frate Mercurio, condu tu. Eu merg în spate cu Zelator-ul.»

În serialele polițiste, când arestează pe cineva vinovat de cel puțin o crimă, după ce l-au bruscat, trântit la pământ și încătușat, sunt mai amabili: îi citesc drepturile și îi coboară capul pentru a-l urca în mașină. La fel și expertul gardian cu mine.

Cu toate acestea, Stefania are dreptate: când nu conduc eu, sunt mereu agitat. Mai ales noaptea, pierdut printre munți și legat la ochi. La fiecare curbă ajung peste ghidului meu. Apoi bâjbâi prin mașină până găsesc mânerul de sprijin: rămân agățat de el până când aud că se oprește motorul.

Coborâm, și sunt condus în mijlocul unui câmp: cu o glugă pe cap, pe acel teren cu hopuri, mă tem să nu cad la fiecare pas. E vară și e cald, dar dintr-o dată simt o căldură mai puternică, enervantă, în apropierea mea.

Sunt aproape de o flacără: nu știu dacă este folosită pentru a lumina locul în aer liber sau pentru o practică magică.

De aici încolo nu voi descrie ce s-a întâmplat: am promis asta.

O litanie tulburătoare și copleșitoare anunță începutul ritualului...

IV

Sâmbătă 22 august 2020

Ceremonia de inițiere s-a încheiat noaptea târziu, dar deja la răsărit în cabană se desfășoară diverse activități.

Ies din camera mea minusculă, încă somnoros și în pijamale.

Fiecare adept pare să aibă o sarcină precisă: care găteşte, care ține focul viu și care se roagă îngenunchiat în fața unei mici statui.

Mă apropii de singura persoană cu care sunt prieten.

«Ai dormit bine?» întreabă Stefania.

Nu am închis un ochi.

«Ca un buștean» îi șoptesc.

«De ce îmi șoptești la ureche?» întreabă ea surprinsă .

Mă apropii din nou: «Nu știu dacă pot vorbi sau trebuie să păstrez tăcerea ca ieri».

«În afara templului suntem cu toții frați, putem vorbi despre ce vrem» explică Stefania.

«Foarte bine. Este vreun bar pe aici?»

«Suntem departe de oraș, dar nu-ți fă griji: ne ocupăm noi. Vorbește cu ea!»

Indică o doamnă scundă și grăsuță, care, cu o lingură lungă de lemn, amestecă ceva într-o cratiță.

Doamna înțelege, își usucă mâinile pe șorț și se apropie: are părul alb și puțini dinți.

«Eu sunt Afrodita.»

Nu știu de ce mi-am imaginat întotdeauna zeița frumuseții ca fiind foarte atractivă.

«Vrei o cafea de orz?» întreabă ea politicos.

«Normală nu aveți?»

«Avem doar asta.»

«Pot să te întreb dacă avem puțin lapte?»

Afrodita se adresează unui bărbat: «Seth, când te-ai dus să găsești ceva de mâncare, ai văzut cumva o vacă pe pășune și ai muls-o?»

Seth, în Ordinul Ermetic, are gradul de Theoricus, dar în lumea "încuiaților" este un inspector al cadastrului din Brescia. Și o vacă în persoană nu a văzut niciodată.

«Îmi pare rău, Afrodita, mâinile mele erau ocupate cu coșurile de fructe.»

«Scuzați-mă» intervin «nu contează. Aveți cumva miere să-i pot adăuga?»

Afrodita se întoarce la cel care se roagă lângă șemineu.

«Hercules, ai găsit un stup în timp ce strângeai lemne?»

"Aceștia sunt ciudați, dar foarte ciudați", mă gândesc și intervin din nou: «Nu am vrut să creez probleme. Am crezut că aveți niște miere de la supermarket, chiar și de salcâm».

Înghit, fără să mai pun alte întrebări, o amărâtă cafea de orz, însoțită de o piersică albă. Îmi plac fructele, dar la micul dejun... Pe de altă parte, nu îndrăznesc să-mi imaginez dacă aș fi cerut niște șuncă care ar fi reacționat Afrodita. Încă mai am mâinile murdare de la piersică când se apropie Stefania.

«Al nostru Adeptus Exemptus vrea să vorbească cu tine.»

«Cine?»

«Everemondo» explică Stefania.

De când am ajuns în acest loc departe de lume, l-am auzit pe Everemondo bolborosind ritualuri ciudate, a trebuit să ascult rugăciuni nesfârșite dedicate tuturor zeilor Panteonului, dar nu mi-a adresat nici un cuvânt în mod direct.

Te așteaptă în camera sa: este cea din fundul holului.

«Mă însoțești?» întreb.

«Nu, te vrea doar pe tine.»

Bat la ușă.

Everemondo, cu spatele la ușă, se uită pe fereastră la pajiștile distruse din prejur.

«Intră, ușa e deschisă. Ia loc, Silvano... În sfârșit ieri am terminat ceea ce începusem cu mult timp în urmă la telefon.»

«Nu credeam că te voi mai vedea vreodată și că...» Everemondo se întoarce brusc.

«Nu mă tutui. Eu pentru tine sunt eminența sa.»

Înghit în sec.

«Mi-au spus că printre frați...»

«Da, dar eu sunt conducătorul tuturor adepților din Italia și pentru tine, cel puțin în primii patru ani, voi fi întotdeauna eminența sa.»

“Cine m-a pus s-o fac?” mă gândesc din nou. Evident, nu exprim acest sentiment.

Everemondo schimbă subiectul: «Gudrun».

«Ce înseamnă asta?»

«Ultimul cuvânt rostit de divinitatea sa.»

«Divinitatea sa?» zic uimit.

«După sfârșitul călătoriei pământene, fiecare Magus Ipsisimus va intra în Olimp și va sta lângă Helios și Mitra.»

Nu cred în aceste minciuni.

«Nu are nici un sens pentru mine.»

Everemondo se supără: Are sens pentru noi toți, trebuie să aibă și pentru tine».

«Gudrun este o persoană.»

Mă uit la el îndoielnic.

«Știi unde și-a petrecut divinitatea sa copilăria?»

«Într-un ospiciu de infractori?»

Regret imediat că am spus asta.

«Într-un castel nazist», spune el.

“De ce nu mi se pare ciudat să îmi imaginez că el a fost crescut de către iubitorii de ocultism fanatic?”

Everemondo se întoarce să privească din nou pe fereastră.

«El era fiul unui italience, care avusese sarcina de a educa, în timpul vacanțelor sale la castel, pe Gudrun: fiica lui Himmler.»

«Himmler? Cel care a decis exterminarea evreilor? Cel care a planificat lagărele de concentrare?»

«Chiar el.»

«Frumoasa copilărie trebuie să fi fost» comentez.

«Când Maria a rămas însărcinată cu viitorul nostru conducător, ea era acolo ca bona lui Gudrun.»

Încerc să asimilez incredibila veste.

«Deci Magus, ca ultimul său cuvânt, ar fi pronunțat numele unei fetițe cunoscute într-un castel nazist și care, întâmplător, era fiica unuia dintre cei mai atroce criminali din istorie.»

«Da, Maria și-a creat divinitatea împreună cu Gudrun...»

Dacă nu stăteam deja pe scaun, ar fi trebuit să mă așez ca să-mi pot reveni după această poveste.

Everemondo se apropie în spatele meu și îmi șoptește : «Tatăl meu nu are vină!»

«Ce?»

«Gudrun, care a murit acum câțiva ani, și-a petrecut întreaga viață ținând discursuri în apărarea iubitului Himmler. Și fiecare discurs se încheia cu aceste cuvinte: Tatăl meu nu are vină.»

Everemondo face o pauză lungă, apoi spune: «Trebuie să te duci în locul unde cei doi s-au cunoscut.»

«Glumiți?»

«Nu vrei să ne ajuți pe drumul către cunoaștere și lumină?»

«Se poate, subliniez se poate, chiar să mă intereseze. Nu atât de mult pentru a ilumina o ipotetică cale spirituală, ci pentru a descoperi o enigmă ascunsă de naziști.»

«Te va însoți Iside: ea este cea care a descoperit povestea lui Gudrun. Pregătește-te: pleci astăzi.»

Everemondo nu-mi dă timp să răspund și adaugă: «În timp ce aștepți alte instrucțiuni, te invit să te rogi zeilor pentru a te ajuta spre calea iluminării».

Mă întorc în camera mea pentru a medita, așa cum mi s-a spus. Practic, din moment ce aici nu au nici măcar un televizor, după ce mi-am făcut valiza, caut pe *Youtube* videoclipuri cu Maurizio Battista: el mă amuză mereu. Rămânând pe aceeași tematică de ieri despre sfârșitul vieții, comediantul spune o glumă nu a lui, dar prea tare:

Aș muri ca bunicul meu: liniștit, în somn.

Nu ca ceilalți trei care se aflau în mașină cu el.

Încă mai râd când cineva bate la ușa mea. “Să fi fost interzis să râzi în această *retragere spirituală*?”

«Francesco, deschide» este vocea Stefaniei.

Mă duc la ușă.

«Ești gata de plecare?»

«Tu, tu ești Iside?» întreb uimit.

«Dacă îți amintești, așa m-am prezentat aseară gardianului expert» confirmă ea.

«Ieri aveam altceva în minte: îmi făceam griji pentru ce mi se putea întâmpla.»

Revelația sa mă face să înțeleg un alt lucru: «Atunci *tu* ești cea care a avut grijă de fiul lui Chiara când era cu mine».

Ea răspunde: «Nu puteam refuza oportunitatea de a fi cu unul dintre exponenții principali ai *Ordinului Ermetic*, chiar dacă mă descurc cu copiii... la fel ca și tine».

Zâmbesc.

«Deci tu ai fost cea care, la întoarcerea de la Chiusdino, ai rugat-o pe Chiara să se întoarcă la hotel pentru că nu reușeai să calmezi copilul din plâns?»

«Ți-am spus: nu știu cum să jonglez cu scutece, biberoane și mâncare pentru bebeluși.»

Stefania revine apoi la subiectul care o interesează cel mai mult: «În fine, Everemondo m-a ales să te însoțesc pentru că am înțeles sensul ultimelor cuvinte ale sfințeniei sale înainte de a muri...»

«Erai acolo când a murit?»

Stefania se uită în jos fără să răspundă.

«Poate știi ce s-a întâmplat?» întreb.

«Nu am văzut momentul căzăturii. Nici eu, nici Magister Templi-ul, nici Adeptus Exemptus al Portugaliei, nici Adeptus al Spaniei.»

«Nu era și Everemondo prezent în acest grup frumos?»

«El conduce Ordinul nostru aici, în Italia. El l-a primit și l-a slujit pe sfințenia sa când a venit în peninsulă, dar nu cred că a mers vreodată la reședința portugheză.»

Am o îndoială: «Cine este Magister Templi?»

«Este al doua putere al *Hermetic Order of The Golden Dawn*. Trebui să-ți imaginezi cine ocupă această funcție.»

Îmi imaginez. E absurd, dar dincolo de alegerile ei religioase, Chiara pentru mine este, și va fi întotdeauna, doar Chiara.

Dar mai am o îndoială cu privire la Stefania.

«Și tu faci parte din afilierea italiană a ordinului. Atunci ce făceai acolo?»

«Știi că îmi place să călătoresc. Din fericire, am multe vacanțe. Mă întorceam dintr-o călătorie în Oman și...»

«În Oman?» întreb, ignorând exact unde se află.

«Un loc aparte, chiar mai frumos decât Sri Lanka», explică ea.

«Oman este printre destinațiile care mă intrigă cel mai mult după Polonia și Burundi» ironizez.

«A existat posibilitatea de a urma un curs spiritual pentru o săptămână direct la templul celui mai înalt ghid al nostru și cu siguranță nu aș fi ratat această ocazie.

«Și, iată ce ghinion, în timpul acestui curs el a decis să se sinucidă.»

«Nu înțeleg. Ce insinuezi?» întreabă Stefania.

«Este o combinație ciudată că, în prezența tuturor celor mai înalte grade ale Ordinului, Magus și-a luat viața. Poate că unul dintre ei aspira să-i ocupe locul...»

«Nici unul dintre noi nu ar îndrăzni vreodată să atingă măcar persoana sacră...»

«Atinge nu, dar să-l împingă puțin...» continui să insinuez.

«Ar fi un sacrilegiu. Mie nu mi s-a permis nici măcar să-l văd la față» explică Stefania.

«Nu ar fi primul care *este sinucis*» glumesc, dar nu prea mult.

«Te înșeli. El trebuie să fi decis că atunci era cel mai potrivit moment pentru a se reuni cu Cel divin.»

Recit încet câteva versete dragi mie: «*Mor fără remușcări, pentru că am trăit fără vină*».

«Cine a scris-o: Shakespeare?»

«Nu, Giuliano.»

«Ești cu adevărat obsedat de acel împărat.»

«Îmi amintesc că tu erai fixată cu Alberto Tomba» comentez .

«Tomba Bomba a câștigat Olimpiada. Giuliano ce a câștigat?»

Nu răspund. Nu are nici un sens.

«Cu toate acestea, tu erai acolo când Magus a decis să se întâlnească cu zeii?» insist.

«Mă plimbam prin grădina din interiorul vilei când am auzit un zgomot surd. Nu m-am gândit prea mult atunci, dar după auzisem ca o suflare venind din cealaltă parte a curții. M-am repezit acolo și el era pe jos: i-am văzut fața pentru prima dată.»

Stefania suspină îndelungat , apoi întreabă: «Deci, plecăm?»

«Eu luni trebuie să merg la muncă » răspund.

«Ia-ți câteva zile libere și pleacă.» Simplifică ea .

Poate că tu poți lipsi cât vrei, dar la noi nu e așa. Ne programăm zilele libere în luna martie pentru tot anul și acelea vor rămâne.

«Și dacă cineva decide după că vrea plece în vacanță?»

«Trebuie să-i ceri propriului manager, care trebuie să fie autorizat de către biroul de resurse umane pentru a muta săptămâna programată în alta, dar...»

Stefania este neîncrezătoare, la banca ei se procedează diferit.

«Cât sunteți de birocratici, la noi e mai simplu: eu sun și spun că sunt în vacanță.»

«Nu pot s-o fac, dar sunt curios să găsesc acest Vas Sacru și să citesc inscripția de pe el. Putem merge, doar dacă plecăm imediat și mâine seară ne întoarcem la Siena.»

«Facem cum vrei, dar atunci trebuie să ne grăbim.»

«Am o ultimă întrebare fundamentală: Pot să știu unde trebuie să mergem?»

«Nu ți-a spus Everemondo? În *Wewelsburg*, în Germania.»

«În Germania? Acum?»

Ea dă din cap.

Iar bate cineva la ușa mea. Stefania deschide și lasă un tip gras să intre.

«El este un mare preot al ordinului nostru.»

Băiatul îmi dă o mână transpirată.

«Numele meu este Bruxa.»

Aș vrea să-mi retrag mâna întinsă, dar e prea târziu.

«Plăcerea e mea, dar acum scuză-mă: eu și Stefania trebuie să plecăm. Vom avea o altă ocazie să ne cunoaștem mai bine. Poate la adunarea de la anul viitor.

«Vom avea întreaga călătorie pentru a ne cunoaște» explică tipul.

Mă uit îndoielnic la prietena mea.

«Nu ți-am spus? El vine cu noi» răspunde ea la întrebarea mea implicită.

«Este sigur? Este necesar?»

«El mi-a cerut asta.»

«Voi fi util pentru cercetarea voastră» intervine Bruxa.

«Cum?»

«Știu cum să mă strecor acolo unde nimeni nu poate intra.»

Mă uit sceptic la mărimea, cu siguranță importantă, a tânărului.

«Așa să fie... În fine, mergem?»

Ne luăm rămas bun cu mari îmbrățișări de la toți frații.

«Tu stai în față și el va sta în spate» spun eu în timp ce pun valizele în portbagaj.

După o jumătate de oră, nimeni nu a scos încă nici un cuvânt.

Bruxa rupe tăcerea: «Ia ieșirea asta, mi-ar plăcea să văd Muntele Musinè.»
«Avem zece ore de drum, nu avem timp...»
«Da, da, să mergem la Muntele Musinè: este un loc ezoteric celebru» insistă Stefania.
«Suntem foarte aproape: când ni se va mai întâmpla?» insistă Bruxa.
Abia am plecat, într-o călătorie lungă, nu cred că este momentul să ne oprim acum și încerc să o spun: «Glumiți?»
«Suntem doi împotriva unuia. Și apoi va dura cel mult o oră » Bruxa nu renunță.
Din fericire, ajungem repede în vârful muntelui, unde citesc de pe o placă metalică modernă ciudată, foarte ciudată:
Aici este O Antenă a celor 7 Puncte Electrodinamice,
care din nucleul ei incandescent trăiesc întregul Pământ
respiră, emite viață.
Aici operează Entitățile Astrale care au fost:
Hatshepsut, Echnaton, Iisus Hristos, Avraam, Confucius, Muhammad, Buddha, Gandhi, Martin Luther King, Francesco de Assisi, chiar și tu, dacă vrei, la fraternitatea constructivă dintre toate Popoarele.
Gândește-te bine, 3 minute: Gândul este Construcție.
Am recitit-o: nu are sens în general, nici măcar nu are sens în italiană.
«Auzi zgomotul acesta?» Stefania își rezemă urechea de pământ.
«Nu aud nimic.»
Bruxa intervene: «Sub picioarele noastre curge un râu subteran, care separă cele două lumi: cea a celor vii de cea a celor veșnici.»
«Și nu ți-a spus cel mai incredibil lucru: râul se mișcă împotriva forței de gravitație. Apa curge de jos în sus» adaugă Stefania.
Îi privesc cu scepticism.
«Aș vrea să-l văd.»
«Nu poți să-l vezi, cel puțin nu până nu treci pe lumea cealaltă…»
«Am înțeles: îmi păstrez curiozitatea.»
«Ai apă la tine?» îmi cere Bruxa.
«Am o sticlă în mașină.»
«Du-te și ia-o» îmi spune Stefania.
«Trebuie să aducem un omagiu gardienilor celor două lumi.»
Nici măcar nu cer explicații. Ar fi inutil. În timp ce mă duc spre mașină, cei doi însoțitori de drum se opresc în fața a două pietre uriașe fixate în

pământ.

Îi dau sticla lui Bruxa.

«Poftim apa.»

El îngenunchează în fața uneia dintre cele două pietre verticale impunătoare.

«Aceste menhiri sacre sunt porțile de acces a celor două lumi: cea terestră și cea subterană. Trebuie să intrăm în grațiile gardienilor sacri cu apa. Ne vom ruga aici zeilor pentru a ne ajuta în misiunea pe care suntem pe cale de a realiza.»

Ne reluăm călătoria, când Bruxa decide să clarifice motivul opririi.

«Știi de ce am vrut atât de mult să văd menhirii? Aceștia ascund o enigmă care mi-a fost pusă la trecerea în grad.»

Nimic din ceea ce îmi spun acești fanatici nu mă mai surprinde.

«Trebuie să treceți un examen pentru a deveni...»

«Nu un examen» mă întrerupe el «trebuie să dovedim că suntem iluminați.»

«Un certificat istoric al examenelor luate la universitate nu este suficient?» glumesc.

Bruxa explică: «Mulți pot fi Adeptus Minor sau Maior, dar puțini pot aspira să devină Adeptus Exemptus, cel mai înaltă funcție la nivel național. Trebuie să trecem prin interviuri și teste logice, pentru a dovedi că suntem demni de sarcina pe care vor să ne-o încredințeze.»

«Sunt curioasă să aflu în ce constă testul logic» spune Stefania. «Cine știe dacă îmi va fi de folos în viitor...»

«Nu spera: Everemondo nu va muri niciodată» comentez.

«Nu te amăgi. Ei au o întrebare diferită pentru fiecare dintre noi» clarifică Bruxa.

«În fine, a mea fusese asta:

Helios cel divin în cele din urmă te cheamă la el. Te afli în vârful Muntelui Musinè și vezi doi menhiri ridicându-se de la pământ. Ei sunt de fapt două uși: Una duce la binecuvântatele Câmpuri Elysiene, cealaltă la întunecatul și la tristul Infern. În fața fiecărui menhir, există un gardian: unul dintre cei doi spune doar adevărul, iar celălalt spune întotdeauna falsul. Tu nu știi care dintre cei doi gardieni, identici ca înfățișare și îmbrăcăminte, este mincinos și care spune adevărul. Puteți pune o singură întrebare, la unul dintre cei doi, pentru a afla care dintre cei doi menhiri este poarta de acces la Câmpurile Elysiene. Ce întrebare vei pune?

«Ai cumva o foaie?» mă întreabă Stefania.

Îi dau o chitanță de la un bar pe care o aveam în buzunar. Ea scrie pe spatele acesteia mai multe posibilități: la stânga marchează menhir-ul din Infern și la dreapta pe cel al Câmpurilor Elysiene.

Ea reflectă cu voce tare: «Deci, în fața ușii Infernului, îmi imaginez gardianul care spune opusul adevărului și în fața celei a Câmpurilor Elysiene, cel care spune întotdeauna adevărul: îi voi numi pur și simplu Fals și Adevăr. Dar care dintre cei doi gardieni, să aleg pentru întrebare și, cel mai important, ce întrebare să-i pun?»

«Hai să facem o ipoteză » propun fără să mă distrag prea mult de la condus. «Mă duc la Fals și îl întreb: "Tu ești cel care spune adevărul?" El îmi va răspunde că da.»

«Dar» spune Stefania «dacă ai fi pus aceeași întrebare Adevărului, și el ar fi răspuns afirmativ.»

«Nu, așa nu rezolvați nimic. Trebuie să cereți informații despre ușă» sugerează Bruxa.

Încerc din nou: «Schimb întrebarea, dar e tot pentru Fals: "Tu ești gardianul ușii Infernului?" În ipoteza noastră, el chiar este, dar răspunsul său va fi opusul: "nu".

Din nou Stefania: «Îmi pare rău, dar și aici, dacă l-aș întreba pe Adevăr același lucru, și el ar răspunde că nu».

«Suntem într-o fundătură» spun eu debusolat.

Stefania încearcă să-mi vină în ajutor: «Evident, dacă îl întreb tot pe Fals dacă e gardianul Câmpurilor Elysiene, îmi va răspunde că da... la fel ca și Adevăr. Ai dreptate: nu o să rezolvăm această ghicitoare blestemată. Haide, haide: spune-ne!»

«Întrebarea pe care trebuie să o pui unuia dintre cei doi gardieni este…»

«Este?» îl încurajăm să continue.

Bruxa în cele din urmă ne dezvăluie: «Trebuie să te duci la un gardian ales la nimereală și să-l întrebi: Dacă l-aș întreba pe celălalt gardian care este menhir-ul care duce în Infern, pe care mi l-ai indica?»

Rămânem fără cuvinte.

Bruxa lasă să treacă câteva secunde înainte de a ne explica.

«Dacă pui această întrebare Adevărului, el știe că celălalt gardian spune falsul: el îți va arăta apoi menhir-ul care duce la Câmpurile Elysiene; prin urmare, tocmai acesta este menhir-ul pe care el, spunând adevărul, îl indică. Dacă în schimb aș fi pus aceeași întrebare Falsului, el știe că Adevărul ar

indica corect ușa Infernului, dar, spunând falsul, el ar răspunde la această întrebare arătând spre cealaltă ușă: cea a Câmpurilor Elysiene.»

Ciudatul însoțitor de drum încheie triumfător: «Adică, oricărui dintre cei doi gardieni îi pui această întrebare, din diferite motive, el va indica menhir-ul accesului la Câmpurile Elysiene, ceea ce căutai. Iată soluția!»

Trecând granița, ne oprim să luăm prânzul într-un han tipic german.

Nu am mai fost în Germania de ani de zile, dar cum mușc din *Schweinshaxe*, pulpă de porc cu cartofi și varză murată, totul îmi vine în minte. Mă gândesc cu nostalgie la cei trei ani de doctorat în istorie și filozofie din timpul universității cu mult înainte de perioada Erasmus.

Aproape că am fost forțat de profesorul meu să merg acolo prima dată.

«Dacă vreți să absolviți cu mine în istoria romană și epigrafia latină, trebuie să învățați germana.»

"Poate că este mai util să cunosc latina" m-am gândit, dar am evitat să-i spun profesorului.

Barbarino, văzându-mă sceptic, îmi subliniase: «Cei mai mari arheologi, în primul rând Winchelmann, erau germani. Și epigrafia, la care țineți atât de mult cine credeți că a studiat-o? *Corpus Inscriptionum Latinarum* a fost realizat de Mommsen împreună cu colaboratorii săi teutoni. Același lucru este valabil și pentru grecescul, CIG, care a fost fondat de nemții Boeckh și Niebuhr».

«Aveți dreptate, domnule profesor, dar nu știu un cuvânt în germană», îi spusesem încercând să evit ceea ce mi se părea o condamnare.

«Întocmai. Trebuie să mergeți în Germania pentru a o învăța: care loc este mai bun pentru a învăța limba?» zise zâmbind.

Nu știu cum, dar mă convinsese. Am făcut cererea și, nici două luni mai târziu, am fost trimis în recea țară nemțească.

La gara din Jena, părea că am ieșit din scena filmului *Totò, Peppino și Malafemmina*, când au ajuns în Milano, îmbrăcați cu paltoane și căciuli de blană. Aveam trei pulovere pe mine unul peste altul și două valize de câte 20 de kilograme fiecare. Am plecat fără tragere de inimă, plin de prejudecăți împotriva "barbarilorù2: reci, antipatici și cu un limbaj care părea *ostrogotă*. Într-adevăr, este, pentru că derivă din acea familie lingvistică.

Am scris pe o bucată de hârtie adresa casei studentului pe care mi-o atribuise *Studentenwerk*-ul, biroul studențesc. Era în centru, la zece minute de mers pe jos de la gară. Ar fi fost ușor dacă aș fi putut chema un taxi, dar

toate mărcile de care aveam nevoie în cele nouă luni de Erasmus erau ascunse cu grijă într-un buzunar pe care bunica mea îl cususe în interiorul boxerilor. Doar dacă vroiam să fiu arestat pentru indecență publică, altfel nu puteam extrage bani pentru taxi din buzunar. Am mers pe jos: erau doar 10 minute.

După o oră și jumătate de rătăcire pe străzile unui oraș necunoscut, disperarea a predominat: la jumătatea coborâri unei pante mici, am pus una dintre cele două valize uriașe culcată la pământ și m-am așezat pe ea abătut. Țineam adresa în mână. Dintr-o dată aud în spatele meu un sunet scârțâitor de frânare: o fată s-a apropiat de mine pe bicicletă și mi-a spus ceva în acea *ostrogotă*. Și-a dat seama că nu înțeleg.

Repetă politicos întrebarea în limba engleză:« *Hi, I'm Cornelia. Can I help you?*»

Fiindcă numele nu suna prea nemțesc, aveam mai degrabă o gintă romană, am întrebat-o: «Ești italiancă?»

«*I’m German, but my grandfather was Italian. Here is the origin of my name. Can I help you?*»

De necrezut, ea intuise că aveam probleme și se oprise să mă ajute. I-am arătat foița de la *Studentenwerk*. Ea îmi explicase că era suficient să termin coborârea și să o iau la stânga, apoi din nou la stânga și ajuns în piață să iau a doua ieșire la dreapta. În cele din urmă, s-a dat jos de pe bicicletă și m-a însoțit la *Europahaus I*, unde rămăsesem pentru întreaga perioadă Erasmus.

Ea se urcase din nou pe bicicleta sa verde. N-am mai văzut-o niciodată, dar am rămas impresionat de gestul ei. Sincer, dacă astăzi cineva îmi cere informații stradale, i le dau cu plăcere, dar nu-l însoțesc până la destinație. Din acel moment, m-am răzgândit complet în privința nemților: “de la naziști cinici” la oameni buni și amabili. Mulțumesc, Cornelia.

Bruxa nu a terminat de rezolvat misterele.

«Vorbind de enigme, este unul mult mai important. Ai foile pe care ți le-a dat Chiara?»

Îi indic un dosar albastru pe bancheta din spate.

«Sunt acolo, lângă tine: ia-le!»

Stefania intervine: «Nu știți cât de mult m-am frământat cu prima linie a celor două foi: nu au sens».

Bruxa ia foile și citește prima linie a ambelor:

«... E5XCF4 și apoi AG5XDE7».

«Arată ca un cifru» comentez.

Stefania neagă dând din cap.

«Le-am încercat pe toate pe care le cunoșteam: discul de cifru al lui Leon Battista Alberti, cifrul indescifrabil al lui Vigenère, cifrul perfect al lui Vernam... În zadar.»

Bruxa ne invită să ne concentrăm pe a doua linie.

«Dacă în a doua pagină este indicat faptul că un vas din Cezarea a fost dus în Catedrala San Lorenzo din Genova, aici se referă la faptul că altul din Schitul lui San Galgano a ajuns la Negru.»

«Am înțeles acest lucru de mult» îi subliniez.

«Cea din Genova este cu siguranță o copie, dar vasul care era în San Galgano și acum aparține acestui misterios Negru este o copie sau originalul?» întreb.

Intervine Stefania: «Sper că vom afla asta la Castelul *Wewelsburg*. Înainte de a ști cine era Gudrun, nu știam ce înseamnă Niger.»

«Cine este acest Niger?»

«Negru este Soarele!» exclamă Stefania.

«Ce?» întreb intrigat.

«Vei vedea. Când vom ajunge, vei vedea» spune el.

Schimb subiectul: «Îmi imaginez că Bruxa nu este numele tău real».

«Este cel cu care zeii m-au chemat să iau calea spre lumină.»

Vorbește italiana fluent, dar cu un accent ciudat. De când am plecat, vreau să-l întreb: «Ești spaniol?»

«Nu, portughez.»

«Erai și tu prezent când Magus Ipsisimus a fost sinucis?»

«Ți-am spus deja să nu glumești pe această temă» intervine Stefania.

«Da. L-am găzduit în umila mea casă”, răspunde el.

«Face pe modestul. Este o vilă imensă și, după cum ai înțeles, el este Adeptus Exemptus pentru Lusitania», precizează Stefania.

Mă adresez conducătorului fanaticilor din Portugalia: «Nici tu nu știi ce s-a întâmplat în acea noapte?»

Bruxa se apleacă înainte: «Am văzut totul!»

Stefania îl privește cu uimire.

«Nu mi-ai spus nimic.»

«În aceea seară am observat că ai alergat să-l salvezi, dar... era târziu» adaugă el.

«Dar tu unde erai?» întreb.

«Camera mea este exact la un etaj mai jos de cea în care stătea divinitatea sa. Mă uitam pe fereastră. Mă bucuram de briza nocturnă a Lisabonei fumând un trabuc cubanez.»
«Fumezi?» intervin.
«Evident, nu în mașina mea!»
«Desigur» spune el prefăcându-se politicos.
«Eram convinsă că te aflai în sala templului» își amintește Stefania.
«După ce am hrănit focul sacru, am plecat. În mijlocul verii, să stai în fața unui șemineu aprins nu este ideal» explică Bruxa.
«Pe scurt, ce s-a întâmplat?» întreb.
«Mă uitam la mare în depărtare când am simțit o mișcare și...» el face intenționat o pauză .
«Și?» întrebăm în cor.
«Divinitatea lui era pe jos.»
«Nu ai văzut cine a făcut-o»? insist.
Stefania îmi reproșează: «Îți repet că a fost alegerea sa să se alăture zeilor».
Încă nu sunt convins: «Ai observat cumva, din întâmplare, dacă cineva a ajutat la accelerarea acestei reuniuni?»
«Dacă mă întrebi dacă altcineva era prezent în locuința sacră, nu știu» răspunde el.
Mă întorc pentru o fracțiune de secundă către pasagerul de pe bancheta din spate.
«Ați fost toți acolo, dar nimeni nu a văzut nimic? Cine mai era în casă?»
«În afară de menajeră, Plutone era prezent, Adeptus Exemptus al Spaniei.»
«El este cel care s-a grăbit să găsească un document fals pe care să-l pună în buzunarul decedatului. Cu siguranță Plutone, zeul Infernului, o alegere ciudată ca nume al unui inițiat.»
«Așa au vrut zeii» comentează Bruxa. «Deși, de fapt...»
«De fapt, ce?» întreb.
Bruxa își amintește: «Chiara era în sala ceremoniilor oculte, Iside în curte, eu în camera mea, dar unde era Plutone?»
«Atunci nu sunt singurul care crede că moartea conducătorului vostru nu s-a petrecut așa cum pare.»
«Nu am spus asta» Bruxa se grăbește să sublinieze.
«Dar el este singurul pe care nu l-am văzut fugind să ajute.»

«Într-adevăr, unde era Plutone?» întreabă Stefania.
«Unde era Plutone?» se întreabă din nou Bruxa.
«Sincer vorbind« subliniază Stefania «eu am fost prima, apoi a venit Chiara, dar tu, care ai văzut totul de la fereastră, de ce nu ai coborât?»
«Erați voi acolo, nu era nevoie. Eu am sunat imediat la ambulanță» se apără Bruxa.
«Poate că nu se va afla niciodată cum s-a petrecut totul cu adevărat. Dar știi ce spun? Nici un vreau să știu» concluzionez.
După această conversație, rămânem fără să vorbim cel puțin o oră.
Decid să pun un CD al lui Vasco Rossi, altfel risc să mă adorm:
Sally cammina per la strada sicura
senza pensare a niente
Perchè la vita è un brivido che vola via
è tutto un equilibrio sopra la follia.
Ajungem la destinație, la Castelul *Wewelsburg*, seara târziu.
«Costă foarte puțin și ne vom simți foarte confortabil» au fost cuvintele Stefaniei.
Am înțeles imediat ce voia să spună: castelul a fost transformat într-o pensiune. Evident că este ieftin: având dormitoare comune pentru câte șase persoane și cu o singură baie!
«Se pare că m-am întors la campaniile de excavare» comentez în timp ce intrăm.
Stefania a făcut deja check-in cu documentele noastre.
«Atunci voi doi sunteți în dormitorul 4, eu sunt în dormitorul 5.»
Ea vine în dormitorul nostru, jumătate de oră mai târziu, când sunt încă la rând pentru baie cu băieți de toate naționalitățile, împărtășind o caracteristică: nici unu nu poartă pantofi, le place să-și frece picioarele goale pe podelele nu foarte curate ale structurii.
«Am făcut niște investigații.»
Stefania ține în mână un volum de cel puțin cinci sute de pagini: ghidul castelului.
«În 1939, Himmler a făcut o importantă ceremonie de deschidere a castelului, în timpul căreia a fost ascuns un obiect magic cu o putere imensă.»
«Hitler căuta, de asemenea, obiecte despre care se credea că au putere magică, de exemplu sulița lui Longinus» adaugă Bruxa.

Stefania, mulțumită trecutului ei ca și catehet, își amintește un pasaj evanghelic.

«Când Iisus s-a prăbușit în cele din urmă fără viață pe cruce, un soldat pe nume Longinus, pentru a se asigura că a murit, i-a înfipt sulița în coastă.»

Bruxa continuă: «Sulița Destinului este în mod tradițional cea care l-a ucis pe fiul Domnului. Hitler era convins că cei care ar fi intrat in posesia sa ar fi avut o putere enormă. Și nu este singura armă pe care Hitler și Himmler o căutau: au trimis arheologi peste tot să caute *pugio-ul*.»

«Pugio-ul?» întreb mirat.

Stefania probabil că ignoră ce este, dar glumește cu mine:

«Nu știi ce este?»

Iau tonul de profesor: «Era pumnalul tipic folosit în Roma republicană târzie».

«Sigur, dar am spus *Pugio-ul*» specifică Bruxa.

«Am înțeles. Soldatul, *pugio-ul*» subliniez fiecare cuvânt.

«Am vrut să spun *pugio-ul* cu care a fost ucis Cezar.»

Toată lumea știe acest lucru, dar repet: «Cezar a fost ucis cu 23 de răni prin înjunghiere, cel puțin așa spune tradiția istorică, provocată de pumnalele diferiților senatori».

Apoi mă gândesc la asta și de fapt...

«Desigur, au fost, probabil, *pugi,* dar în orice caz, au fost mai mult de unul.»

Bruxa dă capul.

«Naziștii căutau cel care ia dat lovitura mortală. *Pugio-ul* lui Brutus!»

«*Tu quoque, Brute, fili mi*!» citez ultimele cuvinte celebre ale lui Cezar.

«Exact. Trădătorul prin excelență» spune el.

Nu mă pot abține din a nu sublinia că: «Sincer, Brutus este sărbătorit ca cel care încă mai credea în sistemele republicane și care l-a ucis pe Cezar pentru a distruge tirania».

«Nu facem o lecție de istorie. Toți erau fixați cu astfel de lucruri» concluzionează Stefania.

«Se presupunea că ar fi dat puteri infinite» reiterează Bruxa.

Stefania flutură ghidul castelului.

«Cred că în acea ceremonie au îngropat un obiect de genul ăsta acolo dedesubt. Vezi camera de acolo închisă cu gratii? Aceea era *SS Obergruppenführsaal*.»

«Sala generalilor *SS*» traduc în timp ce renunț la a mai face rândul pentru baie și ies să mă uit la intrarea în hol.
«În centru este un mozaic verde prețios, numit *Schwarze Sonne*.»
Stefania indică un punct strecurându-și mâna printre gratii.
«Soarele negru» traduc.
«Înțelegi acum?» întreabă Bruxa.
«Desigur, *Niger*-ul care îl căutam.»
Stefania explică: «De aceea am venit aici. Când mi-am dat seama cine era Gudrun, m-am dus să mă uit la biografia ei: când era o copilă petrecea aici perioade lungi. A fost suficient să caut acest castel pe *Wikipedia* pentru a descoperi că aici era *Niger*: Soarele negru.»
Bruxa adaugă: «Știi de ce au făcut acest mozaic? Soarele negru este unul dintre simbolurile etenismului.»
«Etenism?» întreb intrigat.
«Eteni sau eteniștii sunt credincioși în religiile pre-creștine germanice sau scandinave» explică Bruxa.
Stefania pare mai interesată să continue cu explicația ei.
«Conform ghidului, în mijlocul soarelui fusese un disc de aur, scos după al doilea război mondial. Chiar sub acel ornament, naziștii au îngropat obiectul magic.»
Mă aplec peste gratii.
«Podeaua, cu toate acestea, pare toată albă.»
Stefania indică un punct în centrul sălii.
«Vedeți aceste svastici de culoare închisă?»
Acum îl văd: Soarele Negru
«Dar cum ne dăm seama ce este dedesubt...»
Bruxa dă cap în semn de refuz.
«Cu siguranță nu acum. Mai târziu, când nu va mai fi nimeni prin preajmă.»
«Aceea sală este închisă: cum vom intra?» insist.
«Aici intervin eu», exclamă Bruxa radiant.
Se uită în jur, pare să controleze camerele de luat vederi sau senzorii de mișcare.
«Perfect, fără sistem de alarmă. Nimic nu ne va opri. V-am spus că pot intra în orice gaură?»
Mă uit, din ce în ce mai sceptic, la silueta lui, cu siguranță, deloc filiformă.

«Ne vedem aici, la ora două noaptea» insistă el.
În timp ce aștept, mă duc în sala TV, unde rulează un film interesant: *Jenseit der Stille*. Pentru mine majoritatea filmelor nemțești sunt lente și plictisitoare. Și ăsta este, dar e frumos.
Duminică 23 august 2020
Stefania apare în fața dormitorului meu la ora două noaptea: e liniște.
Își îndreaptă lanterna către mine .
«Unde e Bruxa?»
«Dă la o parte lumina asta din ochii mei!»
«Scuză-mă, aici nu pot vedea nimic.»
Mergem pe hol către sala generalilor. Stefania îndreaptă lanterna către ușa care duce la sală. Încearcă să o împingă, dar e în zadar.
«Era evident să fie mereu închisă» comentez.
«Hai să mergem la culcare. Lucrul ăsta e absurd.»
Dintr-o dată, ușa sălii se deschide din interior și apare Bruxa.
«Veniți și tăceți din gură!»
«Cum ai reușit?» întrebăm la unison.
«V-am spus că... Nu știți jocul video *Return to Castle Wolfenstein*?»
«Nu» răspundem.
«Foarte rău. După ce mi-am petrecut anii adolescenței jucând acest video joc, a fost util: este un joc cu împușcături stabilit în acest castel. La nivelul patru vine dezvăluit un pasaj secret care duce direct de la intrarea în sala generalilor.»
« Sigur nu au alarme?» întreb cu teamă.
«Dacă ar fi fost, ar fi sunat deja» spune el.
Stefania iluminează centrul sălii cu coloane.
«Acum trebuie să ridicăm Soarele Negru.»
Bruxa explică: «Nu tot mozaicul, doar discul din centrul Soarelui, cel care a înlocuit originalul de aur.»
«Cum veți face asta?» întreb.
«Cu acestea.»
Bruxa scoate din gentuța de umăr trei șurubelnițe și, într-adevăr, reușește să ridice cu ușurință discul.
Stefania iluminează adâncitura din podea.
«Ce vezi?»
«Nimic» răspunde Bruxa.
Ea își bagă capul în gaură.

«Francesco ține asta! Arată-mi.»
«Nu este nimic» confirmă ea debusolată.
«Hai să plecăm» insist.
Bruxa pipăie insistent gaura.
«Nu este posibil.»
«Ce mai realizare. O călătorie de mii de kilometri pentru a ajunge într-o pensiune să spargem o sală nazistă în mijlocul nopții și să nu găsim nimic» comentez.
Stefania, cu lanterna în mână, se învârte în jurul întregii camere. Ea inspectează șemineul pentru o lungă perioadă de timp, apoi se oprește în spatele unei coloane.
«Veniți aici!»
Stefania se uită la mine: «Acestea nu arată ca niște litere ?»
«Nu văd nimic dacă îndrepți lanterna în fața literelor» îi spun.
Îi mut mâna pe partea laterală a coloanei.
«Cu această lumină slabă citesc mai bine.»
«Se poate» comentează Bruxa «pentru mine pare un opt sau simbolul infinitului cu ceva în plus.»
«Nu, Stefania are dreptate. Sunt litere. Doar că, în loc să fie de la stânga la dreapta, au fost gravate vertical.»
«Este o inscripție romană?» mă întreabă Bruxa.
«Nu poate fi antică. După cum am citit, castelul a fost construit în secolul al XVII-lea și restaurat extensiv în secolul al XX-lea» răspunde Stefania.
«În teorie, ar fi putut reutiliza coloane antice, dar ăsta nu este cazul» observ eu.
Apoi îmi înclin capul ca să pot citi.
«Sunt litere moderne. Acesta este cu siguranță un O, iar a doua un R. Nu văd nimic altceva.»
«OR este o abreviere?» întreabă Stefania.
«Sau un acronim» răspund.
«Ce vrea să însemne?» întreabă Bruxa.
«Nu știu», răspund. «Oricum nu mai avem nimic de descoperit aici. Să mergem, înainte să fim descoperiți.»
Punem totul la loc cu atenție și ne întoarcem dezamăgiți în dormitoarele noastre.
Era mai bine la excavării: acolo cel puțin eram amestecați în camere. Mi-am petrecut restul nopții cu Bruxa și alți patru băieți necunoscuți, toți

canadienii.

Am adormit cu dificultate din cauza sforăitului întregului dormitor și trezirea nu a fost mai bună. Bruxa s-a întors cu fața la mine, la câțiva centimetri distanță de a mea.

Mă trezesc cu o tresărire: «Ce se întâmplă?»

«Este ora 7, jos din paturi!» spune el pe un ton militar.

«Ne-am pus la somn la ora 3. Dă-mi doar 5 minute.»

Mă întorc pe partea cealaltă și îmi bag mâna sub pernă pentru a-mi susține fața: pernele nemțești au o consistență... slabă.

După ce mi-am spălat fața în băile comune, am sunat-o pe Chiara să-i spun ce am găsit.

«Inițialele OR înseamnă ceva pentru tine?»

«Nici măcar un salut, ce mai faci?» răspunde ea bosumflată .

«Scuză-mă, sunt atât de cufundat în această aventură» încerc să mă justific.

«Ei bine, asta speram.»

«Nu am găsit vasul, dar am descoperit ceva interesant. Poate este vorba despre un acronim sau o persoană, cineva al cărui nume ar trebui să înceapă cu *R* și numele de familie cu *O*, sau invers. »

«Otto Rahn» exclamă Chiara.

«Cine este?»

Ea îmi relatează o poveste pe care o cunoștea de mai de mult, dar uitase să mi-o spună.

«Fusese un istoric german: A scris o carte numită *Cruciada împotriva Graalului*. Himmler îl recrutase în *SS* cu o sarcină precisă: să găsească Sfântul Graal .

«Și a reușit?» întreb intrigat de poveste.

«Naziștii nu au anunțat niciodată descoperirea sa. Făcuse săpături mult timp în Montségur, o fortăreață în Pirinei, dar, în cărțile sale, dă de înțeles că nu a găsit nimic.»

«Și atunci?»

«Acum câteva luni l-am întrebat pe Sfinția sa de ce mergea mereu la muzeul casei lui Pessoa...»

O întrerupt: «Pessoa, acel Pessoa?»

«Desigur, câți sunt?»

Acest nume mă duce înapoi la cursul meu universitar de Literatură Clasică din Siena. Nu știam ce profesori voi găsi, dar norocul a vrut ca între

profesori buni, și alții care se credeau mari, să fie acolo și marele scriitor Antonio Tabucchi, celebrul traducător al lui Pessoa și autor, printre altele, al romanului Perreira Declară, de asemenea, renumit și pentru filmul care a fost făcut cu Mastroianni.

În Siena, Tabucchi preda literatura portugheză, destul de distantă de studiile mele clasice. Am urmat întregul curs: nu am învățat portugheză, dar am învățat să vorbesc ocazional în public și am început să-l cunosc, pe Fernando Pessoa.

Citez din minte un vers de al lui:

«*Viața este ceea ce facem din ea*.»

Chiara continuă citatul:

«*Ceea ce vedem nu este ceea ce vedem, ci ceea ce suntem*.»

Apoi adaugă: «Sfințenia sa îmi recita în fiecare seară un aforism al marelui poet al Lisabonei».

«Ești sigură că este vorba despre Pessoa sau e doar o ipoteză de a lui Magus?» întreb.

«Era ferm convins.»

«Cum așa?»

«Aș putea să-ți răspund cum că, după ce a atins gradul maxim pe drumul spre lumină, pentru el totul era vizibil și nimic ascuns.»

Nu mă încântă cu aceste aiureli mistice.

«Sau puteai să-mi spui că a citit-o undeva.»

«Într-adevăr, dintre diferitele locații ale Hermetic Order, el a ales să se stabilească la Lisabona, de asemenea, pentru a afla mai multe despre ceea ce a găsit Pessoa. Își petrecea zilele răsfoind prin toate lucrările semnate din biblioteca celebrului poet, care se afla de asemenea foarte aproape de vila lui Bruxa... Nu spui nimic?»

«Prefer să ascult: în sfârșit ai decis să-mi explici ceva în plus.»

«Sfințenia sa găsise o corespondență cu savantul german: marele portughez îi sugera unde să meargă să caute Graalul. Doar datorită ajutorul lui Pessoa, Rahn a găsit vasul, dar cred că fusese constrâns de regim să ascundă descoperirea.»

«Deci, Rahn a fost cel care a luat Vasul Sacru de la schitul lui San Galgano?» întreb.

«Sfințenia sa plănuia să facă o călătorie urmând drumul parcurs de Rahn: nu mi-a spus unde, dar...»

O întrerup: «Înțeleg acum de ce m-ai trimis aici. Ai vrut să continui căutările fostului tău iubit.»

«Nu-mi spune că ești gelos pe sfințenia sa decedată?»

«Cu siguranță nu pe funcția sa religioasă în cadrul sectei voastre.»

«Ți-am spus deja că nu este o sectă, oricum, și tu faci parte din ea.»

«Motivele care m-au determinat să mă alătur sunt cu totul altele» spun dintr-o singură suflare.

«În cele din urmă este întotdeauna unul și numai unul motivul,» spune ea, «iubirea»

O pauză lungă.

«El era un îndrumător, un tată spiritual: țineam la el, dar nu-l iubeam. Dar mi-a dat cel mai frumos lucru din viața mea:pe Giuliano. Acum zece ani și tu ai intrat în Ordinul Ermetic și ai făcut mii de cercetări pentru Giuliano: un alt Giuliano, împăratul divin»

Dacă mă gândesc bine, atunci ca și acum am făcut-o doar pentru ea.

«Spune-mi că nu m-ai uitat niciodată» mă întreabă ea dintr-o dată.

Întrebarea mă ia prin surprindere și eu îi răspund într-un mod original: «Să te crezi de neuitat riști să sfârșești ca parolele».

«Proasta de mine s-a gândit la tine în aceste zile ca la a treia încercare a codului pin.»

«Ne vedem curând?» o întreb.

«Acum, că ești aproape de a găsi vasul prețios, vreau să fiu cu tine.»

«Ar fi fost mai frumos dacă ai fi spus că vrei doar să fii cu mine» subliniez.

«Bineînțeles, prostuțule. Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă în seara asta. Mă întorc la culcare. Aici e ora 6.»

« Scuză, nu m-am gândit la fusul orar diferit.»

«Nu-ți fă griji. Un sărut.»

«Un sărut pentru tine.»

«Și ai grijă!» adaugă ea.

În timp ce mă îndreptam cu Bruxa spre sala de mic dejun, avertismentul Chiarei mă lasă cu o îndoială: «Sigur nu ne-a urmărit nimeni?»

«Când? În seara asta?» întreabă el.

«Nu, vreau să spun din Italia.»

«Tu ai condus: ai văzut vreodată o mașină în spatele nostru?»

«Mă uitam mai mult pe strada din față decât cea din spate» răspund.

«În opinia mea, citești prea multe romane polițiste» încheie Bruxa. Când Stefania ajunge, ne spune amândurora ce îmi dezvăluise Chiara: «Otto Rahn!»

«Cine?» răspundem în cor.

«Era un istoric și arheolog de pe vremea naziștilor.»

«A lăsat el inițialele în spatele acelei coloane?» întreabă Stefania.

«El a găsit vasul?» presează Bruxa.

Dau din cap.

«Rahn i-a cerut lui Pessoa să facă cercetări despre vas.»

«Nu știu cine este, poate un alt membru al *Ordinului*» comentează Stefania.

«Nu, nu a fost un adept al sectei, cel puțin sper» zic eu.

Bruxa își apără originile: «Pessoa este cel mai mare scriitor al nostru, care a trăit în prima jumătate a secolului al XX-lea. Cu siguranță era un prieten de-al unuia dintre cei mai importanți membri al *Hermetic Order Of The Golden Dawn*: Aleister Crowley.Dacă îmi amintesc corect, Pessoa l-a ajutat pe Crowley să înscenează o sinucidere falsă.»

«Vouă chestia asta cu sinuciderea vă place nu glumă» comentez ironic.

Bruxa se enervează și tonul său se schimbă:« Pentru noi, viața este sacră, dar și dreptul de a ne retrage, la momentul potrivit, cu demnitate. Cu toate acestea, Pessoa era atras de artele ezoterice și de ocultism.»

«Trebuie să aflăm mai multe despre acest Rahn» încheie Stefania.

Bruxa nu vrea să renunțe: «Știu pe cine să întreb».

Îl vedem vorbind cu o bătrână care pare că nu ne vede prea bine. Vorbește cu băiatul, dar privește în altă direcție. Sper doar să nu fie bucătăreasa de la cantină.

După câteva minute, Bruxa revine la masa noastră.

«Bucătăreasa mi-a dezvăluit misterul. Când trupele aliate au sosit, au dat foc la tot și au luat bijuteriile care erau păstrate aici.»

«Nu îl vom găsi niciodată» comentează Stefania supărată.

«Distrus sau furat, cu siguranță a dispărut, *pentru totdeauna*» adaug.

Bruxa nu își pierde speranța.

«Chiar dacă ar fi dispărut, bucătăreasa mi-a spus că tot ceea ce căutam trebuie să fi fost listat în inventarul care l-a făcut *Hausmeister*, șeful clădirii, în 1941.»

Acestea fiind spuse, el își pune într-o ceașcă bucăți de brânză, de șuncă și acoperă totul cu iaurt.

După ce termină de mâncat ciudatul terci astfel creat, Bruxa se ridică.
«Inventarul poate fi consultat în biblioteca mică din sala TV.»
Datorită amabilității barmaniței, Frau Rita, care este și responsabila bibliotecii, răsfoim prin mica arhivă. Găsim cinci dosare pline cu documente de orice fel: lista lucrărilor de restaurare cu factura pentru plata lucrărilor în sine, știri despre oaspeții celebri, dar și notițe scrise de *Hausmeister*. Evident, toate în limba germană: din fericire, nu am uitat-o.
După o jumătate de oră de lectură plictisitoare, reflectez cu voce tare:
«Dacă era o comoară secretă, este puțin probabil să o fi trecut în inventar.»
Dintr-o dată sar de pe scaun. Observ acronimul pe vertical în partea de jos a unei pagini: *O* atașat de un *R* . El este: *Otto Rahn*. Mă uit cu atenție la întreaga pagină.
«Știți ce este acesta?»
Bruxa se uită la el cu nepăsare.
«Pentru mine arată ca o foaie neagră cu spații albe» exclamă el.
«Ce este latină?» întreabă Stefania.
«Este în latină și este o matriță. Rahn a pus această foaie peste vas și a copiat gravura.»
«Ce naiba vrei să spui, Willis?»
Această glumă a Stefaniei poate fi înțeleasă doar de cei care în anii optzeci au crescut, ca și noi, mâncând *cornuri cu cremă* în timp ce urmăream serialele cu
Arnold.
«Este cea mai bună tehnică de reproducere a literelor gravate» explic.
«Poate, dar nu înțeleg nimic» comentează Stefania.
«Într-adevăr, este dificil de citit. Faptul că au păstrat această foaie printre alte o mie, a deteriorat-o. În plus, Rahn a folosit un creion nepotrivit: părți de negru sunt umbrite în zona albă care trebuia să indice literele inscripționate.»
«Poți să o citești?» întrebă Bruxa.
«Am nevoie de timp și de calm pentru a o studia.»
Fac o poză, o privesc imediat: e și mai rea.
«Nu există un copiator pe undeva?»
«Nu ne vor permite niciodată să fotocopiem un manuscript nazist» răspunde Stefania.
«Avem nevoie de această matriță a inscripției» subliniez.

«Care este problema?» spune la întâmplare Bruxa.

Acesta se uită în jur. *Frau* Rita face cafea pentru un grup de fete japoneze. Scoate hârtia din liant, o îndoaie rapid în patru, o strecoară în gentuța de umăr și apoi pune la loc dosarul în arhivă.

«Printre miile de cărți nimeni nu va observa că lipsește» comentează el.

Drumul la întoarcere este mai plăcut decât călătoria la dus. Poate pentru că Bruxa doarme tot timpul. Nu-mi place, sincer vorbind, și nu am făcut un secret din asta. Cu el tolănit în spate, Stefania, așa cum făcuse și în călătoria către Piemonte, se abandonează amintirilor adolescenței noastre.

«Dar acele după-amieze de iarnă jucând Monopoly?»

«Am jucat din nou cu nepotul meu de Crăciun cu câțiva ani în urmă: am înțeles doar atunci ce este emblema capitalismului.»

«Pentru că încercai să acumulezi cât mai mulți bani?» întreabă funcționara la bancă.

«Nu, pentru că Valentino mi-a arătat că scopul jocului este de ai duce la faliment pe adversarii. Când toți ceilalți au rămas fără bani, cel care rămâne este câștigătorul.»

«Și Chirurgul vesel? Ascundea un mesaj politic?» întreabă prietena mea.

«Poate că nu, dar dacă te gândești la Risiko...»

Tipicul șofer exaltat la bordul unei Porsche clipește insistent indicându-mi să mă dau la o parte din calea sa. Trebuie să aibă vreo urgență la bord, cel puțin îi urez asta.

Părăsesc autostrada în Bettolle pe la ora 21 și, când opresc mașina în fața fostei mele locuințe de acum un an, Bruxa se trezește: «Am ajuns? De ce ne oprim aici?”

«Trebuie să-l iau pe Pallino.» Îl lăsasem aici cu o zi înainte de a merge în Piemonte.

«Cine?» întreabă el somnoros.

«Așteptați în mașină. Două minute și mă întorc cu pisica mea» răspund.

Sun la interfon la familia Panzieri, răspunde o fetiță:

«Bună seara, sunt Maria Grazia».

«Bună, sunt Francesco.»

«Și tu cine ești?» întrebă copila.

«Tocmai ți-am spus: numele meu este Francesco Speri. Este acasă vreun adult?»

«Da. Dar dacă calul necheză, ce face cocoșul?»

«Nu știu... Cotcodac, cotcodac?»

«Aceasta este găina, care cotcodăcește. Și nu ți-am cerut să imiți sunetul, ci să-mi spui verbul» spune cu o voce țipătoare.

«Tu ești sora lui Gianluca.»

«Cum ai ghicit asta?» întreabă fata.

«Nu știu, ai ceva… familiar. Pot să vorbesc cu mama ta, sau mai bine, cu bunica ta?»întreb.

«Mai întâi răspunde-mi la asta: Dacă măcăleandrul ciripește, păunul cum face?»

«Dacă mi-l dai pe Gianluca, e bine și așa.»

Aud vocea fetei în depărtare: «Gianluca... Gianluca. Te caută cineva.»

«Sunt Gianluca, bună seara. Cine sunteți?»

«Sunt Francesco Speri, am locuit deasupra voastră.»

El ia un ton foarte serios: «Sora mea a spus că ați făcut zgomote la interfon. Pleacă de aici, agresor de copii.»

Gianluca închide interfonul.

Caut în agenda telefonului numărul vecinei.

"Desigur, dacă mi-aș putea aminti numele..."

Din fericire, am salvat-o în cel mai simplu mod: Vecina Bettolle.

«Salut... sunt Francesco.»

«Salut. Aici totul este în regulă cu pisica ta. Când te întorci?»

«Sunt deja aici: În fața casei tale.»

Spăla vasele și nu auzea nimic.

«De ce nu urci?»

«Am sunat și am vorbit la interfon cu nepoții tăi, dar...»

«Scuză-i le place să glumească. Cea mică este genială, dar e foarte nepoliticoasă... Îți deschid imediat.»

Pe măsură ce urc scările, Pallino le coboară. Mă opresc la câțiva pași mai jos. El se apropie cu nasul și îl freacă de al meu, ca într-un fel de sărut eschimos. Este fericit să mă vadă și să se întoarcă acasă, atât de mult încât în mașină nu mieunat deloc, de fapt a adormit. Îmi imaginez că Gianluca și Maria Grazia l-au chinuit destul.

I- am lăsat pe Bruxa și pe Stefania într-un hotel din nordul Sienei, mă îndrept spre casă cu pisoiul meu. El se scarpină în continuu în spatele urechii: se spune că pisicile o fac când se aproprie ploaia; sper să nu fie un tic.

V

Luni 24 august 2020

M-am trezit devreme în această dimineață: oboseala drumurilor din weekend este mare, dar și mai mult curiozitatea de a citi matrița inscripției. Iau hârtia pe care Bruxa a sustras-o din castel. O pată mare de mucegai a șters complet primele litere, dar restul textului, chiar dacă cu dificultate, îl pot citi și transcrie pe o foaie.

[- - - -] ius do et Christianis et omnibus liberam potestatem sequendi religionem quam quisque Vult.

Nu-mi vine să cred, nu pot să cred: este un text foarte faimos, chiar dacă... Iau textul original din biblioteca mea.

«Este edictul lui Constantin!» exclam la telefon.

«Cel puțin spune bună dimineața» răspunde o voce supărată .

«Bună dimineața Chiara, ai înțeles ce am descoperit?»

«Probabil că l-am studiat, dar spune-mi: ce este edictul lui Constantin?»

Preiau tonul unui profesor: «Cunoscut sub numele de Edictul de la Milano din 313 nu este de fapt un edict, ci o serie de dispoziții liturgice în practică...»

a cască.

«M-ai trezit în zori ca să-mi dai o lecție de istorie?»

«Pe scurt, cei doi Augusti, Constantin și Licinius, au dat libertate religioasă tuturor. După persecuțiile lui Dioclețian, a fost consacrată posibilitatea de a-și exercita propria religie de către creștini și față de cei aparținând altor religii.»

«Cât era de greu să-mi spui ceva atât de simplu?»

«Lucrul interesant al matriței pe care am luat-o de la *Wewelsburg*...»

Se trezește complet.

«Ați furat un obiect dintr-o fortăreață nazistă?»

«Este doar o foaie. Să zicem că *l-am împrumutat*.»

«Trebuie să fi fost opera lui Bruxa. Pe tine nu te văd făcând așa ceva…» comentează ea, pe bună dreptate.

«În textul cunoscut al edictului sunt indicate două nume: *Constantinus și Licinius*; în schimb, aici este doar unul, care se termină și în -*ius*.»
«Primul nume s-a pierdut și aici a rămas doar sfârșitul celui de-al doilea: *Licinius*.»
«Desigur, ius ar putea fi partea finală de la *Licinius*. Dar există ceva mult mai ciudat...»
«La ora 7 dimineața nu am chef de teste.»
«De fapt, este ora 8... Scuză-mă, uit mereu că în Lisabona sunteți cu o oră în urmă.»
«Depinde de punctul de vedere. Sunteți voi cei cu o oră înainte» răspunde Chiara.
«În fine, următorul verb este la singular» afirm. Ea nu înțelege particularitatea descoperirii.
«Deci?»
«Nu erau două nume, din care, din păcate, s-a păstrat doar ultima parte a celei de-a doua. Subiectul este unul! Aceasta ar însemna că edictul nu a fost emis de cei doi Augusti, ci doar de unul.»
«*[Licin]ius*?» întreabă ea.
Repet: «Poate că da, dar...»
«Acest lucru ar eclipsa faima lui Constantin ca cel care a dat libertatea religioasă» comentează ea.
«Desigur, numele în -*ius* nu poate fi Constantinus. Deci, dacă numele împăratului care a emis acest edict celebru nu a fost al lui...»
Ea mă întrerupe: «De asta acei cavaleri constantiniani o vor. Intenția lor este să reducă la tăcere totul, să nu facă niciodată public adevăratul edict.»
Chiara rămâne tăcută îndelung, apoi îi vine o îndoială:
«Ar putea fi alt împărat?»
«Așa cum îți spuneam, acestea au fost dispoziții care, în primul rând, au pus în practică un edict cu doi ani înainte. O lege emisă în 311 de Galerius...»
«Și numele lui se termină în *ius*» răspunde Chiara.
«Exact. Dacă acesta ar fi fost cazul, Galerius, la edictul din Serdica din 311 cu care a pus capăt persecuției, a făcut imediat un altul în care a acordat libertate religioasă tuturor.»
«Acum înțeleg de ce sfințenia sa a susținut că descoperirea vasului va schimba istoria creștinismului.»

«Evident, există și alți împărați al căror nume se termină în *-ius*» subliniez.

Chiara revine la punctul focal: «În orice caz, numele nu este Constantin și imaginea sa de apărător al creștinismului ar fi redusă cu mult.»

«Aș spune că da. Acum scuză-mă, dar te salut: trebuie să merg la serviciu. Îți trimit un sărut.»

Astăzi, Vito lipsește: și-a luat o zi liberă.

«Te distrezi singur aici la ghișeu?» comentează Marco când intră.

Îi arăt șirul de persoane care așteaptă ca filiala să se deschidă.

«În această dimineață sunt multe de făcut și depinde de mine.»

«De ce te plângi? Uite câte fete frumoase care abia așteaptă să intre.»

Marco se întoarce la doamnele care așteaptă: Cea mai tânără ar avea vreo 85 de ani.

«Din fericire, săptămâna viitoare eu voi fi în vacanță și se va ocupa de tot dragul de Vito» comentez.

«Unde te duci?» mă întreabă managerul sectorului Clienți.

«Încă nu m-am hotărât. Weekendul trecut am fost în Germania.»

«Apropo, am auzit de la un comediant la TV o glumă foarte frumoasă. Cuvinte încrucișate: Se montează în camping, începe cu TE.»

«Tende (cort)?»

«Nu, *tedesche* (nemțoaice)» Marco râde singur la gluma sa vulgară.

«Îți voi răspunde cu o postare pe care am văzut-o pe Facebook: Albinele și muștele zboară împreună. Este locul unde aterizează care face diferența.»

«Deci?»

«Clasa se vede în detalii.»

Marco, ezitant, se întoarce la biroul său.

Odată ce coada de la ghișeu se termină, într-un moment liniștit și, prin urmare, potrivit pentru micul dejun, un om supraponderal intră în filială.

«Trebuie să-mi deschid cutia de valori.»

"Chiar astăzi când Vito nu este, la naiba" gândesc.

«Colegul responsabil este în vacanță. Dacă vă este indiferent, vă puteți întoarce mâine..»

«Este cineva care îl înlocuiește?» întreabă nervos.

"Chiar este, din păcate."

«Acela sunt eu.»

«Atunci să mergem.»

Omul, în vârstă de aproximativ șaizeci de ani, se îndreaptă către scările care duc la trezoreria subterană.
«Așteptați, mai întâi trebuie să scot niște hârtii la imprimantă să le semnați.»
«Dați-mi ce am de semnat» spune el sprijinindu-se de birou.
Unde am lucrat înainte nu am găsit niciodată o trezorerie subterană: cele mai multe filiale au un simplu seif. Numai în filme toate băncile, chiar și într-un mic sat din deșertul Arizonei, au o trezorerie subterană plină de bani și cutii de valori cu bijuterii și documente promițătoare.
Vito mi-a arătat procedura de deschidere a cutiilor de valori în februarie, dar după, din fericire, nu a fost nevoie să o fac.
"Unde naiba am pus notițele pe care le-am luat în acea zi?"
«Mai durează mult?» protestează domnul.
Nu le pot găsi și nu-mi amintesc tranzacția necesară pentru a imprima formularul de acces.
«Așteptați puțin. Dau un telefon urgent și mă întorc la dumneavoastră.»
«Nu am toată dimineața» spune el supărat.
Mă întorc după câteva minute: din fericire am reușit să vorbesc cu Emanuele, coleg din filiala centrală, dotată, de asemenea, cu o trezorerie subterană.
«Uitați domnule, semnați aici și aici» îi indic cu un x făcut cu creionul.
Mergem jos, deschid camera blindată, cu cheile mele și cu ale sale, cutia de valori, apoi îl aștept la capătul scărilor. Așteptarea pe care clientul a îndurat-o cu puțin timp în urmă este mult mai mică decât cea care o îndur eu acum.
"Ce tot face?"
În sfârșit, mă cheamă: «Am terminat».
Închid totul bine și urcăm sus.
Omul gâfâie în timp ce urcă câteva trepte.
«Vreți să vă ajut?»
«Nu, mulțumesc. Pot singur» răspunde el în timp ce se sprijină de balustradă.
Ajuns sus, se așează pe primul fotoliu.
«Mă duc să vă aduc niște apă?» Fără suflare, el dă din cap.
Mă duc la automatul de băuturi pe care l-au instalat recent lângă cel de cafea. Nu am nici o monedă în portofel. Mă întorc înapoi.
«Scuzați-mă, aveți 50 de cenți?»

«Vă oferiți să-mi aduceți niște apă și îmi cereți banii? Vă lipiți și de astea la bancă?»
«Aveți dreptate, dar automatul nu dă rest.»
«Aveți monede», răspunde el.
Am schimbat 5 de euro în registrul meu și vin înapoi cu sticla.
«Acum dumneavoastră mă vedeți așa, dar în tinerețe eram slab și atletic» spune domnul între o înghițitură și alta.
«Îmi imaginez.»
«A fost numai vina mierii» exclamă el.
"Cu siguranță este calorică" cred și spun: «Totuși este un lucru sănătos și natural.»
«Și eu am crezut la fel» repetă domnul.
«Am văzut un reportaj la *Le Iene* în care au susținut că, chinezii fac o miere artificială complet asemănătoare, la vedere și gust, cu cea reală.»
«Chinezii copiază totul, dar nu a fost vina lor, ci a unui apicultor *prost*, care mi-a dat miere radioactivă.»
Mă uit la el nedumerit.
«Nu vă mai amintiți de Cernobîl?»
Îmi amintesc vag: «Pentru o vreme spuneau să nu mâncăm lapte și salată: Întotdeauna mi-a plăcut puțin salata verde, nu a fost o mare renunțare... Cu toate acestea, au trecut mai mult de treizeci de ani.»
«Da, dar chiar și astăzi pot fi găsite în mediul înconjurător elemente din norul radioactiv. După un an în care am mâncat mierea, *cretinul* mi-a spus că a cules-o de la stupi dintr-un mediu rural unde erau prezente urme radioactive.»
«Și din acea miere...»
«Da, mi-a dezechilibrat tiroida și metabolismul. Înainte păream un fotbalist din seria A», reiterează domnul.
La insistențele lui Marco, mergem să luăm prânzul la Favorita; dacă am fi mers la Vicolo, unde mănânc eu de obicei, aş fi avut o surpriză neplăcută. Acolo, de fapt, tocmai a intrat un băiat grăsuț, întâmpinat de un chelner: «O masă pentru unul?»
«Nu, pentru doi. Cealaltă persoană va veni în orice moment» spune el.
Băiatul așteaptă câteva minute, apoi comandă. După devorarea unei porțiuni abundente de paste cu usturoi, degustă de o mâncare cu burtă tipică Sienei atunci când sosește persoana așteptată.

«Dragul meu, ai făcut bine să nu mă aștepți. Am luat deja un prânz foarte bun la Continental, hotelul de cinci stele unde stau.»

«Maestre, este o onoare să vă întâlnesc în sfârșit personal.»

Nu-mi spune așa: tu încă nu faci parte din Ordinul nostru.»

«Sper, totuși, că după ceea ce fac pentru voi, voi fi admis.»

«Vei fi răsplătit cum se cuvine.»

«Atunci cum trebui să vă spun?» întreabă el.

«Pur și simplu pe numele meu: Constantin. Și tu cum preferi să fii chemat?»

«Prin numele pe care l-am luat în Hermetic Order of the Golden Dawn: Bruxa.»

Omul își mișcă capul într-un semn de dezacord.

«O sectă de posedați. Numai noi, cavalerii Ordinului Sfântului Gheorghe, deținem adevărul.»

Bruxa își șterge gura cu un șervețel.

«Risc foarte mult ca un infiltrat, trăind în contact strâns cu cei mai înalți preoți.

«Te-am chemat pentru că vreau să știu dacă ați găsit Graalul în Germania.»

Bruxa nu știe cum să răspundă: «Am făcut de toate: m-am strecurat într-un pasaj secret, am deschis o sală închisă pentru public, am forțat mozaicul unde trebuia să fie păstrat, dar... era gol».

«Gol?»

«Da, este posibil ca vasul să se fi pierdut sau distrus după ocuparea fortăreței de către aliați. Dar am furat din arhivă un document care l-a reprodus.»

«Și acum îmi spui? Despre ce e vorba?» întreabă cu interes Constantin.

«Potrivit lui Speri, este matrița inscripției gravate pe vasul dispărut.»

«Bine, vom înțelege în sfârșit ce era scris.»

Constantin are chef să sărbătorească.

«Chelner, adu-ne niște vin sfânt cu biscuiți.»

Apoi se adresează oaspetelui său: «Exact de asta avem nevoie. Nouă nu ne pasă de vas în sine, ci de ceea ce este gravat, pentru că, potrivit așa numitului Magus, ar schimba istoria creștinismului.»

«Ce este scris atât de important?»

Bruxa devine curios.

Constantin este surprins de întrebare.

«Mă întrebi tu pe mine? Tu ai matrița: Nu ai citit-o?»
Bruxa își pierde apetitul.
«Era în latină: nu înțelegeam nimic. M-am gândit să îl dau...»
Constantin se ridică în picioare.
«Nu-mi spune că...»
Bruxa se uită în jos.
«I-am dat foaia bancherului.»
Constantin arată cu degetul pieptul băiatului.
«Tu stai bine printre păgânii aceia, pentru că ești prost ca ei.»
Bruxa încearcă să se apere: «Dar înainte... pe scurt, am făcut o poză cu telefonul meu: Iat-o».
Constantin mărește imaginea și o observă îndelungat.
«Este greu de citit, dar știu pe cui să-i cer ajutor. Trimite-mi-o. Și în viitor ai grijă să nu mai faci greșeli!»
«Scuzați-mă, dar am crezut că nu este important, deoarece vasul care era în Germania a dispărut.»
Constantin devine nervos.
«Nu trebuie să gândești. Copia păstrată în Genova nu ne îngrijorează pentru că este fără inscripție, dar au existat alte două vase: cel din *Wewelsburg* am sperat să fie la fel de lipsit de text, în schimb descopăr doar acum că nu este așa.»
Constantin înmoaie un biscuit în vin și îl mănâncă înainte de a continua: «În acest moment nu exclud că, spre deosebire de cel din Genova, și al treilea vas poate avea o inscripție. Și dacă da, trebuie să-l recuperăm.»
«Și cum vom găsi acest ultim vas?» întreabă Bruxa.
«Tocmai i-am trimis lui Chiara o imagine a acelei foi de hârtie pe care ai furat-o din camera lui Magus.»
Bruxa este surprins: «De ce ați făcut-o?»
«Ei au înțeles unde erau vasele din Genova și din *Wewelsburg*. Ei sunt singurii care îl pot găsi și pe ultimul . Și când îl vor găsi...»
De îndată ce mă întorc în filială după prânz, deschid poșta electronică și găsesc un e-mail de la Chiara.
Subiect: A treia foaie
Text: Aceasta este ultima foaie a Sfințeniei sale. Cu toate acestea, nu există o a doua linie care să explice totul.
RB1TE1#

Dintr-o dată, în timp ce eu servesc un băiat chinez care vrea să verse 1,500 de euro pe cardul preplătit, am o revelație. Dar aștept să mă întorc în apartamentul meu să o sun pe Chiara.
«Așteptam să mă suni» răspunde ea.
«Acest ultimul semn, diezul, mi-a dat o idee. Unde și-a păstrat iubitul tău notițele?»
«Am găsit celelalte două foi printre lucrurile sale personale.»
«Erau într-o tablă de șah?» întreb.
Ea este șocată: «Erau sub tabla de șah. Dar de unde știi? Era fixat: jucat acolo în fiecare seară, singur. Și vai de cine atingea acei pioni: ceruse să fie făcute manual, nu știu unde.»
«Se numesc piese» precizez.
«Nu este același lucru? Oricum, vrei să-mi spui ce ai înțeles?»
«Tu ești femeia misterelor, nu pot să fac și eu un pic pe misteriosul?»
«Mărește farmecul sau nu?» glumește ea.
Eu decid să clarific: «Șahul este cheia pentru tot. Magus și-a imaginat un joc de șah.»
Ea nu înțelege: «În ce sens?»
«Îți amintești primele rânduri de pe cele trei foi?»
«Da, dar nimeni nu a identificat ce cod secret era.»
«Nu este un cifru, este mișcări de șah» îi explic.
«Încă nu înțeleg.»
«Imaginează-ți o tablă de șah unde sunt piese albe și negre. Cele negre sunt...»
Ea mă întrerupe: «Cei răi?»
«Nu, dimpotrivă, în perspectiva voastră sunt cei buni, păgâni. În timp ce cei albi sunt creștinii. Magus și-a imaginat un joc cu negrii păgâni care în cele din urmă câștigă peste albii creștini.»
«Cum poți să spui asta?» întreabă ea uimită.
«Am înțeles totul de la acel simbol ciudat de la capătul liniei acestei ultime foi.» «Simbolul # indică șah mat. Pentru a interpreta întreaga linie, totuși, trebuie să reconstruiesc diferitele mișcări care preced șahul.»
«Și cum ai de gând să o faci?» întreabă Chiara intrigată.
«Dă-mi un minut... sau poate cinci. Nu-mi amintesc unde am pus-o, dar îmi caut tabla mea de șah și te sun înapoi.»
Găsesc tabla de șah în cutia de carton a jocurilor din adolescență, deasupra bibliotecii. Am cumpărat-o într-un magazin de jucării, nu am

făcut-o la comandă ca Magus, dar încă servește scopului.

Scriu cele trei mutări din notițe. Încerc să fac o ipoteză a situației inițiale a jocului de șah, fac câteva încercări, în cele din urmă reușesc.

O sun din nou pe Chiara: «Există o relație strânsă între numele din a doua linie și prima linie a fiecărei foi, care este de fapt o mișcare de șah. Piesele nu au fost alese la întâmplare: acestea reprezintă numele sau locurile scrise pe următoarea linie.»

«Nu am jucat niciodată șah. Nu te înțeleg.»

«Prima mișcare este aceasta: ... E5XCF4. Punctele indică faptul că nu cunoaștem mișcarea celor albi, indicată în mod tradițional prima care mută în șah. Cea a negrilor este clară: pionul, care prin convenție nu este indicat, în E5 prinde calul alb în F4.»

«Prinde?»

«Îl mănâncă, dar așa se spune la șah.»

Ea mă invită să continui: «Bine. Și acum?»

«Îți amintești ce este scris în linia de sub această mișcare?»

«*GALGANUS - NIGER*.»

«Pionul reprezintă *Niger* scris mai jos.»

«Soarele Negru? Sau poate prin extensie Himmler?» întreabă ea.

«Sau Rahn, cu toate acestea, nazistul care a intrat în posesia Vasului Sacru mai întâi în mâinile cavalerului alb, cavalerul creștin care a renunțat la arme.»

«*San Galgano*?»

Explic semnificația celor două linii ale primei foi:

«*Niger*, pion negru, îl prinde pe *Galganus*, cal alb».

Chiara este uimită: «Și a doua foaie?»

Citesc prima linie: «AG5XDE7. După mișcarea negrilor păgâni, e rândul creștinilor albi. Nebunul alb din G5 capturează regina neagră din E7; la *X*, nu ți-am spus înainte, indică mișcarea de capturare, *D* reprezintă femeia, regina.»

«Și asta are vreo legătură cu linia de mai jos: *CAESAREA*» -« *LAURENTIUS*?».

«Desigur. Regina neagră este Cezareea pentru că era un oraș care avea numele tuturor împăraților: *Cezar*. Și împărații, majoritatea, erau păgâni.»

«Și *Laurentius* ar fi nebunul alb?»

«Nu știu dacă liderul vostru l-a identificat pe nebun cu San Lorenzo, episcop al creștinismului, sau cu Embrìaco, lider, tot creștin, care a dus

copia la Genova.»
«După ce a cucerit, într-adevăr *a capturat* Cezareea» adăugă ea.
Chiara pare să bea ceva, apoi continuă: «Are sens. Cum de nu m-am gândit la asta înainte? Și acum vine mutarea din a treia foaie?»
Lucrurile sunt puțin mai complicate. Încerc să explic:
«Nu, de aceea am luat tabla mea de șah și am reconstruit partida. Chiar dacă aș fi văzut imediat această ultimă foaia de hârtie și aș fi înțeles că este un joc de șah, nu aș fi rezolvat nimic.»
«De ce?» mă întreabă.
«Mutarea indicată aici este RB1TE1#».
«Vrei să-mi explici?»
«Regele alb se mută în B1, dar turnul negru din E1 îi dă șah mat. Trebuie să fi jucat mutările celor două foi înainte pentru a înțelege că, eliminând piesele capturate, pe tablă vor rămâne cel puțin un pion negru, un nebun alb, un turn negru și obligatoriu cei doi regi. Magus nu a scris intenționat mutările astea înainte de ultima, dar logica cere ca acestea să fie: după o mutare a celor negri care nu o știu, nebunul alb capturează pionul negru și regele negru, la rândul său, capturează pe nebunul alb.»
«Sunt derutată.»
«Important este că în jocul de șah imaginat de Magus la sfârșit rămân trei pioni: regele și turnul negru și la cei albi doar regele.»
«Și atunci?»
«Numai acum mutarea poate fi cea indicată în foaia finală: regele alb se mută în B1, în zadar, apoi turnul dă șah mat regelui. Și jocul s-a terminat.»
«Câștigă cei negrii, păgânii?» întreabă Chiara.
«Turnul este câștigătorul: acela este locul unde se află Vasul Sacru. Dacă în celelalte notițe Magus indica locurile sau posesorii Vasului Sacru, tot aici îmi imaginez că voia să spună că fusese în mâinile regelui negru, adică, un împărat păgân și apoi a ajuns într-un turn.»
«Și turnul, ce simbolizează?»
«Nu aș exclude că se referă la casa veșnică a împăratului, deoarece cu această mutare jocul se termină.»
«Și regele alb învins?»
«Dacă ar fi să ghicesc, aș presupune că este Constantin.»
Ea dă din cap.
«Dacă emisarii Ordinului Sfânt sunt atât de îngrijorați de ceea ce este scris acolo, este pentru că ei știu că cel care pierde e Constantin.»

Repet ceea ce știm deja: «Nu știm cine este împăratul câștigător, dar cu siguranță nu este Constantin. Numele păstrat în matrița din *Wewelsburg* nu este al lui.»

«Un împărat îngropat într-un turn» reflectă ea cu voce tare.

«Îmi imaginez că este un turn important.»

«Dar care?» întreabă ea.

«Singurul care îmi vine în minte este turnul prin excelență.»

«Turnul Babel?»

"Nici măcar nu m-am gândit la asta."

Apoi îi explic: «Aceea este o clădire legendară. Mă refeream la turnul din Pisa».

«De ce tocmai ăla? Nu este din epoca romană și nici măcar nu este păgân.»

«Poate că este o ipoteză fără sens, dar în acest moment nu am alta mai bună.»

Chiara se gândește îndelung și apoi este de acord cu mine.

«Iată unde vroia să meargă sfințenia sa. Îmi spusese că trebuie să plece într-o călătorie lungă și să se întoarcă pe pământurile sale. După sinucidere, am crezut că se referea la acea călătorie. În schimb, el vroia să meargă în Toscana, poate chiar la Pisa. Cine știe ce spera să găsească acolo.»

Sunt curios să aflu ce se ascunde în spatele acestei lucru .

«Poate că e o greșeală, dar, din moment ce nu este atât de departe, mâine mă duc la Pisa. Vrei să vii cu mine?»

«Glumești? Știi că sunt în Lisabona.

Iau un ton detașat: «Voi merge cu altcineva».

«Fă cum vrei, dar ai grijă!» nu ratează ea să-mi sublinieze.

«Cel mult voi merge cu un coleg: nu cred că va fi atât de periculos.»

«Am vrut să spun: Fii atent... la alții. Dacă vezi un bărbat înalt și elegant...»

«Nu vreau să-ți spun că și în această dimineață un domn înalt și bine îmbrăcat a venit în filială.»

«Sunt acolo! Ne urmăresc.»

«Cine?»

«Acesta este Constantin...»

«Cine?»

«El este șeful Ordinului cavaleresc cu care am făcut o înțelegere. Este un personaj dubios.»

«Nu, este un client, îl cunosc bine: este profesorul Maldini, a fost profesor de greacă ani de zile aici, în Siena.»

«Oricum, sună-mă mâine seară ca să-mi spui ce găsești.»

«Doar pentru asta?»

«Sună-mă, de asemenea, să-mi spui că te-ai întors teafăr și nevătămat» Chiara încheie conversația.

Nu am timp să-l pun jos, telefonul meu mobil vibrează și apoi începe tonul de apel *Bad Romance*.

Fără să mă uit la nume, apăs pe buton și răspund: «Ai uitat să-mi spui ceva?»

«Ce mod de a-mi răspunde.»

«Scuză-mă Valeria, am crezut că ești o altcineva» mă justific.

«Dacă te deranjez, spune-mi și mă întorc la meditațiile mele de seară.»

«Dar este de abia ora 18.»

«Da, este adevărat, dar cu jet lag-ul și schimbarea fusului orar » explică ea.

«De ce, unde ești?» o întreb, imaginându-mi-o la celălalt capăt al lumii.

«M-am întors noaptea trecută dintr-un weekend la Paris.»

«De fapt Parisul are același fus orar ca și noi. În fine, ce ai căutat în *Ville Lumière*?»

«Un curs foarte interesant despre influența temei Crăciunului și a originilor ancestrale asupra vieții noastre.»

«Și a trebuit să mergi până în Franța pentru un curs de...» mă opresc.

Valeria e simpatică, ciudată, dar sensibilă.

«Profesorul trăiește chiar acolo și este, de asemenea, un mare expert în *cuantice*», clarifică ea.

«Și tu te-ai lăsat păcălită de mecanica cuantică?»

«Teoria cuantică este știința din spatele tuturor lucrurilor » răspunde Valeria.

Pentru a-l parafraza pe iubitul Fantozzi, m-aș ridica și aș striga: “Fizica cuantică este o mare prostie.”

Nu spun că nu este importantă din punct de vedere științific, dar acum a degenerat în reflecții pseudo-filozofice care au devenit o modă. Nu cunosc mulți iubitori de geologie stratigrafică sau filozofie teoretică, în schimb cunosc coafeze și vânzătoare care nu pierd o conferință despre cuantică.

«Cel puțin ai combinat afacerile cu plăcerea? Ai făcut un tur pe Champs Elysées și la Montmartre?»

«Am fost blocați acolo tot timpul. Am făcut un parcurs de la răsărit până la apus pe urma cuantică.»

Ea e așa, mă uimește mereu.

«Măcar Turnul Eiffel l-ai văzut?»

«De ce este în Paris? Glumesc, era un citat din filmul *Midnight in Paris*.»

«Am înțeles citatul, dar filmul este *Forget Paris*» subliniez.

«Nu, sunt sigură: este un film minunat al marelui Woody Allen.»

Valeria este pasionată de cinema, așa cum sunt și eu de *Cupa Americii*: îmi place să o văd, dar nu înțeleg nimic. Și apoi Woody Allen pentru mine este un mare actor și regizor, dar de când a început să facă filme care par lungi spoturi publicitare ale orașelor...

«Regizorul este Billy Crystal, care este și interpretul principal, dar face același lucru. Nici măcar nu ai urcat în turn? »întreb.

«Cu ce scop? În Italia avem turnul din Pisa, mult mai vechi și mai semnificativ.»

«Ai dreptate în această privință. Iată ce coincidență: mâine voi merge chiar acolo.»

«La Pisa? Pot să vin?» ea se autoinvită.

«Nu știu dacă ești interesată…»

«Sigur că da. Tocmai zilele trecute cineva îmi povestise că piața Miracolelor este un fel de hartă stelară.»

«Eu merg acolo din motive... mult mai pământene» îi explic.

«Trebuie să plutim în aer, să ne rupem de rădăcinile noastre...»

Valeria se oprește, meditează, apoi întreabă: «Atunci pot să vin cu tine?»

«Dacă vrei, de ce nu?»

«Vin eu la Siena de la Asciano și apoi mergem la Pisa cu o singură mașină. Ne vedem în parcarea gratuită din apropierea centrului, la Campino, dar la ce oră?»

«Bineînțeles că ar trebui să plecăm la prânz. Dar muncesc... Pot să te sun înapoi în două minute?»

Închid conversația cu ea și îl sun pe șeful meu: «Andrea, scuză-mă, te deranjez?»

«Sunt încă aici, la filială. Trebuie să pregătesc o foaie Excel pentru mâine: vine Managerul de Vânzări al zonei.»

«Ei bine, chiar despre mâine vroiam să-ți vorbesc.»

«Să auzim…»

«Aș vrea să-mi iau liber după-amiaza.»

«Chef de muncă sari pe mine» comentează.
«La noi, casieria este închisă după-amiaza. Încă mai trebuie să-mi recuperez orele din fostele sărbători suprimate.»
«Pentru mine este în regulă, dar cine te înlocuiește mâine, Vito? Sper că o faci ca să ieși cu o femeie.»
«Desigur», spun eu, încercând să evite explicații suplimentare.
«Săptămâna trecută mi s-a spus că a venit o blondă...»
«Nu e aia, asta e alta.»
«Acum ai devenit un *tombeur de femmes*» ironizează el.
«Pot?»
«Vara este foarte liniștit aici. Du-te...»
Wewelsburg 01.01.1939
Zăpada acoperise toată câmpia din jurul castelului. Veniseră să-l ia de la gara din Paderborn. Curentul de aer care venea de sub capota *BMW*-ului se strecurase în mașină.
Otto Rahn tremurase.
De la distanță, forma triunghiulară a clădirii părea mai mult o navă spațială. Istoricul strângea în mână o geantă de piele neagră. În curtea interioară a castelului din *Wewelsburg*, îl așteptau aproximativ douăzeci de soldați, pe loc repaus, amorțiți de frig.
Otto ieșise din mașină, un ofițer i se apropiase.
«Pot să vă țin geanta?»
«Nu, mă ocup eu de asta. Dar, este o valiză în portbagaj.»
«O veți găsi în camera voastră, în aripa de est a cetății. Dar acum trebuie să mergem: *Herr* Himmler vă așteaptă.»
Ofițerul îi arătase o fereastră de la ultimul etaj. Rahn își întoarse privirea în sus. O siluetă trase perdeaua și îl observa.
«Pot cel puțin să mă schimb și să-mi fac un duș fierbinte?»
«O puteți face înainte de cină. Acum nu avem timp. Urmați-mă, *Herr profesor*.»
«*Heil Hitler*» spusese savantul intrând în camera șefului SS.
«Dragul meu profesor, vă așteptam cu nerăbdare.» Ierarhul nazist a avut un mod de a face lucrurile cordiale, prea cordiale. «Vreți ceva de băut?»
El îi făcuse cu mâna unei femei care fugise să aducă o sticlă de vodcă din cămară.
Cei doi se așezară pe fotoliile verzi, poziționate față în față; în mijloc se afla o masă de sticlă. Femeia pusese sticla pe masă și două pahare pline.

În spatele fustei largi a menajerei, apăruse deodată o fetiță blondă.

«Vino aici, *mein Schätzchen*» o invitase generalul.

Fetița, probabil în vârstă de nouă ani, se așezase pe brațul fotoliului lui Himmler: era fiica ierarhului.

«Ea este ce am eu mai de preț. Nu-i așa că e fantastică?» pentru prima dată zâmbetul lui era sincer.

«Va fi o laudă pentru rasa ariană.»

Himmler ridicase copila și o pusese în poala lui.

Ea se uită la Otto cu o privire sumbră.

«Vine direct din Rusia. Nu este foarte răspândită aici în Europa, dar va deveni. Încercați-o.»

Rahn dăduse pe gât vodca.

Criminalul nazist umpluse un alt păhărel și îl observa.

«Vezi cât de pură este? Arată ca apa.»

Fata încercase să-i ia păhărelul.

«Nu, nu e pentru tine, *Mein Liebling*.»

«Știți care este cel mai ciudat lucru? Sunt cartofi! Vodca se obține prin distilarea cartofilor.»

Rahn se cufundase din ce în ce mai mult în fotoliu, în timp ce aștepta întrebarea de la șeful său.

«L-ați găsit?»

«Da, este aici» îi arătase cu mândrie spre geanta de piele.

«Ce mai așteptați? Arătați-mi-l.»

Otto scoase o cutie roșie de catifea, dezlegase banda care o lega, scoase capacul, și i-o dăduse lui Himmler.

«*Wunderbar*!»

Himmler scoase din cutie vasul cu o anumită impetuozitate și o răsucise în mâinile sale.

«Fiți atent, domnule general, este foarte delicat..»

«Știu cum să tratez lucrurile de valoare.»

Nici bine nu-i spuse că Gudrun, încă așezată în poala tatălui, încercase să apuce vasul.

«Nu, *Püppi*» spuse el, adresându-se fiicei sale cu porecla cu care îi plăcea să o cheme. Apoi strigase: «Spuneți-i Mariei să vină aici!»

O femeie tânără, cu trăsături foarte frumoase, deși fuseseră ascunse de o uniformă gri și o batistă pe cap, apăruse la ușă.

«Mă căutați *mein Herr*?»

«Da, draga mea. Ia-o să se joace cu fiul tău... Luca.» Femeia în timp ce își șterse sudoarea de pe frunte îi ieșise un ciuf de păr negru afară din batic, apoi se uitase la ierarh cu dispreț.

«Știți bine cum îl cheamă pe *fiul meu*. Când vine să stea aici, fiicei sale îi place să se joace de-a mama cu micuțul *Luigi*.»

Bona luase de mână copila. Himmler privea cum Gudrun ieșise din cameră și luase în brațe copilul Mariei: care avea mai puțin de doi ani. Apoi închisese ușa și se uitase din nou la artefactul prețios. Dintr-o dată, mustața nazistului se ridicase într-un fel de grimasă.

«*Aber, was ist das*?»

Aceasta era întrebarea de care se temea arheologul.

Himmler îi arătase o inscripție gravată de-a lungul marginii vasului.

«Este o inscripție în latină» răspunse imediat Otto. Himmler dăduse din cap.

«Da, dar ce spune?»

«Nu știu. Mă pricep la greacă, dar înțeleg latina foarte puțin.»

Himmler se ridicase, își pusese paharul pe măsuță, și se învârtise încet în jurul fotoliului lui Rahn, apoi se apropiase de urechea acestuia.

«Cine nu înțelege este un idiot sau un trădător. Spuneți-mi *Herr profesor*, sunteți un trădător?»

«Niciodată și niciodată nu aș trăda patria noastră și rasa ariană» răspunse Otto degrabă.

«Deci sunteți un idiot?»

Rahn fusese forțat să dea din cap.

Himmler râse în hohote.

«Important e că în sfârșit ați găsit Graalul. Acest vas va fi baza puterii mele.»

Istoricul se uitase sceptic la șeful său.

«Nu cred că...»

«Nu credeți? Acesta este Vasul Sacru folosit de Iisus pentru a oferi pâine ucenicilor săi când a spus: *Luați și mâncați toți, acesta este trupul meu oferit ca jertfă pentru voi*.»

Istoricul nu îndrăznea să-l contrazică pe infamul lider al SS-lui, din ce în ce mai entuziasmat.

Himmler adăugase:« Nu este un simplu vas. Cine îl posedă va fi atotputernic și nemuritor! Iisus însuși, sau unul dintre apostolii săi, ar fi

gravat pe vas această formulă magică pentru a-l face pe posesor său nemuritor.»

Era o erezie, și Rahn știa asta.

«Nu știu dacă vasul dă nemurire, dar cu siguranță inscripția nu a fost făcut pe vremea lui Iisus.»

«Cum puteți fi sigur? Este în latină sau nu?»

«Desigur, dar forma literelor nu este cea din primul secol» răspunse arheologul.

Himmler se uitase la om cu scepticism.

«Redarea grafică a alfabetului s-a schimbat în cursul secolelor» încercase să explice Rahn. «În epoca imperială timpurie, cea în care trăise Iisus, literele erau mai largi și mai mici, atât de mult încât puteau fi înscrise într-un pătrat. Apoi au devenit mai înguste și mai înalte. Erau mai bine înscrise într-un dreptunghi. Aceste inscripții ar trebui să fie din secolul al treilea sau al patrulea.»

«Ce am în mâini este o copie făcută în secolul al IV-lea? Mi-ați adus un *fals*?» Himmler aruncase vasul pe masă cu aroganță.

Otto se grăbise să rearanjeze cu grijă vasul în cutie.

«Acesta este Graalul autentic. Dar, inscripția nu este contemporană: a fost gravată secole mai târziu, de cineva care devenise proprietarul vasului.»

«De cine?» întrebase șeful SS-lui.

«Nu am idee», mințise Rahn, care înțelesese de fapt textul epigrafului latin.

Himmler zâmbise.

«Nu ne pasă de mesaj. Important este că e Graalul. Lăsați-l aici. Ne vom ocupa noi de asta. Ați făcut deja ceea ce v-am cerut.»

«Nu!»

Acel nu, bubuise mai tare și mai categoric decât se așteptase.

Istoricul explicase: «Aș dori să fac o matriță pentru a studia mai bine inscripția».

Luase o foaie de hârtie de pânză: o așezase cu grijă pe vas, apoi cu un creion începuse să traseze pe toată foaia. Operațiunea durase câteva minute.

Himmler, după câteva clipe de curiozitate, se întorsese să-și bea vodca.

Rahn îi arătase șefului său cu matrița cu texul obținut.

«Întreaga foaie pare înnegrită de trasarea creionului, dar puteți vedea clar semne albe: acestea sunt literele gravate pe vas.»

«Puteți studia acea foaie, dar înainte de a părăsi castelul trebuie să o înmânați arhivarului nostru.»

«Bine. Aș dori să vă cer o ultimă favoare » spusese timid Otto.

«Spuneți, spuneți nu mai decât profesore.»

Arheologul se temea de reacție, nu știa cum să exprime ceea ce meditase de luni de zile.

«Acum că mi-am îndeplinit sarcina, aș vrea...»

«Să porniți în căutarea Suliței lui Longinus: bine. Führerul va fi mulțumit.»

«Nu, vedeți... Mi-ar plăcea să mă retrag» spuse el dintr-o singură suflare.

«O perioadă de odihnă v-o meritați. Vreți să vă întoarceți în Islanda?»

«Aș vrea... aș vrea să-mi las postul de *Unterscharfürher*.»

Ierarhul se ridicase furios de pe fotoliu.

«Ce? Eu personal v-am dat acest grad prestigios în SS, corpul de excelență al celui de-al *Treilea Reich*. Și acum vreți să renunțați?»

«Poate că există oameni mai capabili decât mine...»

Himmler, furios îl întrerupsese : «Vodca m-a făcut să-mi imaginez că ați spus această absurditate. Evident că nu ați spus-o niciodată!»

În aceeași seară, bătură la ușa lui Otto.

«Cine este?»

«*Herr profesor*, vă anunț că ceremonia de consacrare a noii săli va începe la ora 21.00.»

Era frig, foarte frig, dar nu de aceea Otto vroia să evite să se dea jos din patul în care se ascunsese, sperând, în zadar, să găsească pace.

«Trebuie să particip?»

«*Herr* Himmler însuși vă invită să fiți prezent. Cu această ocazie, comoara pe care ați descoperit-o va fi pusă în siguranță» vorbise ofițerul care îl primise la sosire.

Otto, în timp ce ignora intențiile lui Himmler, știa că nu are scăpare.

La ora 20.50 un sunet de trompetă anunțase: «*Achtung*! În zece minute toți ofițerii prezenți în castel trebuie să se prezinte în fața noii săli a generalilor SS.»

Un murmur larg răspândit printre oameni înghesuiți în hol îl întâmpinară pe Rahn.

La ora 21 fix, Himmler, din interior, deschise ușa sălii.

«*Meine Herren*, aici este Masa rotundă.»

Toți intrară într-o tăcere religioasă. O masă rotundă uriașă cu treisprezece scaune se afișa frumos în centru.

«Cum regele Arthur și cavalerii săi discutau între ei despre regat, aici eu și cei mai de încredere colaboratorii ai mei vom face mare cel de-al Treilea Reich.»

În timp ce toată lumea admira sala bogat decorată, Otto rămăsese pe margine.

«Imperiul german va avea o nouă putere datorită a ceea ce am în mâinile mele.»

Ierarhul ridicase cutia roșie de catifea în sus.

Toți se apropiaseră să vadă. Doar Rahn rămăsese lângă peretele din spate, cu intenția de a sculpta cu un briceag partea din spate a unei coloane: nimeni nu îl privea în acel moment.

Himmler continuase: «Este cel mai prețios obiect din lume. L-am căutat peste mări și munți... ani de zile. Toată lumea îl credea dispărut. În schimb, este aici!»

Înalții ofițeri bolboroseau printre ei, probabil întrebându-se despre ce era vorba.

Himmler se uitase în jur.

«Unde este profesorul nostru? Unde se ascunde marele descoperitor al comorilor?»

Rahn fusese forțat să pășească în față printre trecători.

«Iată-l pe cel căruia îi dăm meritul. Profesorul care l-a găsit în sfârșit.»

Toți aplaudaseră în timp ce Rahn se îndrepta timid spre șeful *SS-lui*.

«În schimb, în această dimineață a cerut o recompensă. Acum vreau să răspund în mod public. Veniți aici, *Herr profesor*.»

Himmler își pusese brațul pe spatele istoricului și îl condusese în centrul mulțimi

de ofițeri.

«Mi-ați cerut să fiu demis din *SS*.»

Un șuierat în semn de dezaprobare umpluse sala.

«Nimeni nu ar trebui să facă ceva în care nu crede» spusese liderul nazist.

«Nu este chiar așa,» încerca Rahn să se apere.

«Răspunsul meu oficial este unul singur: Da.» Otto era neîncrezător.

«Atunci pot... pot demisiona?»

«Desigur.»

Himmler își ridicase vocea: «Evident, cei care nu sunt de-ai noștri sunt dușmanii noștri și trebuie tratați ca atare.»

«Voi păstra secretul asupra tuturor lucrurilor. Pur și simplu cer să mă retrag la o viață privată, în Tirol» promisese Otto.

«Așa să fie. Evident, pentru noi toți dumneavoastră, din acest moment, sunteți *mort*. Plecați!»

Rahn părăsise repede camera, în timp ce toți oamenii spuneau: «Ești mort, trădătorule!»

După ce încuiase cu cheia sala, Himmler deschisese cutia, scoase vasul și îl ținea cu două mâini. Apoi, așa cum ar face un atlet cu o cupă câștigată, el ridicase vasul deasupra capului.

«Această comoară va face *Reich*-ul atotputernic.»

Himmler vorbea în timp ce continua să țină vasul cu brațele întinse deasupra capului său.

«Această comoară va face pe *Reich*-ul nemuritor.»

«*Heil Hitler*» fusese strigătul unanim al publicului.

«Această sală va fi centrul noii puteri a *Reich-ului*, a noii Lumi pe care o vom construi începând de astăzi, prima zi a noului an. Acest obiect sacru trebuie să rămână mereu aici.»

Se uitase în sus spre cer: «Procedați»

Într-o clipă, șase soldați mutaseră masa într-o parte. Sub masă, o mică groapă fusese excavată în centrul unui mozaic de marmură care înfățișa un soare mare cu multe raze.

Himmler, cu un gest solemn, pusese vasul acolo înăuntru, apoi doi muncitori puseseră peste el un cerc auriu și îl sigilaseră. Îngropat astfel, prețiosul obiect, soldații aduseseră masa înapoi în centru.

«Atâta timp cât al *Treilea Reich* va străluci, acest obiect sacru va străluci aici dedesubt. Imperiul arian va dura pentru totdeauna.»

Apoi Himmler se adresase publicului cu un ton amenințător.

«Nici unul dintre voi nu trebuie să menționeze ceea ce ați văzut, nimeni nu trebuie să dezvăluie secretul care se ascunde în acestă cameră. Cine va trăda acest secret, va trăda *Reich-ul* și cine trădează *Reich-ul*... știți bine ce i se întâmplă.»

Acestea fiind spuse, liderul *SS* începuse să privească marele mozaic cu soarele sub care fusese pus Graalul.

VI

Marți 25 august 2020

Mărturisesc că în cele din urmă m-am distrat zilele trecute cu acei... păgâni. Studiul, cercetarea au dat întotdeauna sens existenței mele. Când mă simt singur, scrierea de povești despre împărații antici nu este doar o modalitate de a-i reînvia, ci și de a-mi umple viața și, în același timp, de a-mi lăsa amprenta.

Dimineața la serviciu îmi ajunge un mesaj:

Salut, ce mai faci?

Este Alessandro, casierul filialei din Sovicille.

Nu știu de ce toată lumea insistă să trimită mesaje prin Skype, Whatsapp, Messenger, atunci când cel mai simplu mod de a comunica este unul singur.

La ghișeu nu este nimeni, îl sun: «Bună ziua Alessandro, deranjez? Ai clienți?»

«Nu, dar avem o nouă colegă aici în sucursală... Dă-mi două sau trei luni...»

«Că să o inviți la o cafea» îi termin propoziția.

«Nu, am făcut deja acest lucru. Mă refeream să o scot la cină.»

«A trecut mult timp de când am avut o „reuniune”. Vrei să ne vedem diseară?»

«Nu ești ocupat cu o reconstrucție grafică a unui fragment gravat pe o stâncă într-un munte din România?» întreabă glumind.

«Nu mai.»

«Nu pot să cred că acum nu ai nimic de studiat» răspunde Alessandro.

«M-am implicat într-o nouă cercetare istorico-arheologică.»

«Atunci la tine este o boală. Dar dacă te-ai implica cu o colegă frumoasă?»

«A ta este, de asemenea, o fixație: Vezi doar colege. Există o lume a femeilor frumoase în afara băncii.»

«El a vorbit *tombeur de femmes*» ironizează Alessandro.

«Nu e așa, dar ești al doilea care îmi spune asta în ultimele două zile.» Suntem prieteni de ani de zile și el îmi cunoaște trecutul.

«Ultima la care ieșeai pregătea unguente magice.»

«Era botanistă, nu o vrăjitoare.» Încerc să schimb subiectul: «Vino la cină la mine? Am o fabuloasă mâncare de vinete».

Alessandro insistă: «Apropo, cea care nu putea găti nici măcar mâncăruri congelate gata făcute?»

«Utilizarea cuptorului cu microunde este mai complexă decât pare» spun, apoi adaug: «Era înaltă, blondă, cu ochii albaștri Să pretindă că era bună și în bucătărie era prea mult.»

«Trebuie să fi avut alte abilități... în alte camere ale casei.»

«Am înțeles: Nu era nevoie să subliniezi. Repet: cea mai mare valoare a sa era frumusețea.

«Frumoasă care nu dansează» Alessandro repetă o vorbă binecunoscută. Revin la subiectul despre cină: «Îți place mâncarea de vinete?»

«De când ai început să gătești?» se minunează colegul din Sociville.

«A făcut-o mama mea, eu trebuie doar să o dezgheț și să o încălzesc.»

«Mi se părea ciudat. Femei sunt?»

«Bineînțeles că nu.»

«Desigur, stai mereu să studiezi lucruri vechi de mii de ani» comentează el ironic.

«De fapt, după-amiaza merg la Pisa pentru cercetări, dar până la cină mă întorc. Te aștept la ora 21, bine?»

«Cu un minut în plus sau în minus» confirmă Alessandro.

«Nu ești niciodată punctual: Am spus ora 21.00 sperând că până la 21:15 vom lua cina. La naiba: acum că ți-am spus asta, vei lua în considerare ora 21:15 și poate vei ajunge și mai târziu.»

«Nu, stai liniștit: La ora 9 fix sunt acolo.»

«Vom vedea. Spor la treabă... cu colega» îl salut. Închid ghișeul în avans ignorând bolboroselile lui Vito. La ora 13.00 sunt deja în parcarea de la *Campino*. Valeria mă salută cu un sărut pe obraz și plecăm.

Când eram un profesor precar la Universitate, mergeam la Pisa pentru serviciu cel puțin o dată pe an. Cu salariul pentru orele de predare a contractului în Siena îmi puteam permite doar închirierea unui garaj, din cauza asta efectuam și cu alte "joburi". Una dintre cele mai pline de satisfacții a fost predarea la *SSIS*, școală specializată în predare. Până când nu au abolit cea de-a unsprezecea reformă, am mers la Pisa pentru examenele finale: se studia latina scrisă și orală. Pentru viitorii profesori, cu siguranță nu era ușor, dar pentru mine ca, membru al juriului, trebuie să

recunosc, că era foarte distractiv. O săptămână în hotel cu profesori simpatici: în fiecare seară la cină împreună, ultima și cu studenții promovați.

În timp ce călătorim, îmi vine în minte un fost coleg al Universității din Pisa, profesor de istorie medievală: eventual m-ar putea ajuta. Port căștile.

«Sunt Francesco Speri, te deranjez?»

«Dragule, ce plăcere să te aud din nou» răspunde profesorul Conte.

În limba academică înseamnă: “Uite cine vrea să mă streseze după ani de zile!”

«Cum îți merge? Dacă nu mă înșel, acum lucrezi la bancă?»

Profesorii fac parte din categoria celor mai bârfitori de pe planetă: Ei știu întotdeauna totul, despre toată lumea.

«Oh, da, nu am putut continua cu acele contracte precare.»

„«E un serviciu mai interesant! Aici nu facem decât sedințe, examene și reuniuni fără sfârșit: am devenit o fabrică de note.»

Mă abțin pe loc, dar am vrut să răspund cu: “Da! Am fost foarte norocos că nu mi-ai dat un amărât de post la Universitate.”

«Nu știi cât de mult mă distrez între retrageri, plăți de facturi, impozite și așa mai departe.»

Fostul coleg se preface că nu aude.

«Cu toate acestea, continui cu studiile și cercetările tale?»

«Încerc, pe cât posibil...»

«Pe de altă parte » insistă emeritul, «deja la ora 17 ai terminat, și după ești liber.»

Și aici, din nou, evit să subliniez că, lucrând opt ore pe zi, când vin acasă, sunt obosit și cu puțină dorință de a studia.

«Aș vrea să-ți cer o favoare» îi spun.

«Nu știu dacă pot.»

Nu este vorba despre a fi încrezut, un cuvânt foarte rar în gura unui om obișnuit, ci o încercare de a evita o problemă infinită.

«Dacă îți spun împărat în Pisa, cine îți vine în minte?»

«Roman sau medieval?»

«Epoca romană.»

«Așa deodată, nu aș ști ce să-ți spun. Voi face câteva căutări în următoarele zile...»

«Vin acum la Pisa. Pot să te sun mai târziu?»

«Bine. Poate ne vedem mai târziu pentru o cafea» închide astfel convorbirea profesorul Conte.

Parcăm lângă gară pe la ora 15. O invit pe Valeria să mâncăm la o pizzerie la care mergeam când predam la SSIS, este mereu deschisă.

Din fericire, încă mai există pizza care devenise nemuritoare în ochi mei, „sănătoasa și ușoara" *Maialata*: cu cârnați, crenvuști, salam și bacon. Probabil sunt anii care trec sau dieta continuă, dar după două bucăți sunt deja plin.

«Vrei o felie?»

Valeria își observă salata și apoi pe mine: «Glumești? Sunt vegetariană!"

«De când?»

«Odată cu turiști austrieci am vizitat FICO, parcul tematic alimentar care s-a deschis în urmă cu trei ani la Bologna.»

«Am fost acolo. Ar fi trebuit să te inspire să mănânci mai mult, cu toate acele restaurante tematice și produse tipice din diferite regiuni.»

«În afara pavilionului central am văzut grajdurile : vacile și acei porci negri amărâți... mi-a părut atât de rău pentru ei. De atunci nu mai consum carne. Erau și albine acolo. Se luptă toată ziua: afară, înăuntru, construiesc, apoi omul vine și... le ia toată munca și hrana.»

«Apropo, ne aduceți două cafele? Pentru mine cu lapte și cu o linguriță de miere înăuntru.

Ea se uită la mine șocată.

«Ești cu adevărat fără inimă!»

Ne plimbăm pe bulevardul care duce de la gară spre centru.

« Hai să vedem capodopera pentru care Pisa este faimoasă în lume» spun eu.

«De când am ajuns nu l-am văzut» spune Valeria.

«Nu este ca Turnul Eiffel, care, oriunde te-ai afla, îl poți zări.»

«Era frumos iluminat sâmbăta trecută noaptea» își amintește ea.

«Turnul din Pisa este mult mai scund, de asta nu-l vezi» explic.

«Ți se va părea ciudat, dar nu am urcat niciodată acolo.»

«Cea mai frumoasă lucrare din Pisa este chiar aici.»

O apuc pe Valeria dintr-o parte și o întorc: pe marginile din Piazza Vittorio Emanuele, pe peretele exterior al mănăstiri lui Sant'Antonio, se află uriașa pictură murală Tuttomondo.

«Îmi place Keith Haring: era un inovator» comentez. Ea își scutură capul.

«Nu știu nimic despre arta contemporană.»

«Haring l-a pictat în 1989, a fost ultima sa lucrare publică; a murit la câteva luni mai târziu. Astăzi, a devenit un mit printre așa-numiții artiști de stradă, cum este Basquiat. Acum, că acești scriitori nu mai sunt printre noi, doar unul le va duce moștenirea mai departe: Banksy.»

«Cine?»

«În Italia, din păcate, îi sunt atribuite doar două picturi murale: în Veneția și la Napoli. Cu toate acestea, lucrările sale valorează milioane.»

«Nu l-am văzut niciodată.»

«Și asta îl face faimos. Ai văzut serialul *The Young Pope*?»

«Da, l-am văzut pe *The New Pope* » răspunde ea.

«Aceasta este continuarea care tocmai a ieșit, dar primul sezon a fost difuzat cu câțiva ani în urmă. Există un dialog interesant între pontif și managerul său de marketing, Sofia Dubois. Pius al XIII-lea întreabă: “*Cine este cel mai important scriitor din ultimii 20 de ani? Cu toate acestea, ai grijă, nu cel mai bun. Bravura este a celor aroganți... Autorul care a stârnit o curiozitate atât de morbidă încât a devenit cel mai important? “Nu știu. Philip Roth?” “Nu. Salinger... Artistul contemporan?” “Jeff Koons... Marina Abramovici?” “Banksy... Și cea mai mare cântăreață italiană?” “Mina.” “Bravo. Acum știți dumneavoastră care este firul roșu invizibil care leagă aceste personalități care sunt cele mai importante în domeniile lor? Niciunul nu se lasă văzut. Nici unul dintre ei nu se lasă fotografiat”.*

Încă fotografiez pictura murală a lui Haring din toate unghiurile, când Valeria mă trage deoparte. «Mergem la acest turn?»

Ajungem în câteva minute în faimoasa piață cu cele mai importante și frumoase clădiri din Pisa.

«Ieri ai spus că e o hartă stelară. De aceea se numește Piazza dei Miracoli» susțin.

Valeria este surprinsă: «În sfârșit ești informat corect».

«Glumeam. D'Annunzio a fost cel care a poreclit așa Piazza del Duomo din cauza frumuseții clădirilor.»

Valeria indică porta de acces către turn.

«Vezi acolo: pe laturile sunt două basoreliefuri cu un taur, urși, un berbec și un dragon.»

«Era normal în Evul mediu se înfățișeze animale, poate chiar și monștri» explic.

«Da, dar acestea nu au fost alese la întâmplare: dragonul și berbecul reprezintă cele două constelații cu același nume, iar urșii sunt Ursoaica

Majoră și Ursoaica Minoră: sunt cele două puncte de urmat. Valeria îmi percepe scepticismul, dar continuă: turnul din Pisa era un fel de telescop imens.»

«Desigur, pentru un important om de știință numit Polyphemus.»

«Întotdeauna glumești, dar a fost dovedit: turnul original nu avea podele pe etaje.»

«Cu ce scop să-i pune podele?» Valeria nu înțelege gluma.

«Tocmai: exista doar scara internă în spirală care ducea direct în vârf, restul era gol și stând înăuntru, de la sol, era ca un fel de telescop astronomic.»

«Ești sigură?»

«Cum explici că umbra turnului, pe 25 decembrie cade în mijlocul domului catedralei, într-o coincidență exactă cu altarul înalt? Și că turnul are opt niveluri, la fel ca și sferele cerești: Luna, Mercur, Venus, Soare, Marte, Jupiter, Saturn, Stele Fixe?»

Nu este prima dată când o las pe Valeria să vorbească, în mod substanțial fără să o ascult.

Ea continuă fără încetare: «Te-ai întrebat vreodată de ce turnul este poziționat ușor distanțată față de axa ideală care leagă Catedrala de Baptisteriu?»

«În trecut am avut de multe ori această îndoială...»

«Amplasarea celor trei clădiri ar reprezenta cele trei stele principale ale constelației Berbecului. Baptisteriul indica în mod evident botezul, catedrala Euharistia, și turnul simboliza înălțarea la cer.»

«Se poate. Hai să vedem ce descoperim în acest telescop uriaș, spun destul de sceptic.

Optsprezece euro pentru a urca într-un turn vechi "nesigur", îmi pare un pic cam excesiv, dar și-i merită toți pentru Valeria, care, la ieșire, este euforică.

«Vreau și eu o fotografie în care susțin turnul.» În timp ce filmez jocul copilăresc al perspectivei...care încântă chinezii, mă gândesc la faimoasa scenă din *Amici miei*, cred că a doua. Sosesc cu camioane, bariere și așa mai departe și conving turiștii să tragă o frânghie imensă pentru a ridica turnul.

«Deocamdată nu văd nimic interesant» comentez debusolat.

«Este frumos. Ce altceva mai vrei?»

«Nu am găsit ceea ce căutam.»

«De ce nu-ți suni prietenul înapoi?» sugerează Valeria.

Nu cred că este de mare folos, dar încercarea nu este dăunătoare.
«Sunt Francesco, te deranjez?»
«Dragule, nu» este răspunsul profesorului Conte. «Din păcate nu te pot ajuta.»
Desigur, el nu și-a pierdut nici un minut în căutare.
«Nici un împărat, măcar unul îngropat la Pisa?»
«Dacă ar fi existat vreodată, s-ar afla la cimitirul monumental. Dacă te duci acolo, vei descoperi.»
«Și există morminte imperiale?» insist.
«Nu-mi amintesc. Dar acum trebuie să închid.»
La ce mă puteam aștepta? Un academician lucrează doar pentru superiorul său, sau dacă este sigur că va primi ceva în schimb.
«Astăzi sunt angajat ca membru în comisia unui concurs. Data viitoare când vii, ne vedem la facultate și vom bea acea cafea împreună.
«Cum să nu, cu plăcere... Mulțumesc din nou și pe curând.»
Închid telefonul, și mă adresez Valeriei: «Cu siguranță nu vom găsi nimic, dar vrei să mergi la cimitirul monumental?»
«Inviți o fată la cimitir?» ironizează ea.
«Aș vrea să văd ciclul frescelor care îl decorează și poate acolo...»
«Bine, dar tot nu am înțeles: ce căutăm?» Răspund spunând altceva: «Știi că termenul "camposanto" provine din acest loc? În Evul mediu, împrăștiaseră pământ de pe Muntele Calvario. De aici și numele de câmp sfânt, care este acum folosit în întregime pentru toate cimitirele".»
«Îți mulțumesc pentru explicația istorică, dar repet: ce căutăm?
«Dacă ți-aș spune, n-ai crede.»
«Tu încearcă. Cred că omul nu a fost niciodată pe lună. Nu mă las surprinsă de nimic.»
«Desigur, la cimitir există o frescă a unui raționament universal cu un împărat drag mie: am vrut de mult să-l admir.»
Zăbovim mult timp în fața frescelor minunate ale lui Buffalmacco. Mi-am amintit greșit: Giuliano al *meu* nu este reprezentat în pictura *Judecata de Apoi*, ci în cea de lângă numită *Iadul*.
În cele din urmă, continuăm turul în sensul acelor de ceasornic al frescelor. Mă opresc în fața unuia chiar lângă ieșire.
Valeria își pune mâna pe umărul meu.
«Ce ai văzut atât de interesant?»
«Privește acolo» îi arăt spre o figură din capătul stâng al marei fresce.

«Îl vezi pe omul acela stând lângă cel de pe tron?» o întreb.
«Arată ca un gardian și ține în mână un obiect rotund.»
Valeria se uită mai de aproape la pictură.
«Arată ca un Frisbee, atât de verde» comentează ea.
«Cred că este ceva mult mai important.»
«Și omul așezat: cine este?»
«Nu știu.»
În timp ce mă uit cu atenție la scenă, Valeria citește titlul acesteia: «Sunt descrise trei povești de ale lui Spinello Aretino: *Prezentarea lui Ephisius lui Diocleţian, Con- versiune lui Ephisius și bătălia, Martiriul lui Ephisius*».
«Diocleţian! El este împăratul pe care îl căutam!» exclam.
«Nu striga, nu e locul potrivit.»
Mă apropii de Valeria și citesc explicația scenei Martiriului, cea pe care o priveam: «Ephisius, acuzat de conversiune la creștinism, este condamnat să fie ars de viu, dar scapă miraculos de flăcări și apoi este decapitat».
«Dar cine a fost acest Ephisius?» întreabă Valeria curioasă.
«Detaliul fundamental este forma aceea circulară care soldatul o strânge în mână.»
«Am spus deja că nu poate fi un Frisbee!?» insistă prietena mea.
Eu decid să îi dezvălui: «Este Vasul Sacru!»
«Ce?»
«Vasul de la Cina Cea de Taină, una dintre cele mai prețioase relicve creștine.»
«Interesant. De unde știi?» întreabă ea uimită.
«Este o poveste lungă, dar cu siguranță nu poate fi o coincidență. Nu cred în coincidențe.»
Fresca este în partea de sus: folosesc zoom-ul telefonului pentru a mări și apoi privesc fotografia.
«Dar cel așezat nu este împăratul» observă Valeria, care a recitit întregul panou explicativ. «Este subordonatul său: un judecător însărcinat cu desfășurarea procesului» adaugă ea.
Eu clarific: «Da, dar din moment ce în prima pictură este reprezentat Diocleţian cu Ephisius, cu siguranță împăratul este, de asemenea, subînțeles în scena finală. Ephisius este cunoscut ca martir al lui Diocleţian, dar fresca pe care mi-o imaginez face aluzie la faptul că, înainte de condamnare și ucidere, împăratul dăduse ordinul de a i se sustrage prețiosul vas lui Ephisius».

«Dioclețian poruncește smulgerea vasului din mâinile lui Ephisius și apoi uciderea sa?» întreabă Valeria.

«Mi se pare logic că așa s-au petrecut lucrurile. Acesta este modul în care Dioclețian a pus stăpânire pe faimoasa relicvă creștină.»

Nu-i spun lui Valeria, dar acum înțeleg foaia Magus. El a intuit că un împărat a luat Vasul Sacru și l-a pus într-un turn, dar cu siguranță nu aici, în Pisa.

«Deci ai înțeles?»

«Turnul din Pisa nu are nimic de-a face cu el.»

«Atunci ne întoarcem acasă?» întreabă ea.

«Dioclețian este cheia pentru tot!»

«Dacă așa spui tu.»

Valeria nu cunoaște întreaga poveste și înțelege puțin din declarația mea.

Întorși în Siena, pun mașina în parcare lângă a ei.

«Nu te opri aici, du-mă mai aproape de centru. Vreau să fac o plimbare.»

Apoi Valeria adaugă: «De ce nu vii cu mine? Poate mergem la cină în acel restaurant faimos: cum se numește?»

«Spun de când eram la Universitate, să mergem la *Taverna di San Giuseppe*, dar trebuie să facem o rezervare în avans: nu are niciodată locuri libere», răspund.

«Putem merge și în altă parte.»

«Poate într-o altă seară, scuză-mă. În dimineața asta am dezghețat niște mâncare și se strică. Te-aș invita și pe tine, dar am...»

Ea nu mă lasă să termin propoziția: «Nu-ți face griji, mă duc la plimbare și apoi mă întorc la Asciano».

O las pe treptele de la Piazza della Posta și mă duc să parchez. Acasă pregătesc o garnitură pentru a însoți mâncarea de vinete. Este o invenție de a mea, am numit-o “salata scriitorului”: *cicorino* (este ca arugula, dar mai bună), roșii cherry pachino, bulgărași de brânză, măsline de Liguria.

Mai sunt 10 minute până la ora 21 și cineva sună la interfon. Incredibil: Alessandro ajunge mai devreme ca președintele republicii la un rave party. Clătesc mâinile murdare de semințelor roșiilor pe care le tăiam și deblochez poarta fără să răspund la interfon. Deschid ușa casei și, în timp ce oaspetele urcă, așez repede masa. Stau cu spatele către masă pentru a lua paharele când...

«Surpriză!»

Mă întorc.

«Valeria, tu aici?»

«Așteptai pe altcineva?» indică masa pusă pentru două persoane.

«Da, nu. Nu e ceea ce crezi.»

«Fraza clasică pe care o spune soțul infidel soției sale» glumește ea.

«Într-adevăr nu este așa: aștept un bărbat.»

«Atunci e chiar mai rău decât am crezut» zâmbește ea.

«Este un coleg: îl invitasem deja înainte să-mi propui tu să luăm cina...»

Ea termină propoziția: «La *Taverna di San Giuseppe*. Dar aveai dreptate: era plin. M-am gândit că am putea termina ziua asta plăcută împreună... Dacă te deranjez, plec imediat.»

«Trebuie doar să-i spun prietenului meu să nu mai vină.»

Îi scriu lui Alessandro: în aceste cazuri, când e vorba de femei, el înțelege și nu o ia personal.

«Ia loc» îi sugerez Valeriei să se așeze pe partea laterală a mesei, pe care o folosesc și ca birou.

Ea pare mai interesată să cerceteze fiecare centimetru a casei.

«Cine este acest copil? Ai copii și nu mi-ai spus niciodată?»

«Sunt eu. E o poză cu mine când aveam câteva luni.»

Pun cu grijă la loc artefactul pe raftul de unde l-a luat ea.

Valeria nu se oprește din a se învârti prin apartamentul meu.

«Și aceste cupe? Le-ai câștigat tu? »

«Da, de când sunt la dietă, am început să fac sport, să joc tenis și...»

«Ai câștigat la turnee de tenis?»

«Mai multe, sincer vorbind, la tenisul de masă.»

«De ce este un sport?»

În timpul doctoratului meu în Germania am întâlnit un tânăr: studia ceea ce noi numim ISEF și într-o noapte mi-a spus că era îngrijorat pentru că a doua zi trebuia să deie examenul la tenisul de masă! Eu studiam epigrafia latină și filosofia greacă: mi se păreau subiecte mult mai complexe. În ultimii ani, am participat la un curs anual de tenis de masă: este un sport și unul mult mai dificil decât se crede în mod obișnuit.

O invit din nou pe Valeria să ia loc.

«Încălzesc câteva lucruri și mâncăm.»

Ea se așează în timp ce eu pornesc cuptorul cu microunde. Oaspetele meu gustă apoi mâncarea de vinete.

«Bune vinetele astea. Nu știam că ești și chef.»

«Mama mea, mama mea este bucătăreasa.»

«Felicitări mamei atunci. Și apoi îmi permite să-mi urmez dieta.»
«Desigur, nu are carne.»
«Nu mă refer la faptul că sunt vegetariană, ci că urmez o dietă reală» explică Valeria.
«Mâncarea de vinete este bună, dar cu siguranță nu este un fel de mâncare foarte dietetic.»
«Este perfectă pentru mine. Eu urmez „dieta furculiței"» spune ea.
Nu știu de ce, dar cred că e vorba de o prostie, totuși o întreb.
«În ce constă?»
«Simplu, la cină trebuie să mănânci alimente care pot fi rupte și mâncate doar cu folosirea furculiței.Sunt interzise lingurile, lingurițele și cuțitele.»
«Cred că este o ideea de a ta» comentez.
«Nu, este o dietă simplă și echilibrată: provine din Franța. Și tu ai făcut asta?»
M-am întors cu spatele să iau uleiul din cămară.
«Da, salata de *cicorino* și roșii cherry am pregătit-o eu. Și asta se mănâncă cu furculița.»
«Nu, mă refer la pictura de acolo.»
Valeria indică o pictură în ulei reprezentând o femeie care încerca să fotografieze o scenă suspendată în gol și din care năvălea marea; da, marea.
«Tatăl meu a pictat-o.»
«Numai artiști în familie» comentează ea.
«Bine ar fi.»
Este întotdeauna o plăcere să vorbesc cu Valeria, chiar dacă ea are cu siguranță unele idei... particulare.
Mâncam o felie de pepene când mă întreabă:
«Ți s-a făcut vreodată harta astrală?»
«Ce hartă?»
«Un savant ca tine nu cunoaște harta care explică poziția stelelor în viața sa?»
«Am supraviețuit oricum» răspund.
«Ultimele zile petrecute la Paris au fost fundamentale. Am descoperit că îți spune totul despre trecutul tău...»
«Mi-l amintesc eu singur» o întrerup.
«Stelele îți dezvăluie și ceea ce va urma. Cum altfel ți-ai cunoaște viitorul?»
«Trăind.»

Valeria își șterge mâinile de șervețelul roșu de hârtie și dă la o parte fața de masă.
«Dă-mi un pix și o hârtie: trec imediat la treabă.»
Încerc să evit: «nu te deranja».
«Spune-mi când te-ai născut: an, lună, zi și oră.»
«Altceva?»
«Da, și locul exact» adaugă ea.
«Nu-mi amintesc.»
«Nu fă pe glumețul. Mama ta trebuie să-ți fi spus.»
«Da, dar, să faci această hartă, durează mult?»
Ea este deja gata să înceapă.
«Durează un pic: nu mai mult de două ore.»
«Sunt puțin obosit, după călătoria de astăzi.»
Valeria nu renunță: «Ți-o fac acasă și ți-o voi da data viitoare când ne vom vedea».
«Dacă chiar e necesar.»
«Sus ce este?» indică ea scara de lemn care duce la mansardă.
«Dormitorul meu.»
«Mă inviți în casa ta și nu mă duci într-un tur al întregi proprietăți?»
Nu vreau să subliniez faptul că s-a invitat singură și o duc sus.
Se așează pe partea lungă a patului.
«Și ăla l-a făcut tatăl tău?» îmi indică o pictură în acuarelă.
Dau din cap.
Apoi, ea rămâne șocată.
«Ai și tu o veioză de sare roz de Himalaya?»
«Da, este un cadou de la o fostă... prietenă de a mea.»
Ea aprinde veioza și stinge lumina din cameră.
«Hai așează-te aici lângă mine.»
Apoi spune: «Știi că această veioză degajă o aură pozitivă?»
«O păstrez acolo pentru că îmi place cum culoarea portocalie dă camerei o senzație de căldură și comoditate.»
Ea îmi explică: «Sarea încălzită din veioză atrage ionii pozitivi și îi eliberează pe cei negativi, restabilind echilibrul în aer. Ar trebui să o lași mereu aprinsă.»
«De asemenea, facilitează somnul, dar numai dacă o sting.»
«Mereu glumești» zâmbește ea. Piciorul ei se apropie de al meu.
«Dar tu... pe scurt, nu te-ai gândit niciodată la noi...» spune Valeria.

În astfel de situații sunt mereu foarte jenat.
Ea mă ia de mână .
«...la noi nu doar ca prieteni.»
Când eram profesori precari la universitate, da. La fel ca toți tinerii, am împărtășit cu ea multe speranțe neștiind încă că vom fi dezamăgiți. Dar timiditatea mea m-a oprit, sincer mărturisesc că m-am împrietenit cu ea sperând că... mai devreme sau mai târziu.
«De fapt da, când ne-am cunoscut.»
Ea își pune capul pe umărul meu.
«Au trecut cincisprezece ani. Mă refer acum.»
De mult timp o văd doar ca pe o prietenă. Dar nu pot răspunde așa, poate în adâncul sufletului...
«Nu te-ai gândit niciodată că între noi...» spune ea în timp ce îmi mângâie părul.
Mă îndepărtez, dar nu din timiditate. Chiar mă deranjează când cineva îmi atinge părul.
«De ce fugi? Ai pe cineva?»
Toată seara nu m-am gândit la Chiara. Acum, că ea a evocat-o, văd imaginea ei deasupra tabloului de la tatăl meu.
«De fapt, există o persoană care...»
«Sunteți împreună?» întreabă Valeria.
Chiara mi-a fost mereu prezentă în acești ani, dar nu mi-a fost niciodată alături cu adevărat. Iluzia că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile se vor schimba este doar o iluzie. Chiar dacă ea a apărut și ne-am sărutat, nu pot exclude că ea va dispărea pur și simplu așa cum a mai făcut-o.
«Sincer vorbind, nu.»
«Și atunci? Nu-ți place de mine?»
Mă uit la ea: felul său de a se îmbrăca o face să pară mai mare decât vârsta ei, dar părul ei întunecat, buzele ei cărnoase... Cu siguranță Valeria nu este Chiara, dar nici una nu este. Dar asta nu m-a împiedicat să mă întâlnesc cu alte fete în ultimii ani.
«Îți amintești cum ne-am cunoscut?» întreb.
Ea se îndepărtează la un metru de mine, încă stând pe pat.
«Eu te întreb dacă mă placi și tu îmi vorbești despre ceva ce s-a întâmplat în 2005?»
«Eram la acea conferință filologică din Napoli: te-am observat acolo în primul rând, nu știam că și tu veniseși din Siena. Seara la cină am așteptat

să ajungi și m-am asigurat că vei lua loc lângă tine.»

Valeria este plăcut impresionată de revelație.

«Am aflat acum. Am crezut că fusese la întâmplare.»

«Mi-ai spus: «Soarta ne-a călăuzit aici și ne-a făcut să ne cunoaștem chiar astăzi.»

Ea își amintești bine.

«Îl văzusem ca pe un semn.»

«Recunosc că am dat o mână de ajutor destinului. Și am făcut-o pentru că te consideram foarte...»

Ea se apropie din nou de mine și îmi pune mâna pe coapsa dreaptă.

«De ce nu mi-ai spus asta niciodată?»

«Sunt timid, știi deja. Când ne-am întâlnit din nou în Siena, mi-a lipsit curajul. De-a lungul timpului s-a născut o prietenie și...»

Ea zâmbește.

«Faimoasa regulă a prietenilor. Să știi că este doar o idee masculină.»

«După primele dăți în care ne-am întâlnit, am crezut că oportunitatea s-a evaporat. Am sfârșit în *friend zone*.»

«Eu sunt aici. Ocazia este... acum.»

Ea se apropie de buzele mele, eu mă apropii de ale ei, și... dintr-o dată se retrage.

«Mai întâi am o întrebare.»

«Nu poate fi amânată?» spun.

«Nu te pot săruta și poate să continuăm mai departe, dacă nu știu ceva mai întâi.»

«Spune-mi.»

«Este un lucru important, pe care trebuie să-l știu pentru a înțelege dacă ești persoana potrivită pentru mine» insistă Valeria.

«Nu are nimic de-a face cu harta pe care ai vrut să mi-o faci?»

«Aia este importantă și ți-o voi face. Cu toate acestea, mi-ai spus deja cel mai interesant lucru: ești Leu ascendent în Săgetător. Leul este un semn de foc, puternic: îmi place.»

«Slavă Domnului.»

«Desigur, ascendentul, chiar dacă este tot un semn de foc, nu este așa ideal » adaugă ea.

«Pe ăla îl am, cel puțin așa cred. Deci, din cauza ascendentului...»

Ea își scutură capul.

«Pot trece peste ... ascendent.»

«Deci, ce vrei să mă întrebi care este atât de important?»

«M-am gândit la asta toată seara, dar nu am știut cum să aduc vorba.»

Valeria face o pauză lungă, apoi se uită fix în ochi mei. «Ce grupă de sânge ai?»

«Eh?»

«Vreau doar să știu grupul tău.»

Mă uit la ea surprins.

«Glumești?»

«Grupa de sânge caracterizează o persoană mai mult decât semnul zodiacal» explică ea.

«Este prima dată când mi s-a pus o întrebare de acest tip, dar dacă îți pasă cu adevărat, sunt A pozitiv.»

«Ești sigur?»

«Undeva am păstrat o plăcuță de aur cu grupa mea de sânge: unchiul meu Antonio mi-a dat-o pentru comuniune.»

Valeria respiră un oftat de ușurare.

«Slavă Domnului.»

«Dacă vrei, îți o arăt.»

«Nu, am încredere în tine.»

Se apropie din nou și vrea să mă sărute. Sunt eu, acum, cel care de retrage.

«Vrei să-mi explici întrebarea?»

«Nu putem să ne gândim mai târziu?»

«Scuză-mă, dar aș vrea să înțeleg de ce m-ai întrebat...»

Valeria își apropie mâna de veioza cu sare.

«În ultima vreme am cunoscut multe persoane cu grupul zero, mai ales negativ.»

Mi se pare o discuție absurdă.

«Din moment ce au R negativ, sunt oameni negativi?» întreb.

«Nu, factorul nu are nimic de-a face cu asta. Problema e că e zero. Din fericire, tu nu îl ai.»

Mă uit la ea derutat.

Ea decide să-mi explice: «Grupurile A, B și AB sunt de origine animală, în timp ce grupul zero nu este».

«Și ce este vegetal?»

«Cum, nu știi?»

Valeria se apropie cu fața ei de a mea la doar câțiva centimetri și îmi șoptește: «Grupul zero este de origine extraterestră!»

Nu reușesc să spun nici un cuvânt.

«Nu te-ai întrebat niciodată de ce poate dona tuturor, dar poate primi sânge doar din grupa sa? Tu ești A, eu sunt B: noi suntem umani. Dar cine are sânge zero nu este uman.»

«Este extraterestru?» repet neîncrezător.

«Exact: este extraterestru. Eu nu vreau să-mi amestec fluidele cu un extraterestru.»

"Eu nu vreau să le amestec pe ale mele cu una pe jumătate nebună" gândesc.

«Scuză-mă, Valeria, dar... e foarte târziu. Prefer să-mi iau la revedere acum.»

«Așa mă alungi?»

«Mâine trebuie să fiu în filială la 8.»

«De ce, pentru că ți-am spus că nu-mi place ascendentul tău?»

«Nu, nu e de asta. Să continuăm conversația altă dată. De fapt, mai bine nu.»

O conduc pe Valeria jos pe scări până la ușa din față a clădirii.

«Te însoțesc până la parcare.»

«Nu, mă duc singură. Voi face o plimbare în Piazza del Campo mai întâi.»

«Sigur?»

«În serile de vară sunt mereu oameni. Și apoi, în acest moment, prefer să merg singură.»

O salut cu un sărut pe obraz.

«Cum vrei.»

Valeria nu vrea cu adevărat să meargă în Piazza și se îndreaptă către o stradă secundară în direcția parcări. În apropiere de biblioteca municipiului, doi bărbați i se alătură ei și o apucă de brațe.

«Nu striga» îi ordonă băiatului din stânga sa.

«Ce vreți?»

«Dacă taci, nu ți se va întâmpla nimic» repetă tânărul îmbrăcat în negru.

Valeria e speriată.

«Cine sunteți?»

«Nu vorbi și nu-ți vom face nimic» spune vocea unei persoane mai în vârstă.

Cei doi o conduc pe o stradă laterală. Unde este un garaj cu oblonul ușor deschis. Ei încearcă să o împingă înăuntru.

«Intră aici.»

«Nu»

«Pentru ultima oară: nu-ți facem nimic. Vrem doar să te întrebăm ceva» explică bătrânul.

O împing cu forță înăuntru și apoi închid garajul. E întuneric, foarte întuneric. Valeria simte prezența celor doi bărbați în fața ei, ca și cum ar bloca ieșirea, dar nu le poate vedea fețele.

«Ce ați descoperit?» întreabă tipul.

Ea rămâne mută.

«Trebuie să răspunzi la această întrebare simplă» spune vocea cea mai sumbră.

«Răspunde și te vom lăsa să pleci imediat» repetă celălalt.

«Mă răniți.»

Omul se întoarce spre băiat: «Dă drumul brațului domnișoarei. Nu va fugi.»

Apoi se adresează Valeriei: «Este adevărat că nu vei fugi?»

«Nu înțeleg ce vreți» suspină ea.

«Tu și prietenul tău bancher ați mers astăzi la Pisa. Ce ați descoperit?»

«Am făcut doar un tur turistic.»

«Nu ne lua peste picior.»

Tonul bărbatului mai în vârstă este puțin mai blajin.

«Spune-ne ce ați văzut și te duci acasă liniștită.»

Valeria este îngrozită.

Ea începe să vorbească foarte repede: «Mai întâi la Keith Haring, apoi la turnul, am fost, de asemenea, la o pizzerie și la cimitir».

Tânărul începe să-i strângă din nou brațul cu putere.

«Acel Francesco a căutat ceva și, dacă s-a întors repede, este pentru că l-a găsit.»

«Știu doar că Francesco a observat multă vreme o frescă în cimitir.»

«Care?» insistă cel bătrân.

«Unul al unui creștin, nu-mi amintesc numele, martirizat de împăratul Dioclețian.»

«Dioclețian: ăsta e cine...»

«Taci, nu mai adăuga nimic» strigă el la băiat.

Valeria începe să plângă.

Întotdeauna cu acel fals act bun, bătrânul o consolează:

«Nu plânge, am terminat».

«Asta e tot ce am vrut să știm» adaugă celălalt.

«Ești liberă»

Domnul îi dă o batistă brodată cu inițiala sa C.

Ea o refuză.

«Pot să plec?» întreabă suspinând încă.

«Desigur. Bineînțeles că nu poți să spui nimănui despre discuția noastră.»

«Nici prietenului tău, nici poliției» adaugă tânărul.

«Nu voi vorbi» jură ea.

Cei doi deschid oblonul garajului.

«Bine. Acum poți pleca. Dar subliniez: niciun cuvânt, nimănui!»

Valeria o ia la fugă. Nu se oprește din alergat până când nu ajunge la *Lancia* sa *Ypsilon*. Se închide înăuntru și izbucnește în plâns de nervi și de frică. Se gândește îndelung dacă să meargă la poliție. Apoi pornește motorul și se întoarce la Asciano.

Miercuri, 26 august 2020

Așa se întâmplă mereu: petreci luni de zile singur, fără nici urmă de femeie, apoi dacă găsești una, a doua zi se prezintă alta. Desigur Valeria... Nu mă așteptam deloc. Rezultatul: am dormit foarte puțin și rău, dar trebuie să merg la muncă.

«Pari obosit, noapte cu mult efort» este comentariul lui Vito, când mă așez lângă el.

«A fost mai mult o noapte... diferită.»

«Nu cumva ai trecut de cealaltă parte?» întreabă el.

«Era și timpul, domnule profesor» ironizează Marco, care nu-și vede niciodată de treaba lui. Apoi el clarifică:«În cele din urmă, te tot saturi de femei, în schimb de un bărbat frumos.»

Vito începe să cânte, falsificând teribil, unul dintre cântecele solistului Piero Pelù: «*Corpul meu este cel care se schimbă, în formă și culoare... este în transformare, este un sentiment ciudat...*»

«Am luat cina cu o femeie. Nu sunt sigur...»

«Că era o femeie» insistă colegul din sectorul Clienți Privați.

«Nu vă faceți griji, există vreo diferență, dar în cele din urmă suntem cu toții umani.»

Vito continuă să cânte: «*Ce este acest sentiment? Ca un tren care trece prin mine fără stație...*»

«Era o femeie... o femeie. Doar că îmi este prietenă de mulți ani» explic.
Casierul șef face o expresie satisfăcută.
«Mai bine. O prietenă cu care... una...»
«Evită acel cuvânt» îl opresc.
Vito nu renunță.
«Am spus întotdeauna că profesorul nostru, sub acel aer de perfect ... Poate că este mai pervers decât domnul Grey în Cincizeci de nuanțe de violet.»
«De fapt erau gri, chiar dacă scriitoarea le-a redat cu nuanțe de negru și roșu, subliniez. «Cu toate acestea, nu am făcut nimic.»
«Și cine te crede? De aceea ai întârziat. Ea te-a epuizat» comentează casierul șef.
«Sau el» insistă Marco «te-a legat cu cătușele de tăblia patului și apoi el/ea a plecat.»
«După părerea mea, ai visat-o. Mie mi se întâmplă să mă imaginez în pat cu Nicki Minaj» răspunde Vito.
«Cu cine?» întreb.
«Acea raperiță americană. Nu ai văzut-o niciodată? »Vito mimează cu mâinile sale un corp de curbe.
«Ea mă imploră să o fac din nou și din nou. Apoi mă trezesc și... Nicki nu mai e.»
«Nu cred că este același lucru. Aici este vorba despre o persoană reală» repet.
«La fel este și Minaj. Are un fund cât un portbagaj.»
După a mia vulgaritate, nu mai continui discuția. Vito începe a vorbi din nou despre muncă cu “aceeași amabilitate”.
«Mișcă-te și pornește deschiderea temporizată a bancomatului, pentru că va trebuie să-l încarci după!»
În pauza de prânz o sun pe Chiara.
«Bună, ce mai faci? Așteptam un telefon de la tine aseară.»
«Bună, știu, scuză-mă: a fost o seară ciudată» încerc să mă justific.
«Totul bine?»
Nu vreau să-i povestesc despre ieri. Pentru o fracțiune de secundă m-am gândit să sărut pe Valeria, dar mă bucur că nu am făcut-o. Gândurile mele, poate deșarte și iluzorii, sunt toate pentru Chiara și numai pentru ea.
«Vorbim sau stăm la telefon în tăcere?» insistă ea.
«Eram distras. Oricum știu unde se află...»

«Nu spune acel nume. Telefonul poate fi ascultat.»
«Nu suntem într-un film de al lui 007.»
«Prudența nu strică niciodată» repetă Chiara.
Rezum descoperirea de ieri: «Am înțeles totul de la o frescă văzută la Pisa. Dacă vrei, în următoarele zile mergem la...»
«Nu spune unde. Cercetarea noastră este prea importantă. Nu aș vrea ca cineva să ajungă acolo înaintea noastră.»
«Trebuie să-ți spun» răspund.
«Sună-mă pe Messenger, acolo nu cred că pot intercepta conversația.»
«Bine, acum sunt într-o tavernă pentru prânz. Te sun după ce termin munca.»
De îndată ce ajung acasă, îi dau un apel video așa măcar o pot vedea din nou.
«Nu am spus un apel video. Sunt îmbrăcată pentru casă.»
Ea poartă un maieu alb striat. Părul blond îi mângâie umerii goi.
«Ești superbă.»
«Mulțumesc, ești întotdeauna foarte amabil.»
Îmi trimite un sărut.
«Am înțeles cine este împăratul. Mă înșelasem: nu e Constantin, ci Dioclețian.
«Dioclețian?» ea se uimește.
Continui: «Prin urmare, știu unde este turnul sau mai bine, ceea ce Magus a vrut să indice cu turnul negru în jocul de șah.»
«Și vrei să-mi spui?»
«Palatul imperial prin excelență.»
«Unde, la Roma?» întreabă ea.
«În Split. Trebuie să mergem la Split!»
«De ce în Split?»
«Când Dioclețian a decis să abdice și să lase imperiul roman în mâinile celor doi Cezari, numiți în cazul acela Augusti, el a construit în țara sa natală un palat imens unde s-a retras pentru a trăi. După moartea sa, acea clădire a devenit centrul orașului Split.»
«Dar nu am înțeles povestea Cezarilor» presează ea.
«La voi nu se predă istoria romană?»
Imediat ce am vorbit despre Turcia, Chiara o ia ca pe o ofensă personală.
«Vrei să-mi explici sau vei continua să-mi insulți poporul?»

«Bineînțeles că nu. Asia mică a fost timp de secole centrul focal al Imperiului Roman.»

«Știu asta: Marele Imperiu Bizantin al Estului.»

«Mă refeream înainte de asta. De când Constantin a fondat „Noua Romă” în Bizanț și i-a dat numele său, Constantinopolul a devenit capitala imperiului.»

Ea mă tachinează: «Înainte de a merge la Split, vei termina această lecție de istorie romană?»

«Pe scurt, Dioclețian numise Augusti pe el și pe Maximian, în timp ce Galerius și Constantius erau Cezarii. Ideea era că, împărțind puterea și zonele de influență, se putea guverna mai bine vastul imperiu și, în același timp, se evita tirania. Dar, din cauza fiilor celor doi Augusti succedați ale lui Dioclețian și Maximian, principiul tetrarhiei s-a destrămat. Era unul care a vrut să conducă singur și i-a ucis pe concurenți: Constantin.»

«Și vasul în toate acestea?» întreabă Chiara.

«Aceasta fusese descoperirea lui Magus. Dioclețian o luase în stăpânire de la un creștin: Ephisius.»

Ea se uimește: «Ephisius i l-a dat fără nicio problemă?»

«Pentru că l-a martirizat, dar acest lucru nu ne interesează. Cel mai important lucru este că a luat vasul...»

În cele din urmă am înțeles totul: «Desigur, el este cel care a ordonat gravarea textului».

Chiara nu e de acord: «Nu se poate. Sub Dioclețian a avut loc ultima și cea mai mare persecuție împotriva creștinilor.»

«Persecutorul, așa a fost Dioclețian trecut în istorie».

«Noi, cei din *Ordinul Ermetic*, îl celebrăm ca pe ultimul mare luptător împotriva credinței false» repetă Chiara.

«Poate chiar din acest motiv Magus nu ți-a dezvăluit numele împăratului. El a înțeles că Dioclețian nu numai că a oprit persecutarea creștinilor, dar a emis un edict pentru a le acorda libertatea religioasă.»

Ea se convinge de teoria mea.

«Într-adevăr, așa cum ți-am spus, el susținea că descoperirea sa va schimba istoria.»

«Constantin nu este împăratul tolerant, ci Dioclețian, până acum cunoscut ca persecutorul» concluzionez.

Chiara are o îndoială legitimă: «Ai spus că numele împăratului în matrița inscripției se termină în *-ius*. Cum puteți susține că este Diocletianus?»

«La momentul numirii imperiale, lui Maximian i s-a dat porecla de Hercule, în timp ce lui Diocleţian, de asemenea, pentru ai accentua importanţa mai mare faţă de celălalt împărat, i s-a atribuit numele şefului tuturor zeilor, Jupiter.»
«Deci?»
Îi explic: «Numele scris pe vas era cel cu care s-a numit Diocleţian: *Iovius*».
«Şi Diocleţian a pus acest vas în turnul din Pisa?»
«Nu, Pisa nu are nimic de-a face cu asta. A fost interpretarea mea greşită a tablei de şah imaginată de Magus. Turnul îi dă şah regelui alb, dar evident regele negru rămâne pe tablă.»
«Diocleţian» spune ea.
«Exact. Regele negru este cel care câştigă jocul datorită turnului: în turn, desigur, palatul său, se află Vasul Sacru. Când persecutorul a încetat să mai fie aşa, a făcut două copii ale importantei relicve: una fără text...»
«Este aceea care am văzut în Genova?» întreabă ea ştiind deja răspunsul.
«Da, au adus-o cruciaţii... Mai interesant este al doilea exemplar. Poate că Diocleţian, şi mai târziu Galerius, au realizat înainte de moartea lor ineficienţa persecuţiilor. Cu toate acestea, faptul că abdicase, el nu a putut emite un edict real. Atunci a ordonat ca edictul să fie gravat pe ceea ce era mai sacru pentru creştini şi a trimis acest vas inscripţionat în capitala antică.»
«Şi este vasul îngropat cu regele Arthur?» şi această întrebare a Chiarei este implicită.
«Diocleţian a trimis vasul la Roma, poate ca un gest de detensionare faţă de comunitatea creştină locală. Nu ştiu cum a reuşit *Arturus* să îl aibă. Probabil că a vrut să protejeze o relicvă atât de preţioasă de barbari.»
«În orice caz, vasul îngropat cu regele Arthur a trecut apoi din mână în mână», spune Chiara.
«Da, în timp ce Potirul îngropat cu Arthur a ajuns la Catarii, Vasul i-a fost dat lui San Galgano.»
«Apoi Rahn şi Himmler l-au luat în stăpânire» Chiara termină povestea.
«Sperarăm să-l găsim în *Wewelsburg*, dar a dispărut.»
«Eşti convins că originalul este în Split?» insistă ea.
«Nu ştiu dacă originalul este cel care a dispărut în Germania sau cel pe care îl presupun eu în Croaţia, cu siguranţă Diocleţian trebuie să fi păstrat un vas pentru el, în palatul său, unde este îngropat. Acest lucru îmi

imaginez că a însemnat încheierea jocului de șah de către Magus cu regele negru, Dioclețian, care câștigă peste cel alb, Constantin, datorită turnului, palatului.»

«Bine. Pot pleca chiar mâine» concluzionează Chiara.

«De data aceasta vom avea destul timp. Din fericire, am planificat din martie ca săptămâna viitoare să fie o săptămână de vacanță. Ar fi frumos să o petrecem împreună» spun totul într-o singură suflare.

«De ce nu?» ea răspunde.

«Lucrez mâine, dar pot cere și vineri liber. Nu cred că se vor supăra dacă adaug o zi: am atât de multe ore de permisiune acumulate de folosit.»

«Perfect, atunci ne vedem vineri.»

Am o problemă de rezolvat: «Da, dar cine are grijă de pisică?»

«Cum ai făcut weekend-ul trecut?»

«L-am dus la fosta mea vecină, de când locuiam în Bettolle.»

«Și nu-l poți lăsa acolo?» sugerează ea.

«Când l-am luat înapoi duminică seara, ea a menționat că în aceste zile va merge în vacanță cu familia sa în Trentino. Trebuie să găsesc o altă soluție.»

«Fă cum făceam eu când plecam într-o călătorie lungă.»

Rămân plăcut surprins: «Ai o pisică?»

«Am avut-o, când trăiam în Ankara. De fiecare dată o lăsam la părinți mei.»

«Și eu am făcut-o uneori, dar cu Pallino în mașină e un chin.»

«Eu cu pisica mea...»

«Cum se numea?» întreb curios.

«*Micia*, o chemam exact așa. O puneam pe *Micia* pe scaunul din față, fără cușcă. Ea se uita la stradă și nu mieuna... decât când intram în tunel.»

“Voi face așa: nu am altă alternativă.”

«Mâine după muncă mă duc la părinții mei cu Pallino. Dacă poți prinde un avion spre Falconara vineri dimineață, ne vom întâlni acolo și apoi vom pleca împreună la Split.»

Ea nu auzise niciodată de orașul în care locuiau bunicii mei.

«Falconara este un aeroport?»

«Nu este foarte mare... Nu vei avea un avion direct de la Lisabona, dar poate unul cu schimb în Milano.»

«Caut imediat un zbor pe *eDreams* și apoi îți trimit o imagine cu orarul. De data aceasta aș dori să-i dau de capăt cercetării.»

«Ne vedem poimâine, anunța-mă la ce oră aterizezi.»

«Bine.Te pup.»

Aștept cu nerăbdare să o revăd și să merg cu ea în iubita Croație. De ani de zile vroiam să mă întorc în vacanță în *Dalmația* antică, dar nu într-un hotel sau o cameră de închiriat, ci într-o *location* mai extremă. Toată vina e a Germaniei! În timpul doctoratului meu, pe lângă studii, am avut și hobby-ul de a merge la cinema. Iar cinematografia din Germania nu este ca în Italia: în primul rând vara nu se duce în vacanță, de fapt sunt difuzate multe proiecții de filme importante (numai acum acest obicei, comun restului lumii, se răspândește și la noi, în Italia); mai mult, publicitatea care precede difuzarea filmului nu este aceeași cu cea văzută la televizor, ci este concepută pentru sala de cinema. Într-o seară am rămas impresionat de una dintr acele reclame cinematografice: un domn de o anumită vârstă apăruse la o chiuvetă cu barbă groasă în timp ce asculta știrile la radio, evident tragice. Bătrânul râdea. Apoi camera de filmat dăduse înapoi: se putea observa că baia era la ultimul etaj al unei clădiri. Radioul vorbea despre accidente rutiere și crize guvernamentale. Omul continua să râdă. Zoom-ul încă se retrăgea: baia se afla într-o veioză rotativă. Bombe și atacuri teroriste la radio, domnul râdea din ce în ce mai mult. Între timp, camera se mișca din nou, dezvăluind că tipul bărbos era într-un far pe o insulă pustie. Era probabil, gardianul farului și singurul locuitor al insulei: nu-l interesa de ceea ce se întâmpla în restul lumii.

Ei bine, această imagine mi-a rămas sculptată în minte: nu vreau să trăiesc singur pe o insulă dezinteresat de ceilalți, dar visul meu este o vacanță într-un far pe o insulă mică din Croația. Mai devreme sau mai târziu voi merge, e suficient să găsesc persoana potrivită, una care vrea să împărtășească cu mine o experiență de acest fel; nu vreau să fiu acolo singur ca păzitorul farului!

Mă întorc în pat, îmi schimb perna. În cele din urmă deschid aerul condiționat, dar nu din cauza căldurii nu pot adormi. Pe *Mediaset Play* recuperez un episod din *Italia's Got talent*. Nu urmăresc *reality shows*, dar astfel de emisiuni mă ajută: adorm în câteva minute, uitând televizorul deschis.

VII

Joi 27 august 2020

Telefonul scoate un zgomot tipic de vibrații ca atunci când este setat pe mod silențios.

“Cine naiba sună la 5:30 dimineața?”

Pe ecran, o față prietenoasă. Cu siguranță apelul trebuie să fi pornit din greșeală. Nu răspund.

Întorc perna, partea nouă e mai rece și... telefonul sună din nou.

«Valeria, cum de suni la ora asta?»

«Liniște! Nu vorbi!»

«M-ai sunat tu» îi subliniez.

«Taci, așa cum am încercat să o fac și eu.»

«Îmi permit să-ți repet că m-ai sunat tu.»

Mă uit din nou la ceasul digital din cameră și la numerele sale mari roșii: 5:32.

“Nu-mi vine să cred.”

«Cele mai bune idei vin în zori.»

Pentru Valeria, numai pentru ea, ar sens ceea ce spune.

«Eu la ora asta mă lupt să-mi amintesc unde locuiesc» răspund.

«Trebuie să fim treji când alții dorm, pentru a fi primi care profită de oportunități.»

O las să vorbească, ar fi inutil să o întrerup.

«Nu simțiți cum emoțiile eliberate de natură plutesc pe cer? Respiră la unison cu lumea care se schimbă și se transformă» insistă ea.

«Recunosc că în acest moment simt cum se învârt... multe lucruri.»

«Simțiți și tu energia emanată de lume la ora aceasta?»

Ea nu înțelege niciodată glumele mele. Ori e prea absorbită de aiurelile sale mistice, ori eu nu mă pricep la ironizat.

«M-ai sunat doar ca să ascult energia lumii?» o întreb.

«Nu, vroiam să știu ce vei face de sărbătorile de Crăciun.»

«Suntem în luna august, cum te gândești la Crăciun?»

Valeria îmi explică motivul apelului telefonic: «Am găsit o călătorie fabuloasă și au o ofertă de două la prețul de una, dacă rezerv acum. Ai vrea să vii cu mine...»

«Păcat, am fost deja acolo.»

«Dar nu ți-am spus încă unde.»

«Îmi imaginez că este în Cambodia sau Thailanda.»

Ea explică: «Am făcut Revelionul în vizionara Cambodie anul trecut: A fost o experiență unică. Sunt un popor excepțional.»

«Desigur, cambodgienii sunt faimoși în întreaga lume pentru ospitalitatea și amabilitatea lor.»

«Ai auzit și tu? De fapt, e chiar așa.»

Este clar: nu mă pricep la ironie.

Valeria continuă mai departe: «Îți propun o excursie în Tanzania».

«Aici, tocmai , am fost pentru o conferință pe tema *Africa romană*. Am prezentat un raport despre persistențele păgâne din Africa creștină în antichitatea târzie.»

«Trebuie să mi le dai să le citesc, aceste lucrări, mai devreme sau mai târziu. Și ai fost în Tanzania?»

«Sincer să fiu, am fost în Tunisia, în fine tot Africa.»

«Nu, e cu totul o altă poveste» spune ea.

«Îmi imaginez. De aceea e...»

Nu mă lasă să-mi termin propoziția.

«Vom observa ceva ce nu ai văzut niciodată: vom merge în căutarea înțelepciunii rechinilor balenă.»

«Înțelepciunea rechinilor balenă?» repet.

«Exact, cei mai mari rechini din lume. O experiență unică și mistică, mai ales pentru că se desfășoară în acele zile. Crăciunul este o sărbătoare care a existat încă de la începutul timpului: este legată de solstițiul de iarnă.»

«Știi atunci că nu este ziua nașterii lui Iisus» comentez.

«Nu sunt creștină, dar am crezut că 25 decembrie este data nașterii.»

«De fapt, chiar și anul este greșit» insist.

«Voi, istoricii, respingeți totul. Un lucru este bine cunoscut: Iisus s-a născut pe 25 decembrie în anul zero.»

Clarific o idee falsă, dar larg răspândită: «În afară de faptul că anul zero nu a existat niciodată, în orice caz ar fi trebuit să se fi născut în jurul anului 6 î.HR.»

«Hristos s-a născut cu șase ani înaintea lui? Și mai spui că eu sunt ciudată.»

«Anul acceptat în mod obișnuit se datorează unui calcul greșit făcut secole mai târziu. În plus, sa dorit nașterea sa în acea zi, pentru că era ziua în care se născuse Mitra și se sărbătorea *Sol Invictus*» precizez.

«M-ai convins. Nici eu nu m-am născut când m-am născut» exclamă Valeria.

«Ce vrei să spui?»

«Știi când m-am născut?»

Sper că nu mă înșel: «A fost pe 14 ianuarie 1981 sau cam așa ceva».

«*Cam așa ceva?*»

«Este un citat dintr-un serial TV pe care l-am văzut cu ceva timp în urmă: *The Goldbergs*, stabilit la începutul anilor 1980.»

«Nu-l cunosc. Dar ține minte bine: La registru aceea este ziua în care am apărut pe pământ sub această formă.»

«Se numește data nașterii.»

«Spune-i cum vrei, dar este doar ultima! M-am născut și în 29 aprilie 1722» spune ea.

Mă uit din nou la ceas: au trecut zece minute și mă tem că povestea este încă lungă.

«Scuză-mă Valeria, dar mâine dimineață, într-adevăr în *această dimineață*, trebuie să mă duc la muncă...»

«Am fost un pirat» explică ea.

«O femeie pirat?»

«Nu, fusesem un bărbat. M-am reîncarnat de mai multe ori: în femei, bărbați, la început și în animale.»

«Și eu: bărbat, femeie, liliac, scorpion...»

«Ai fost roșu?»

«Cine, ce era roșu?» nu înțeleg întrebarea sa.

«Te-ai reîncarnat într-un scorpion: cel roșu are puteri magice de vindecare.»

«Este adevărat: la ieșirea din bârlogului meu stăteau un rând de oameni care voiau să fie vindecați de mine.»

«Acum mă tachinezi.»

«Cum ți-ai dat seama?»

Valeria reia povestea vieților sale trecute:

«În anul o mie fusesem bibliotecar cistercian».

«Și în epoca romană?» întreb.

«Am amintiri din toate viețile mele anterioare. În epoca clasică am fost împărăteasă: fusesem Giulia Domna, soția lui Septimius Severus.»

«Felicitări. Ar trebui să-mi dai tu lecții de istorie.»

Ea subliniază: «Ciclul karmic al reîncarnărilor este o chestiune serioasă. Nu am fost conștientă de viețile mele anterioare până când un maestru de Hatha Yoga nu mi-a deschis toate cele șapte chakre.»

«Sper să nu mi se întâmple niciodată ca cineva să-mi deschidă chakrele» îmi continui ironia, oricum ea nu o înțelege.

«Nu poți înțelege. Kundalini Yoga...»

O întrerup: «Nu ai folosit un alt nume înainte?»

«Kundalini este o putere cosmică-divină. O variantă de Hatha Yoga care folosește practici mistice pentru a favoriza ascensiunea acestei energii divine din noi. Activarea acestei energii este ceva puternic pentru...»

«Prima dată îmi imaginez că este» comentez.

«A fost o experiență devastatoare. Dar fundamentală pentru a aspira la Mokșa...»

«Mokșa?» o întrerup.

«Este un termen sanscrit: indică eliberarea din ciclul renașterilor.»

«M-ai sunat în zori să-mi vorbești despre sanscrită și despre cele nouă vieți ale tale?»

«Sunt mai multe.»

Dar există un alt motiv pentru apel.

«Vroiam să-ți vorbesc și despre noaptea trecută, dar nu aveam curaj. Știi, a fost o noapte foarte grea.»

«Scuză-mă, m-am purtat urât, dar nu mă așteptam să...»

Ea mă întrerupe: «Nu-ți fă griji. Ți-am făcut harta astrală: nu suntem compatibili. Și apoi, astrele mi-au arătat că te vei îndrăgosti de o blondă cu ochi albaștri, eu sunt brunetă cu ochi căprui.»

«Deci, dacă nu te-ai simțit rău despre ceea ce a fost, sau mai degrabă ceea ce nu s-a întâmplat, la ce te referi?»

Valeria nu este sigură dacă să-mi spună despre teribila interogare a lui Constantin și Leonardo:ei i-au ordonat să nu spună nimic nimănui.

«Ai dreptate, nu s-a întâmplat nimic. Doar îmi pare rău că cerul exclude un viitor între noi.»

«La naiba cu stelele» spun, apoi adaug: «Cu toate acestea, suntem și vom continua să fim prieteni.»

«Sigur, asta întotdeauna. Mă bucur că ne-am lămurit. Și apoi am vrut să te fac să guști ideile proaspete ale zorilor.»
«Mulțumesc. Acest aer m-a inspirat și pe mine cu o idee nouă, originală.»
«Vezi că funcționează? Ce vei face?» întreabă ea.
«Mă întorc la culcare. Te salut.»
De îndată ce închid telefonul, pisoiul meu iubit sare pe pat și începe să miaune.
«Pallino, vino aici.»
Încerc să-l pun lângă mine, dar el continuă să miaune.
«Vrei să mănânci? Hai, să mergem să pregătim...»
Nu termin propoziția că grămada de fire de păr alb se grăbește de-a lungul scărilor și așează în fața frigiderului. Știe că mâncare sa se află pe rafturile deasupra frigiderului. Deschid o cutie de simmenthal și îi adaug niște orez alb care l-am gătit ieri pentru mine. Pallino toarce în timp ce pregătesc amestecul ciudat, apoi uită de mine și se cufundă cu botul în mâncare. În acest moment speranța de a dormi a dispărut. Mic dejun, barbă, duș și apoi profit de ocazie pentru a face curat în casă. În cele din urmă ajung la muncă cu o mică întârziere.
Nici bine nu ies din busolă, că Vito îmi dă bună dimineața: «Bine ai venit. Majordomul a întârziat în dimineața asta să-ți aducă cafea la pat?»
«Am întârziat doar cinci minute» răspund.
«Le-ai folosit cu vreo fiică frumoasă.»
«Ce ai făcut în celelalte patru minute?» intervine Marco.
«Dar voi doi nu vă gândiți la altceva?»
«Povestește: ce ai făcut?» mă îndeamnă Vito.
Marco îl susține: «Este tot cea care a venit în filială săptămâna trecută?»
Apoi, managerul sectorului Clienți își schimbă tonul: «Mai degrabă du-te să te prezinți lui Lorenzo.»
Observ de abia acum că în biroul proprietarului nu este Andrea, ci un tip elegant, cu o barbă groasă și bine îngrijită. Se uită în jur, apoi așează pe fotoliul directorului din „piele umană”; în cele din urmă începe să mute obiectele de pe birou pentru a face loc laptopului său.
“Odată am avut un șef bun, disponibil și cu care puteam să vorbesc nu numai despre venituri și vânzări, este înlocuit” e primul gând pe care îl am.
«Ei bine, am știut. Lui Andrea îi scăpase tocmai săptămâna trecută că vroia să rămână aici până la pensionare» exclam eu schimbând subiectul.

Există o regulă secretă în banca mea: dacă un loc, oricare ar fi acela, nu-ți place și ceri să fii trimis într-o altă filială sau să ți se atribuie o sarcină diferită, poți fi sigur că te vor lăsa în acel loc urât pe viață; dar dacă, din întâmplare, sugerezi că ești bine, într-o săptămână, te trimit... în Sardinia. Și cu siguranță nu în acele locuri fabuloase ale mării, ci în orașe îndepărtate pe un teren înalt și cu denumiri de nepronunțat, cum ar fi Noragugume, Mamoiada sau Ussassai.

«Am susținut asta o viață întreagă: suntem controlați de sus» spune Vito pentru a confirma ipoteza mea.

«Trebuie să fi știut că Andrea...»

«Aceia sunt capabili de orice. În fiecare dimineață când ajung în sucursală dezactivez microfonul și camera de la calculator pentru că... nu se știe niciodată» Vito mărește doza de suspiciune.

Marco a auzit totul.

«Nu suntem la Big Brother!»

«Se poate, dar acum, în locul lui, este un altul» subliniez.

«Nu a plecat» răspunde Marco.

«Și atunci tipul ăla mare în costum cu dungi?» întreb.

«Lorenzo îl înlocuiește pe Andrea pentru câteva zile: este bolnav.»

«Nu se poate ocupa Mattia?» întreb.

«Nu ai observat în zilele astea că Mattia nu este ?» se miră Vito.

Sincer, directorul adjunct este un personaj evanescent, apare și dispare: nu am observat că lipsește.

«Mattia este în vacanță în Lipari și de la biroul central trimis pe unul de la resurse», concluzionează Marco.

«Te surprinde? Tocmai pe tine, care ai făcut-o ani de zile?»

De fapt, Marco are dreptate: Cu mult timp în urmă, înainte de a deveni “al doilea casier” în filiala Montepulciano, nu aveam o bancă fixă. Adică, banca era întotdeauna așa, dar nu am avut o filială prestabilită: mă rotam. Din punct de vedere tehnic se numește “resurse disponibile2, practic eram un fel de joker, predispus la dorințele biroului de personal din zonă. Dacă un coleg de la casierie pleca în vacanță sau se îmbolnăvea, mă duceam eu să-l înlocuiesc; dar de fiecare dată nu știam dacă voi sta una sau mai multe zile, pentru că, chiar dacă colegul era absent toată săptămâna, era posibil să apară o nevoie mai presantă în altă parte. În fiecare după-amiază, așteptam, cu anxietate și agitație, e-mail de la personalul:

Mâine vei fi repartizat la filiala...

Aveam un singur gând: totul, cu excepția Amiatei, e foarte departe, e frig și găsești zăpadă pe străzi, chiar și în aprilie.

...Arcidosso.

Exact Amiata!

Mă mutau în trei provincii: Siena, Arezzo și Grosseto. În Siena totul era aproape și simplu, în Arezzo era mai complicat. În acele părți există locuri de care “voi oamenii” nu ați auzit niciodată și par să fie extrase din imaginația perversă a unui scriitor: Pieve al Toppo, Loro Ciuffenna, Badia al Pino. Acum, cu Google Maps nu este o problemă, dar atunci, găsirea lor cu hărțile rutiere era mult mai complicat. În Grosseto se alternau locuri frumoase ale mării (Orbetello și Argentario mai presus de toate) cu alte îndepărtate (Manciano, Magliano și alte nume de locuri în *-ano*) și apoi există temutul Munte Amiata și localitățile sale izolate.

Un fior rece îmi trece pe spate doar la gândul acelui loc, chiar dacă suntem mijlocul verii.

Vito mă aduce înapoi la realitate: «Ai rămas vrăjit? Aici sunt restanțe de rezolvat.»

«M-am gândit la norocul pe care l-am avut când am încetat să mai fiu de rezervă» mărturisesc.

Colegul de la ghișeu dă din cap pentru o lungă perioadă de timp.

«O poți spune cu voce tare. Și mai mult decât atât, faptul ca mai regăsit aici. După ce am lucrat împreună cu ani în urmă în Montepulciano, nu credeam că ne vom nimeri din nou într-o altă filială.»

«Mi-a fost dor de tine în acești ani, când lucram la altă casierie la distanță.»

Spun acest lucru, evident, pe un ton ironic, dar Vito este convins de teza sa: «Ai fost mai norocos ca Steven Bradbury la Jocurile Olimpice de iarnă din 2002».

«Ce treabă are Olimpiada?»

«Ultimi vor fi primi.»

«Citezi din *Noul Testament*?» întreb șocat.

«Nu, sunt *Pinguini Tattici Nucleari*. Într-un cântec ei cântă: *Ultimi vor fi primi la fel ca Steven Bradbury*.»

«Îmi amintesc de ei la Sanremo, dar cine este acest Bradbury?»

«El era un australian cu speranțe mari pe short track, cel puțin până când un accident grav în cursă l-a forțat să înceteze pentru mult timp. Când a

reapărut ani mai târziu în Salt Lake City, el fusese singurul care crezuse în el însuși.»

«Este filozofia mea de viață: Dacă crezi, dar numai dacă vrei cu toată puterea ta, vei reuși, întotdeauna.»

«Nu a avut nici o șansă să treacă sferturile de finală în care primii doi s-au calificat.

«Și a ajuns...»

«Al treilea» exclamă Vito.

Nu sunt un mare expert în sporturile de iarnă și răspund: «Ei bine, e un loc bun în clasament».

«Erau doar patru. Cu toate acestea, Bradbury s-a calificat al treilea, dar al doilea a fost descalificat, cred că pentru o depășire a benzi, și a trecut în semifinale. În această cursă era ultimul, până când al doilea și al treilea, în încercarea de a se depăși reciproc pentru a se califica, au căzut amândoi. Acestui patinator i-a trebuit doar să îi evite pentru a trece de acea tură. În finală au rămas trei dintre cei mai puternici din lume și Steven, care de la început, a pierdut distanța de trio, dar nu speranța. În ultimul curbă, înainte de rush-ul final, unul dintre cei trei a alunecat, târându-i pe ceilalți doi cu el. Spre surprinderea tuturor, Bradbury a câștigat Olimpiada, dând Australiei prima medalie de aur olimpică de iarnă din istorie.»

«Poveste curioasă, dar nu am înțeles conexiunea.»

Vito explică: «Chiar și acum, în Australia, există un mod de a spune: „fă un Bradbury”, pentru a indica o victorie neașteptată. Când ai fost repartizat la această sucursală, și cu un casier șef ca mine, *ai făcut un Bradbury*.»

Vito e simpatic dar la urma urmei are dreptate.

După ce ies de la bancă și, după ce m-am chinuit să conving pisica să intre în cușcă, am pus-o pe jos lângă scaunului din față a mașini și am plecat.

Sunt aproape de partea de sud a Sienei când Pallino începe să miaune cât poate de mult. Îmi amintesc sugestia Chiarei: trag pe dreapta în prima parcare și deschid cușca. Pallino sare pe scaun și începe să se uite afară, se calmează pentru câteva secunde iar apoi miaună și mai tare. În cele din urmă sare pe picioarele mele, încerc să-l mângâi, dar el nu se liniștește-te.

«Am încercat, dar nimic. Trebuie să stai în cușcă. Altfel devii periculos... pentru mine și pentru tine.»

După ce am închis pisica, am luat albumul cu CD-uri. Cu ani în urmă îi era suficient să asculte un cântec de a lui Guccini pentru a se potoli.

Acum, ori pentru că Guccini s-a retras de pe scenă, ori că felina s-a săturat să audă aceleași cântece, maestrul emilian nu mai funcționează. Din fericire, am găsit un alt cântăreț care are același efect. Aleg cd-ul și cântecul care îi place:

Ho incontrato il tuo sorriso dolce,
con questa neve bianca adesso mi sconvolge,
la neve cade e cade pure il mondo…
Se mi innamorassi davvero saresti solo tu,
l'ultima notte al mondo io la passerei con te.

Pallino devine se potolește.

"Mulțumesc, Tiziano Ferro. Îți voi fi mereu recunoscător pentru că ai reușit acest miracol."

Ajung acasă la părinți mei la ora cinei.

Tatăl meu taie pâine pe masa din verandă, mama mea gătește. Au pus masa pentru patru.

«Este și Valentino?» îl întreb pe tatăl meu în timp ce-i dau un sărut pe obraz.

«Da. Petrece câteva zile de vacanță aici cu noi.»

Mă bucur să-mi revăd nepotul. El fiind un adolescent se pare că are timp pentru toate, în afară de noi, familia.

Intru în bucătărie. Mama mea prăjește niște chifteluțe de brânză. Este o rețetă fantastică și dificilă, deoarece acestă brânză are o consistență efemeră: un moment de neatenție și chifteaua se transformă într-o cocă plată și fără formă.

«Ai ajuns, în sfârșit. Du-te și așează-te afară: totul este gata» mă invită ea.

«Mai întâi îl aduc înăuntru pe Pallino.»

Tatăl meu ia o sticlă de vin alb local, *Verdicchio*.

«Nu ai spus că vei veni cu pisica.»

«Plec pentru o săptămână și nu îl puteam lăsa în Siena» îi explic.

«Atunci iau din pivniță lădița cu nisip și bolurile.»

În timp ce aștept ca tatăl meu să aducă la masă primul fel de mâncare pregătit, profit de ocazie și vorbesc puțin cu Valentino.

«Ai decis deja ce universitate vrei să urmezi?» îl întreb.

«Universitatea Normale, Normale» intervine mama mea.

«Dincolo de universitate, vreau să spun ce facultate?»

«Da» răspunde Valentino.

«Da care?» insist.

«Fizică sau filozofie.»

«Cu excepția începutului cu FI, nu au multe în comun. Cu toate acestea, în vara de după absolvire, într-o zi am spus că mă voi înscrie la Literatură Clasică, a doua zi am fost hotărât să merg la Chimie.»

«Și atunci de ce te-ai decis să te înscrii la Literatură?» mă întreabă nepotul meu pentru prima dată curios de ceva.

«Deci, poți alcătui o propoziție întreagă? Mi-era teamă că vorbești doar monosilabic.»

Valentino zâmbește fără a replica.

Îi răspund: «Am ales Literatură pentru că am văzut-o nu ca pe o trambulină de lansare pentru a obține un loc de muncă, ci ca pe o îmbogățire culturală. A fost o plăcere să particip la cele mai ciudate cursuri, de la etruscologie la istoria cinematografiei. Mai ai un an la dispoziție pentru a decide.»

Tatăl meu ne servește paste cu ton. Cine a urmat cursuri la universitate departe de casă știe că cina tipică a studentului de sex masculin (prânzul se lua de obicei la cantina universității) este spaghete cu ton. Cel puțin în primele șase luni. Mai târziu, un pic din disperare sau din plictiseală, înveți să gătești altceva și să înțelegi că diferența dintre amatriciana și carbonara este că într-una se pune ceapa și roșie, în cealaltă ou. Pe scurt, pastele cu ton pare a fi destul de ușor de pregătit, dar tatălui meu, ca la un adevărat artist, îi ia ore întregi: macerează tonul într-un sos de capere, hamsii, ulei și pătrunjel; între timp, călește ceapa și în altă tigaie prăjește usturoiul. Nu știu ce altceva mai face, dar e minunată.

În cele din urmă, se așează și mama mea la masă, aducând cu ea două feluri de garnituri fumegânde.

«Vei sta aici câteva zile?» întreabă ea.

«Plec în acest weekend.»

«Unde te duci?» întreabă tatăl meu.

«În Croația.»

Tatăl meu răsucește spaghetele.

«Nu cred. Pentru prima dată, îți folosești vacanțele pentru a te relaxa la mare și nu în jurul muzeelor și a pietrelor vechi?» întreabă tot el.

«Mă duc pentru cercetări arheologice, dar apoi...»

«Ca întotdeauna» mă întrerupe mama mea.

«Îți pierzi tot timpul pe studiile tale și nu te bucuri de nimic.»

Au dreptate parțial, dar numai parțial.

«Eu mă distrez. Pentru mine, de fiecare dată este ca o vânătoare de comori.»

«Și câte comori ai găsit?» întreabă tatăl meu.

«Îmi amintesc acea vară de acum 7, 8 de ani.»

«Care?»

«Când ai plecat în călătorie prin jumătate de Europa în căutarea legii pierdute a lui Septimius Severus» își amintește el.

«Marele Împărat» subliniez.

Pallino mă așteaptă în camera mea. Chiar dacă a mai fost aici, nu se obișnuiește ușor cu schimbarea casei, și de când l-am adus, nu s-a mișcat din camera mea.

Pornesc televizorul și mă relaxez pe pat cu felina mea în brațe: e cald, dar nu știu cât timp îl mai pot ține și apoi îl îmbrățișez și mai puternic. Văd din nou unul dintre acele filme care au însoțit serile de vară ale adolescenței mele acasă la bunici mei. E un film polițist cu Tomas Milian, regretatul er Monnezza și comisarul Nico Giraldi: el, sau mai degrabă actorul de voce Ferruccio, vorbea cu un grosolan accent roman încărcat cu înjurături. Apoi mai era mereu și iconicul Bombolo, care stătea acolo doar pentru a lua palme zgomotoase și pentru a se plânge “tze tze”.

Vineri, 28 august 2020

Ceasul de pe perete încă nu arată ora șase când Pallino începe să miaune. Nu vreau să-mi trezesc părinții, dar el vrea să iasă din cameră și, după mieunatul insistent, pare o urgență. Îl însoțesc la baia de jos, unde i-am pus momentan lădița cu nisip; Pallino trece peste mine și se îndreaptă spre bucătărie: îi este foame, ca întotdeauna.

I-am adus mâncare de acasă: dar unde a pus-o mama mea? Iau o conservă de ton din cămară, scurg uleiul și îl pun în castron. Îl privesc pe Pallino cum își devorează mâncarea preferată și mă gândesc la circumstanțele ciudate care l-au adus în viața mea.

Cu ani în urmă, când eram încă “o resursă”, biroul de personal mă repartizaseră în acea zi la Castiglione della Pescaia; era o zi frumoasă la sfârșitul iernii, soarele se revărsa în filiala cu ferestre mari. La începutul după-amiezii, o doamnă se prezentase la ghișeu: nu știu câți ani avea, cu siguranță mulți, dar arăta bine.

«Sunteți din zonă?» mă întrebase sprijinindu-se de tejghea.

«Nu, eu sunt din provincia Siena. Cu ce vă pot ajuta?»

«Ocupați locul Doctoriței Pia?» spuse, așezându-și fusta imensă de lână în carouri.
«Da. Spuneți-mi despre ce...»
«Au concediat-o? Ce păcat! Era atât de bună.»
«Nu, o înlocuiesc pentru câteva zile. Trebuie să faceți o depunere?» încercam să schimb subiectul.
«Ce s-a întâmplat? E bolnavă? Cât de rău îmi pare.»
Și-a însoțit cuvintele cu o înclinație ciudată a buzelor colorate cu un roșu aprins.
«Cred că este o simplă răceală. Trebuie să faceți un transfer?»
«Ah, am avut și eu: anul acesta e groaznic. Uitați-vă aici.»
Bătrâna își deschise gura în fața mea.
«Încă mai am gâtul roșu.»
«Da... văd. Trebuie să scoateți bani?”
«Cum ați ghicit?»
Am efectuat operațiunea necesară, dar doamna nu se grăbea să plece.
«Dacă nu sunteți de aici, trebuie să vedeți partea înaltă a orașului. Și mai ales cimitirul.»
«Bineînțeles, voi ține cont. Semnați aici jos.»
«Trebuie să vizitați neapărat cimitirul nostru: este foarte frumos!»
«Dacă voi avea timp, nu-l voi rata. Iată cei 200 de euro în bancnote de 20, așa cum mi-ați cerut.»
Doamna numărase din nou cu atenție cele 10 bancnote.
«Nu glumesc. Trebuie să mergeți la cimitir.»
«Mai devreme sau mai târziu voi merge, dar nu e nicio grabă.»
«Știți cine este îngropat acolo?»
«Soțul dumneavoastră?» îndrăznesc.
«În afară de cei trei soți amărâți ai mei.»
Urmase o pauză lungă, care trebuia să dea de înțeles durerea pentru pierderile multiple, apoi adăugase: «Mă refeream la cineva faimos».
“Cine poate fi îngropat într-un sat la mare în Grosseto?” mă gândeam.
«Calvino!» exclamase femeia triumfătoare.
O privisem cu uimire.
«Cum, nu știți? A scris *Poteca cuiburilor de păianjen*, *Baronul din copacii*, *Marcovaldo*...»
«Știu cine este» o întrerupsesem. «Doar că nu-mi imaginasem că fusese îngropat aici.»

«Da, da, așa a vrut el. A murit în spital la Siena, dar a cerut să vadă marea pentru totdeauna.»

Plecat din filială, intrigat de “prezența” celebrului scriitor în zonă, mă îndreptai spre partea înaltă a satului: urcarea fusese lungă, priveliștea era minunată, dar nici umbră de cimitir.

În sfârșit ajunsesem: nici un paznic, nici un semn care să indice prezența ilustrului mormânt. Intrasem, sperând să întâlnesc pe cineva pe care să întreb, dar nu era nici un suflet viu: merită precizat. Începusem să citesc numele de pe morminte: Granino, Biagi...

Apoi îl găsisem, acolo, printre altele, un simplu mormânt în pământ:

Italo Calvino

Santiago de las Vegas Cuba 15.10.1923 -

Siena 19.09.1985.

“Oare sunt adevărate datele raportate” mă gândisem.

În bancă citisem pe *Wikipedia* un comentariu interesant de al lui Calvino:

Eu sunt unul dintre aceia care cred că de la un autor contează doar lucrările. Când contează, desigur. De asta nu dau date biografice, sau le dau false... Întrebați-mă ce doriți să aflați și vă voi spune. Dar nu vă voi spune niciodată adevărul, de asta puteți fi siguri.

Marea se agita dincolo de zid. Pe placa mormântului, observasem niște pietricelele care aveau inscripții, poate erau tributuri aduse autorului. Mă aplecasem curios. Dintr-o dată, o pisică albă cu roșu, cu o burtă uriașă, frecându-se de picioarele mele, trecuse peste pietrele mici și se așeză pe lespede. Încercai să iau o piatră pentru a o citi, dar el se umflase și scuipase: părea paznicul mormântului.

Renunțasem și plecasem spre ieșire, pe neașteptate, pisica făcuse la fel. Pornisem pe coborârea care ducea spre partea joasă a Castiglione-lui, felina începuse să „mă urmărească”. Apoi devenise mai îndrăzneață: mergea lângă mine, la dreapta mea, până când am făcut un gest cu brațul ca și cum o îndemnasem să plece; ea se mută la stânga mea. În apropierea castelului, începuse să toarcă: o mângâiasem și ea se întinsese pe jos, cu burta la soare. Nu știu dacă fusesem eu cel care gândise “ești pisica mea” sau dacă ea crezuse că sunt “stăpânul ei”. Cu siguranță nu mă gândisem de două ori: o luasem în mașină și o duse acasă.

În amintirea modului original în care o întâlnisem, deciseși să-i dau numele Calvino și continuasem să-l chem așa, chiar dacă înțelesesem curând că el era o femelă: burta umflată se datora faptului că era

însărcinată. Câteva zile mai târziu, întorcându-mă de la muncă, o găsisem ghemuită sub un fotoliu. Fără să miaune, fără semne de viață... din păcate.

După naștere, doar un pisic mic supraviețuise: tot alb, înfrigurat și înfometat. Și pentru că pisicul era întotdeauna atașat de mine și ca un mic omagiu lui Calvino, îl numisem Pallino.

Acum nu știu dacă pisicii mele îi pare rău să mă vadă plecând, sunt sigur că alor mei da.

La ora 7, tatăl meu este deja treaz, îmbrăcat și gata să plece la cumpărături. Mai întâi face două cafele: una pentru mine, și cealaltă i-o aduce mamei mele care e încă în pat.

Când se întoarce, îmi spune: «Încă nu am înțeles unde ai fost weekendul trecut».

«La *Wewelsburg*.»

«Nu am auzit niciodată de el. Îmi imaginez că a fost tot pentru această căutare misterioasă.»

«Este un castel în Germania.»

«Acum te interesează Evul mediu?» se uimește tatăl meu. Ezit pentru un moment înainte de ai spune:

«Este din secolul al XVII-lea, restructurat apoi în vremuri naziste.»

Tatăl meu nu comentează, dar privirea lui dezgustată spune totul.

«Ai fost în Germania săptămâna trecută. Dacă vrei să mergi la mare, de ce nu rămâi aici?» mă întreabă mama mea când aduce ceașca de cafea înapoi în bucătărie.

În cele din urmă recunosc: «Merg în vacanță... cu o prietenă, pasionată de artă și arheologie ca mine».

«Trebuie neapărat să o cunoaștem» spune mama. Fără să mă gândesc prea mult, sunt de acord.

Mama mea se luminează la față, dar se preface că nu s-a întâmplat nimic.

«Îți aduc marmeladă de fructe de pădure sau de afine?» mă întreabă.

«Știi că marmelada este doar de portocale?»

«Hai să auzim această noutate» spune tatăl meu.

«Din punct de vedere lingvistic, marmelada trebuie să fie făcută din citrice.» Aceea cu orice alt fruct nu poate fi numită marmeladă.»

«Și cum se numește?» insistă tatăl meu.

«Mamă, ia-o pe cea cu afine. Ce scrie?”

Mama mea își pune ochelari pentru a citi: «Compoziție de afine».

«Sau gem. Marmelada poate fi doar de portocale» concluzionez.

«Mă refeream la cum se numește... prietena ta» explică tatăl meu.
«Vă veți prezenta când...»
Mama mea nu mă lasă să termin propoziția: «Adu-o aici la prânz».
«Încă nu a ajuns și oricum va fi obosită. Poate mâine. Apropo, trebuie să mă duc s-o iau.»
Tatăl meu dă din cap în timp ce încearcă să răsfoiască prin *Corriere Adriatico* în verandă. Este un ziar din Marche, mai bine cunoscut în Ancona și împrejurimile sale cu numele de *El Bugiardo,* o poreclă care subliniază gradul de credibilitate al știrilor raportate. Nu sunt surprinde presupusa inventivitate a jurnaliștilor, ci faptul că ei raportează evenimente după ce s-au întâmplat. S-ar putea argumenta că este de la sine înțeles, dar nu este. Iată titlurile: *Expoziția de artă excepțională s-a încheiat ieri la Fano*; *O conferință istorică interesantă, duminica trecută, la Pesaro*. Rareori spun oamenilor despre acest tip de evenimente *înainte*, astfel încât să poată participa. Deci, „el” nu minte, pur și simplu omite, care apoi, gândindu-ne bine, este tot o minciună.
De îndată ce intru în mașină, primesc un telefon de la Chiara.
«Bună, unde ești?»
«Vin să te iau. Ai ajuns deja?» întreb.
«În sfârșit avionul a ajuns în avans în loc să întârzie.»
«Mă grăbesc la aeroport.»
«Nu mai sunt acolo. Am luat un taxi până la Senigallia: de ani de zile vreau să o văd. Îi știu faima de la acel festival al anilor '50 » spune Chiara.
«În timpul festivalului Summer *Jamboree*, atmosfera este distractivă, cu acele mașini și haine americane de epocă. E atâta confuzie, dar e plăcut... dacă după o seară pleci. Unde ești mai exact?»
«Te aștept la Rotonda. Am citit că este simbolul acestui oraș.»
Parchez la gară, trec pe sub calea ferată și merg pe digul lung care duce de pe țărm la Rotonda, cea care a inspirat faimoasa melodie a lui Fred Bongusto.
Mă uit de pe balustradă, dar nici urmă de ea. Urc la etaj. Pe o bancă cu privirea la mare stă o figură feminină, o pălărie mare o ascunde.
Mă apropii.
«Te aștept de mult timp» este salutul ei, un pic rece.
Răspund într-un mod asemănător: «Mă temeam că ascultând trupa nu voi ajunge aici la timp».
Se uită la mine cu uimire.

«Este Samarcanda di Vecchioni, dar cum nu ai crescut în Italia: ești iertată dacă nu o cunoști.»
«Tu ce îmi poți spune despre Tarkan?» mă întreabă, referindu-se la unul dintre cei mai cunoscuți cântăreți turci.
«Ești singură?» o întreb.
Zâmbește și se uită intens la mine.
«Nu sunt de ajuns?»
“Sigur că ești de ajuns, într-adevăr prefer să fiu doar tu” aș vrea să-i spun, în schimb îmi iese: «După ce săptămâna trecută m-am trezit în fiecare zi în coastele lui Everemondo, Bruxa și ale celorlalți din Ordinul Ermetic...»
«Dacă tu și cu mine am merge singuri?»
«Aș merge cu tine pe o insulă pustie.»
O țin în brațe: o îmbrățișare puternică, care valorează mai mult decât cuvintele, o îmbrățișare care nu minte. Timpul încetinește, pare că se oprește...
Pe partea stângă coasta pare să nu se termine (Marotta, Fano și până la Rimini), din partea dreaptă se observă Ancona și în spate se poate zări Muntele Conero.
Ea își pune capul pe pieptul meu, eu îi mângâi părul lung blond. Apoi ea se uită în sus și pune pălăria în fața chipurilor noastre, pentru a ne proteja de vânt mai mult decât de ochii curioși în timp ce ne sărutăm.
Ea se ridică de pe bancă.
«Acum mergem?»
Vântul îi ridică fusta, ea o oprește cu geanta.
«Mi-e foame. Vii cu mine sau vrei să rămâi acolo și la soare?»
Să mergem să mâncăm o pizza la Da Michele, unul dintre puținele restaurante care nu se află la Napoli, dar se știu să facă o adevărată pizza napolitană. Cu siguranță îi lipsește esența clasei napolitane: ricotta din crustă. Când o gust, înțeleg de ce au inclus pizza în patrimoniul mondial UNESCO, împreună cu Pompei și Sassi di Matera.
Apoi, sub un soare fierbinte, plecăm cu mașina mea.
Pornesc aerul condiționat la maxim. Chiara deschide geamul de pe partea ei.
«Dacă deschizi aerul acum, va veni doar aer cald. Trebuie să aștepți ca mașina să se răcească... Sper ca aerul condiționat să funcționeze bine în avion.»
«Care avion?»

Chiara își încrețește fruntea.
«Nu luăm un avion de la Falconara la Split?»
«Nu. Mergem cu nava!»
«Cu nava? Va dura un număr infinit de ore» exclamă ea șocată.
«Toată noaptea. Plecăm după-amiaza târziu și a doua zi dimineață suntem acolo.»
«Sper că ai rezervat o cabină» spune ea.
«Nu chiar. Totul s-a întâmplat atât de repede.
«Dacă trebuie să dorm stând pe fotoliu, mă duc cu avionul.Tu călătorește cu nava, cu barca, cu pluta, cu ce vrei.»
O liniștesc: «Nu-ți fă griji. Tocmai mergem la Ancona pentru a ne rezerva o cabină».
«Plecăm mâine, nu?» întreabă Chiara.
«Da, de ce?»
«Sunt ocupată mai târziu» răspunde ea.
Sunt surprins: tocmai ce a ajuns și cu siguranță nu știe pe nimeni aici.
«Cu cine?»
«Vai ce gelos» răspunde ea.
«Mereu faci pe misterioasa.»
Când ajungem în port pentru a cumpăra biletele, funcționarul ne informează: «Singura cabină disponibilă pentru sâmbătă 29 este de o persoană».
«Rezervați o cameră de o persoană pentru ea: Chiara Rigoni.»
"Nu va fi o problemă pentru o noapte să dorm într-un fotoliu" mă amăgesc.
O conduc înapoi la hotel.
«Fac un duș, mă schimb și... ne vedem aici la cină.»
«Desigur. Așa ai tot timpul pentru întâlnirea ta» nu evit să-i subliniez.
Ea nu răspunde. Eu decid să nu întreb altceva.
«Vin să te iau la ora 20:00. Voi face rezervare la un restaurant bun.»
«Am încredere în tine, ești din zonă. Chiar vreau să petrec o seară plăcută.»
Nu știu dacă ea se referă la *altceva*, dar cu siguranță și eu vreau să petrec o seară plăcută cu ea.
«Mă ocup eu de asta.»
«Dar ceva frumos, nu o pizzerie ca înainte» este sugestia ei.

În drum spre casa alor mei, mă gândesc unde să o duc la cină. În încercarea de a nu o dezamăgi, poate exagerez: o duc la un restaurant exclusivist, de două stele Michelin.

La intrare sunt doi însoțitori amabili care ne așteaptă: unul are grijă de haina lui Chiara, celălalt ne însoțește. Nu la masă, ci până la un alt chelner, care la rândul său ne conduce la masă. Ne așezăm pe scaune incomode: frumoase ca și design, dar inconfortabile.

Chiara se uită în jur: este uimită de eleganța locului și de clienți, majoritatea cupluri. Decorul urmează o tendință minimalistă foarte în vogă: totul e ocru și negru, foarte negru. Chiar și aspectul chelnerilor este minim: fără sacou, doar o bluză neagră cu pantaloni bej, care cu siguranță trebuie să se potrivească cu nuanțele mobilierului.

Încercând să nu mă las intimidat de prețuri, iau o decizie: «Eu îmi comand felul doi pe bază de pește și tu?»

«Aş dori un aperitiv mixt.»

Împreună cu aperitivul Chiarei, servit de chelner, vine o fată într-un costum. Ea are sarcina de a enumera diferitele feluri de mâncare care alcătuiesc vasul elaborat: descrierea este lungă și detaliată.

«Asta e tot?» șoptește ea în timp ce fata pleacă.

Îmi indică cele două scoici, o mini-porție de tartar de ton și mini pătratul de mămăligă “cu mirosul mării” din fața ei.

«Din descriere părea un fel de mâncare regal.»

Fata, ca și cum auzise plângerea Chiarei, se întoarce la noi cu un ultim aperitiv.

«Vă sugerez să începeți cu acesta.»

Ea ține în mână o lingură plină de supă de pește pe care i-o bagă în gură lui Chiara.

«Imaginați-vă că este un medicament.

Fac două socoteli ca bancher: 4 aperitive invizibile 50 euro, și acea lingură de “sirop” care costă cel puțin 12 euro.

«Bun?» întreb.

«Delicat.»

La urma urmei, servirea este totul, cel puțin conform maeştrilor în mâncăruri. De când *Masterchef* și altele asemănătoare au invadat programele de televiziune, între descriere și prezentarea reală, farfuria își schimbă conotațiile. Alegerea unui fel de mâncare din meniu, cu ceea ce ajunge la masă pare să nu aibă nimic în comun.

Nici peștele meu nu contrazice această regulă. Mă uit la chelner cu neîncredere.

«Am comandat eu *asta*?»

El dă din cap și cu un ochi viclean pare să recunoască:

«Ați cerut un biban de mare la cuptor. Această mâncare fără formă în mijlocul farfuriei este el, evident interpretat de chef.»

«Poate că ați greșit masa» insist.

Chelnerul rămâne mut, stând într-o postură oarecum nenaturală. Pieptul în afară, umerii în spate, el se uită în jur. Fata dinainte în costum se grăbește: cu un aer blând, ea descrie concentrația minusculă de mâncare dispersată între o mie de forme urmate de sosuri ciudate. Mă resemnez: este ceea ce a mai rămas dintr-un biban de mare.

După un sorbet "delicat" de grapefruit cu note de trandafir, ieșim din locul ca și cum am părăsi o scenă de teatru, printre salutări și mulțumiri. Cu siguranță am rămas lejer și nu numai în portofel: farfurii uriașe care conțin porții potrivite pentru un pui de hamster.

«Vrei să faci o plimbare până la mare?» îmi propune Chiara.

«Așa digerăm cină» adaugă ea.

Am digerat deja totul de îndată ce m-am ridicat de pe scaunul de design.

«Desigur.»

Traversăm plaja largă de "catifea": evident că nu este într-adevăr așa, dar ei o numesc astfel din cauza granulelor fine ale nisipului. Ne oprim pentru a asculta sunetul curenților.

«Mi-e dor» exclam trist.

«De cine?»

«De toate astea. Valurile, mirosul mării, vântul care ridică nisipul.

«Nisipul în ochi nu este cu siguranță o plăcere.»

Am vrut să fiu romantic, dar ea este mai realistă. Apoi ea își sprijină capul pe umărul meu, eu o țin de-o parte cu o mână.

«Ai dreptate, e foarte frumos. Aici, în întuneric, singuri.» Mă întorc, o îmbrățișez puternic, foarte puternic.

«Dacă strângi mai tare mă rupi» glumește ea.

Fața ei luminată de lună este și mai strălucitoare.

Poate pentru că suntem în Senigallia, citez o frază a celui mai faimos cântăreț local, raperul Fabri Fibra:

«*Secondo me, il senso della vita è cercare di portarsi a casa più bei momenti possibili, perché la vita è piena di brutti momenti, quelli buoni*

servono a darti forza»

În sfârșit Chiara uită totul, de Magus, de misiunea ei, poate chiar și de fiul ei. Acum este aici cu mine și restul lumii nu contează. O mângâi, ne sărutăm.

Dintr-o dată își scoate pantofi cu toc.

«Ai făcut vreodată baie noaptea?» întreabă ea.

«O singură dată. Aveam 25 ani: de ziua mea am mers cu prieteni mei la plaja "Sassi Neri" din Sirolo...»

«Bine. Vrei să sărbătorim din nou în seara asta?»

Ea își scoate rochia neagră.

«A doua zi am avut o bronșită... Am stat la pat o săptămână» continui eu descrierea acelei zile de naștere.

«Dacă trebuie să stai la pat... nu vei fi singur.»

După această declarație, nu mă mai gândesc: îmi desfac nasturi și îmi scot cămașa albă.

Chiara în sutien și în chiloții intră în apă.

«Vii?»

Îmi scot mocasini.

«*Marcello, come here*!»

Chiara imită faimoasa scenă din La dolce vita.

Îmi scot blugii.

«Nu striga! Sosesc.»

Pun un picior în apă. E înghețată.

«Cum poți să sta înăuntru?»

Sar. Simt imediat semnele congestionării, ca atunci la râul din Cagli: m-am aruncat în apa înghețată și, din cauza micului dejun abundent de la barul din Fermignano, am riscat să mă înec.

O îmbrățișez pe Chiara câteva secunde, dar apoi, conștient de acea experiență neplăcută, ies din apă.

«Asta e tot?»

«Trebuie să fi mâncat prea mult» spun neîncrezător.

«Cum așa dacă erau mai mult aperitive.»

Are dreptate. Aș da orice să stau cu ea în brațe pe jumătate goi în apă, dar este frig, prea frig.

Chiara înoată puțin și apoi iese și ea. Vine să stea lângă mine.

Am frisoane peste tot corpul meu. Ea mă îmbrățișează.

«Poate că înainte să ne aruncăm trebuia să ne gândim la prosoape» observ.
«Tu ești cel precaut» răspunde ea.
«Sincer, nu credeam că voi înota noaptea. Dar am geanta mea de plajă în mașină, pregătită pentru plecarea de mâine.»
«Am spus eu că ești precaut. Să mergem.»
Amândoi ne învelim în prosopul meu imens de plajă desenat cu un leu și o leoaică.
«Ce zici dacă mergem la hotel... la tine?» o întreb.
«Întotdeauna am crezut că ești timid. În schimb, dedesubt... Dar nu poți intra în cameră.»
«Doar câteva minute» insist.
Ne îmbrăcăm repede și, încă puțin uzi, ajungem la hotel.
Chiara bâjbâie cu cheia de la ușa din față a hotelului, apoi mă sărută ca să mă salute.
«Așteaptă, te însoțesc» spun eu.
«Repet: Nu poți intra.»
Nu am ajuns încă la etaj că deja aud cum se extinde o trăncăneală. Poate e o petrecere...
Mergând pe coridor, înțeleg adevăratul motiv. În fața camerei lui Chiara se află o mulțime de oameni.
De îndată ce ne vede, un bărbat îmbrăcat în pantaloni albi și o jachetă roșie vine spre noi. Cu ghetele negre, s-ar părea că tocmai a venit de la o vânătoare de vulpi în Yorkshire, dacă nu ar fi fost interzisă și acolo.
«We are all waiting for you» spune străinul cu accent britanic perfect.
«Tu ce faci aici?»
Această întrebare îmi este adresată de către un altul dintre cei prezenți, bine cunoscut mie: Everemondo.
«Este o plăcere și pentru mine să vă revăd, Eminența voastră» răspund cu un sarcasm slab ascuns.
De asemenea, se apropie o doamnă într-o rochie de leopard, un șal cu pete, și pantofi cu imprimeu leopard. «*As-tu oublié qu'aujourd'hui est le premier jour de la nouvelle lune*?»
«Știu foarte bine că astăzi începe luna nouă. Doar că vă așteptam mai târziu», răspunde Chiara.
Abia acum îl observ și pe Bruxa tolănit pe un fotoliu. Se ridică.
«Așteptăm de mult timp această noapte.»

Clare se supără: «Eu sunt cea care v-a invitat, dar cartea sacră prevede că trebuie să începem la prima oră a noii zile. Lipsește mai mult de o oră.»

Omul care a vorbit primul își întinde mâna.

«*My name is Gauti. I'm the boss of the Golden Dawn for England*.»

În acest moment, doamna se prezintă și ea: «*Je suis Minerva, chef de l'Hermetic Order en France*».

Pe durata întregului interviu, o persoană a rămas cu spatele, uitându-se pe fereastra

de la capătul holului. Dintr-o dată se întoarce: și îl cunosc și pe el.

«*Herr Profesor*?»

«*Mein Lieber* Francesco» îmi strânge mâna energic.

Este profesorul Gerrit Amelberg, *Doktorvater* al meu, "tată de doctorat", pe scurt, consilierul tezei mele de doctorat în istoria și filosofia antică din Heidelberg.

«*Aber Sie sind...*» sunt uimit de prezența sa în acest eveniment, care arată ca o adunare ai liderilor sectei.

«*Ja, natürlich. Ich bin der Leiter des Ordens der Aufgehen- den Morgenröte*.»

«*Was meinen Sie*?» îl întreb neînțelegând la ce se referă.

El începe să vorbească într-o italiană discretă, dobândită în numeroasele sale sejururi de cercetare în Italia.

«Eu sunt șeful unei frății germane legate de *Golden Dawn*.»

«Nu aș fi crezut niciodată că și dumneavoastră...»

Toți acești fanatici au adoptat un nume diferit de cel al botezului și apoi

îl întreb: «Cum ar trebui să vă chem?»

«Numele meu de inițiat este Odino.»

«Acum suntem cu toții: putem intra. Tu nu, desigur» subliniază Everemondo, adresându-se mie.

Ceilalți dau din cap.

Bruxa adaugă: «Îmi pare rău, dar aceasta este o întâlnire rezervată doar pentru cele mai înalte ranguri ale Ordinului ».

Mă uit la Chiara dubitativ .

«Îmi dați doar o secundă?»

Mă cheamă să o urmez pe celălalt hol al etajului.

«Nu știi cât de rău îmi pare, dar ți-am spus că am planuri. Nu le pot spune să plece.»

«Dacă vrei să aștept jos. Când toată lumea va pleca, aș putea...»

Îmi mângâie fața.
«Ar fi frumos, dar va dura mult timp.»
«Mă duc la casa părinților mei să mă schimb și tu mă suni când...»
«Nu, va dura toată noaptea.»
«Și ce întâlnire este?» întreb.
«Este un ritual secret. Pot doar să-ți spun că vom însoți luna nouă până la răsăritul soarelui și... Trebuie să amânăm.»
Chiara mă sărută pentru mult timp. Apoi se îndepărtează apoi iar se apropie pentru un ultim sărut.
«Chiara?Te așteptăm!» se plânge de departe Odino.
«Chiar trebuie să plec acum. Îți voi trimite un mesaj mâine dis-de-dimineața.»
Mă conduce la ușa liftului. Mă duc acasă, nu știu dacă sunt mai supărat sau dezamăgit de rezultatul serii.
Între timp, Chiara deschide ușa camerei 231 și permite grupului ciudat să intre.
Everemondo se așează pe singurul scaun disponibil. Chiara și Minerva pe pat, Bruxa și Gauti se sprijină de birou, în timp ce profesorul german rămâne în picioare în fața intrării.
Tradusă, sună mai mult sau mai puțin așa conversația ținută de cei șase în limba engleză, limba oficială al *Hermetic Order of the Golden Dawn*.
Chiara, după invocarea formulelor rituale, spune pe un ton solemn: «V-am chemat aici în această noapte specială pentru că, în calitate de Magister Templi, ține de mine să prezidez ceremonia care va conduce pe unul dintre noi, aparținând la *Astrum Argentinum*, să fie ales în cea mai înaltă funcție a Ordinului.»
Face o pauză lungă, apoi adăugă: «Dau cuvântul divinului din voi».
Primul care vorbește este cel mai bătrân, Odino: «Sunt aici ca reprezentant al zeilor germanici: Asi și Vani.»
Gauti, Adeptus englez, îl ovaționează: «Onoare zeilor nordici. Vă salut pe toți și în numele fraților noștri de peste mări. Amon, reprezentantul Statelor Unite, nu a putut participa.»
Everemondo intervine: «Eu vă ofer scuze pentru dezertările lui Bacco din Croația și ale lui Cerere din Austria.»
«Nici delegația spaniolă condusă de Plutone nu va face parte din acest ritual sacru» conchide Bruxa.

Odino nu este interesat de cei absenți ci mai mult vrea să-și impună prezența.

«Asocierea supuneri divine sugerează ca sfințenia sa trebuie să provină din nord.»

Ia cuvântul Everemondo: «Aici sunt doar doi care vin din Europa de Nord: tu și Gauti. Vrei să spui că ar trebui să fii tu noul Magus Ipsisimus?»

«Woden are dreptate» afirmă Gauti, numindu-și colegul german cu echivalentul în mitologia anglo-saxonă a lui Odino.

Apoi adaugă: «Gauti, numele ales de sus pentru mine, este cel de unde derivă în engleză termenul god, adică dumnezeu. Așa că aș putea fi eu...»

Colegul teuton îl întrerupe: «Dar nu uita că Odino, Woden, așa cum îl numești tu, este capul tuturor zeilor mitologiei nordice. Și este tatăl lui Gauti, căruia trebuie să i se supună.»

Intervine Bruxa: «Eu vin din Portugalia: Și eu sunt nordic».

Everemondo se ridică de pe scaun nerăbdător.

«În practică aici, excluzând cele două doamne și pe mine, ceilalți sunt toți posibili "candidați"?»

«Aș spune că da» răspunde Odino. Everemondo este vizibil iritat.

«Această absurditate că ghidul suprem trebuie să vină din Nord ai inventat-o tu.»

Profesorul german rămâne ferm pe pozițiile sale.

«Cu siguranță ultimul provenea din Italia și cred că a venit timpul să se deschidă porțile și altor națiuni.»

«Începând cu cea în care al nostru Ordin Ermetic își are originea: a mea» este declarația liderului englez.

«Și dacă nu excludem doamnele?» sugerează Chiara, care rămăsese până acum în tăcere.

«Ce erezie spui?» cei patru oameni din sală aproape că spun la unison.

Minerva intervene în discuție: «Va fi o noapte lungă, foarte lungă».

Chiara își continuă teza: «Fondatorul nostru Mathers a susținut întotdeauna rolul central al femeilor în Ordin.»

«Poate, dar el și ceilalți doi părinți fondatori erau bărbați, englezi.» subliniază Gauti.

Chiara nu se supără: «El a dedicat cartea sacră Annei Kingsford, una dintre primele feministe din secolul al XIX-lea.»

Intervine Minerva susținând puternic teza lui Chiara: «Și să nu uităm de contribuția soției sale, clarvăzătoarea Moina care: după moartea lui

Praemonstrator, ea a continuat să raporteze dispozițiile pe care Mathers i le dicta din viața de apoi».

Chiara citează din memorie motto-ul clarvăzătoarei: «*Vestigia nulla retrorsum*. Adică: «*Nu mă voi întoarce pe urmele mele*.» Apoi spune: «Nici eu nu mă voi întoarce și, dimpotrivă, îmi propun candidatura: sunt aici pentru a vă cere votul unanim».

Din nou Minerva: «Și tu, Gauti, care ești englez, nu poți ignora importanța lui Annie Besant, o feministă din secolul al XIX-lea care a urmat la conducerea societăți Teosofice după rusoaica Helena Blavatsky, și ea ca femeie și văzătoare».

«Ea a fost prima care ne-a vorbit despre VMS» precizează Chiara. Everemondo pare să fie convins de teza celor două femei.

«Calea mâinii stângi. Helena i-a învățat pe frații noștri cum să deschidă al treilea ochi și cum să facă călătorii astrale.»

«Femeile au inspirat și au ghidat deja grupuri apropiate de al nostru *Ordin Ermetic*» precizează Minerva.

Everemondo și-a dat seama că nu va primi niciodată votul celorlalți. Fiecare dintre ei va vota pentru sine sau, mai rău, ceilalți bărbați vor fi de acord cu Odino, pe care el îl urăște în secret din totdeauna.

Din acest motiv, îi dă dreptate Minervei: «Draga noastră soră vorbește bine. Femeia are valoarea unității și a iluminării față de înțelepciune.»

«Poate, dar până acum, în mai mult de 130 de ani, nici un Magus Ipsisimus nu a fost vreodată o femeie» subliniază Odino.

«Eu nu o spun pentru mine» intervine din nou Minerva «eu mă autoexclud: Sunt în vârstă și este deja o luptă a-i îndruma pe frați din *Lutetia Parisiorum*. Dar nu e timpul să schimbăm?»

Bruxa este cel mai tânăr membru de acolo, recent angajat în gradul de Adeptus Exemptus nu are nici o șansă să fie ales. Mai mult decât atât, Chiara locuiește în vila lui și, dacă este aleasă, poate că îl va numi, în locul ei, Magister Templi.

«Sora Chiara deține a doua poziție în *Ordinul* nostru: mi se pare o concluzie firească că ea să preia conducerea.»

Everemondo face rapid calculele. Fără o coaliție de bărbați, singura care va obține trei voturi va fi Chiara. E mai bine să i se alăture câștigătoarei.

«Oricine, indiferent de culoarea pielii, rasă sau sex, poate aspira la cel mai înalt rang.»

«Ar fi un semnal puternic pe care îl transmitem tuturor membrilor» subliniază Minerva.

Odino încă încearcă să găsească o cale pentru a fi ales și spune: «Există o problemă. Nimeni nu poate cunoaște identitatea sfințeniei sale. Numai noi și ceilalți preoți din *Astrum Argentinum* suntem admiși în prezența sfințeniei sale.»

«Asta e adevărat. Fără a dezvălui numele, am putea totuși să le dăm de înțeles că este o femeie.»

Minerva este destul de convinsă în sprijinirea candidaturii lui Chiara.

Gauti dă din cap și adaugă: «Din moment ce el este de obicei ales dintre Adepții Exempti, unii ar putea specula că tu ești noul Magus.»

«De ce nu? Poate» glumește ea.

Chiara se ridică în picioare, își întinde brațele spre tavan.

«Au venit zorii. Lumina ne va ilumina în călătoria noastră de cunoaștere...»

Minerva se duce în spatele ei: «Acum, voința secretă a zeilor va fi dezvăluită...»

Bruxa continua ritualul ca un gest de sprijin evident.

«Ocultismul vine la lumină, cunoașterea care trebuie să rămână ascunsă ne este revelată. Și aici, printre noi, există o singură persoană care deja cu numele strălucește ca o stea luminoasă.»

Everemondo știe unde vor să ajungă și le dă putere.

«Divinitatea este acum aici printre noi. Numele este unul și numai unul: Chiara.»

«Da, Chiara» repetă Minerva și Bruxa.

«Sfințenia sa» exclamă în cor.

Chiara încă mai are brațele întinse în sus, și privirea fantomatică.

Toți se apleacă.

«Sfințenia sa.»

Tulbură solemnitatea momentului zumzetul unui singur țânțar: Zzz.

VIII

Sâmbătă 29 august 2020

A doua dimineață acasă la părinții mei. Așteptând vești de la Chiara, profit de ocazie să merg la coafeză. E ciudat că mă duc la coafor în loc de frizer? Lucrul ciudat este de fapt altul: locuiesc în Siena, dar nu am coafeza acolo, nici în Senigallia unde sunt părinții mei, ci în Pesaro. Este departe, incomod, dar nu aș schimba-o niciodată. Motivul este simplu: Gloria, coafeza mea, este bună. Asta pentru că își face meseria cu dedicare și precizie. Munca este ca și cum ai face dragoste: nu este important

cât de mult ci cum o faci, dacă pui pasiune și entuziasm.

Cu părul care arată ca al lui Zaytsev, țarul voleiului național, mă întorc cu *Leon*-ul meu la Senigallia și mă îndrept spre faleza mării. Sub soarele arzător al unei după-amiezi de august, văd un domn, în vârstă, făcând jogging, târându-și picioarele. Mi-aș dori să mă apropii și să-i spun: «Hai, urcă în mașină. Te duc eu».

La scurt timp după sosește un mesaj:

Întâlnirea s-a terminat în sfârșit. Când vrei să vii mă iei...

«Noapte lungă?» o întreb de îndată ce ajung. Chiara pare obosită.

«Nu mai sunt obișnuită. Au plecat pe la ora 8. M-am trezit când ți-am trimis mesajul.»

«Acest ritual secret a fost măcar de folos?»

«Știi de ce ne numim *Ordinul Ermetic al Zorilor de Aur*?»

«Are vreo legătură cu grupul grec de extremă-dreapta?» întreb.

«Desigur, că nu: este un omonim. Aceia sunt recenți, noi existam din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Cei trei părinți fondatori erau convinși că zorii erau simbolul trezirii spre conștientizare.»

«Deci, reuniunea ar fi putut avea loc în zori și am fi avut tot timpul...»

«Nu,» mă întrerupe ea, «trebuie să trecem de la întuneric la iluminare, de la întunericul zeiței Lunii la lumina zeului Soare. Numai în acel moment de trecere zeii pot fi invocați cu *telestiké*.»

Am studiat aceste practici antice în timpul doctoratului meu.

«Actele ritualistice prin care teurgul făcea în așa fel ca divinitatea să se materializeze într-o ființă neînsuflețită sau întrupată într-o persoană.»

Chiara este plăcut impresionată: «Pretinzi că nu ești interesat de *Ordinul* nostru, dar ești foarte pregătit».

«Cu siguranță nu ați inventat voi teurgia: practicile se bazează pe *Oracolele caldaice* ale lui Giuliano.»

«Împăratul divin scrisese cartea cu ritualuri pentru a evoca demonii?» se uimește Chiara.

«Nu, este un alt Giuliano, numit chiar așa teurgul. Dar Giuliano al meu citise comentariul neo-platonistului Giamblicus despre acest teurg.»

«Ți-am spus deja: ești îndrăgostit de Giuliano al tău cât eu de al meu» râde ea amuzată.

«*Tu poți rămâne nemișcat în cărțile tale, eu știu unde să mergem*» spun cu accent.

Chiara mă scrutează ca și cum aș delira.

«Este un citat al „iubiri mele”. Giuliano spusese asta atunci când a decis să lase învățăturile lui Eusebiu de Mindus, care îl introduse în neoplatonism, pentru a merge la Atena la Maximus, care îl inițiase în misterele Eleusiniene și îi făcuse cunoștință cu practicile magice ale teurgiei.»

Chiara cască. Poate că nu este foarte interesată de evenimentele filozofului împărat sau, mai simplu, este obosită.

«Mergem să mâncăm? Nici măcar nu am luat micul dejun.»

«Sigur. M-am gândit să luăm prânzul rapid cu părinții mei, apoi mergem direct în port.»

Ea este neîncrezătoare și nu o ascunde: «La ai tăi? Cum mă prezint?»

«Vroiau să rămân aici cu ei în aceste zile, dar ieri le-am spus că am o nouă iubită cu care merg în vacanță.»

«Și ce altceva ai mai spus?» întreabă ea.

«Doar că ai o diplomă în istoria artei și că ești foarte frumoasă... Cu siguranță nu am vorbit despre Ordinul Ermetic din care faci parte.»

«Din care facem amândoi parte» subliniază ea.

Când ajungem, totul este o forfotă. Tatăl meu merge înainte și înapoi să pună masa în verandă. Mama mea e în bucătărie cu toate cele patru cuptoare aprinse, în afară de cel cu microunde.

«Câte lucruri ai pregătit?» întreb.

«Doar două prostii» răspunde ea.

«Mă prezinți sau trebuie să o fac singură?»
«Ea este Chiara» spun.
Mama mea o scanează din cap până în picioare și înapoi de parcă ar fi la radiografie.
Tata intră în casă.
«Tu trebuie să fii fata despre care am auzit atât de multe.»
Chiara face un gest rotindu-și indexul ca și cum ar însemna: “După facem conturile.”
De multe ori am întâlnit femeia vieții mele, după descopeream că fusese doar pentru o perioadă scurtă de timp. Cu ea este diferit, simt că între noi este destinat să dureze, sau cel puțin vreau să mă amăgesc că așa este. Numai astfel pot trăi din plin fiecare clipă împreună.
«Mergem să mâncăm ceva la restaurantul de pe puntea 6?» o invit.
«După masa de prânz de astăzi de la părinții tăi, cred că sunt bine pentru două zile.»
«Eu aș gusta ceva lejer.»
Chiara este foarte obosită după ritualul de noapte cu acei “nebuni”.
«Aș prefera să fac un duș și să mă duc imediat la culcare, dar te voi însoți.»
Mănânc repede și o duc înapoi la cabană. Ea se aruncă pe pat. Eu, ca într-o reclamă care se difuza cu ani în urmă, am un mistreț pe stomac. Și de fapt, chiar îl am: probabil că comandarea de mistreț pe navă nu a fost o alegere excelentă și, în orice caz, nu era ideal, înainte de culcare.
«Mă duc să văd un film în sala cinema, apoi mă duc la o plimbare.»
Chiara răspunde în somn: «Ești sigur?»
«Dormi liniștită.»
«Ți-am spus: Aș fi putut merge cu avionul.»
«Nici o problemă. Am fost în tabără. Știu cum să mă adaptez.» Cinematograful pe acestă navă nu a existat niciodată, iar camera TV este plină de oameni. Având în vedere mulțimea, îmi imaginez că se difuzează un film bun. Poate unul cu Checco Zalone sau Antonio Albanese: mereu mă fac să râd, chiar și a cincea oară când îi văd. Abia găsesc un loc, stau și mă uit către ecranul din partea de jos a camerei: este închis.
Un tânăr îmbrăcat în alb, stând în fața noastră, spune: «Să ne rugăm.».
Sala este ocupată de un grup aparținând unei parohii din Macerata: se duc la Medjugorje și... își continuă programul.

Grupul, format în mare parte de băieți și fete, mă face să mă gândesc la momentul când eram de vârsta lor, și visam să iau acea navă, cu siguranță nu pentru a merge în pelerinaj. Cine nu-și amintește prima vacanță fără părinți? Pe vremea mea, în mileniu trecut, toți mergeam în tabără: cort și sac de dormit. Mulți se îmbarcau din orașul meu natal, Ancona, spre Iugoslavia, unde totul costa foarte puțin, până la momentul războiului care a separat republicile balcanice. Pe de altă parte, băieții mai trendy și mai bogați mergeau în mai îndepărtata Grecie: ce invidie aveam atunci când, la reîntoarcerea la școală, plimbau pe sub bănci, în timpul orei de matematică, fotografiile lor pe plaja unei insule pierdute a Mediterenei. Desigur, fotografiile tipărite erau mai frumoase, cele pe care le puteai atinge și poate le puteai păstra într-o carte sau într-un jurnal. Prima mea vacanță singur a fost complet diferită: fără foc de tabără pe plajă, de fapt fără plajă, fără mare, fără cort; ci la unchiul meu Sergio ... în Roma. Am fost întotdeauna interesat de istoria romană, dar în acea vară târzie a anului 1987 mersesem în orașul etern nu pentru a descoperi monumente și muzee, ci pentru cealaltă mare pasiune a mea: atletismul. La Campionatele Mondiale văzusem parada celor mai buni: erau americanii, sportivii de la CCCP, cei din Uniunea Sovietică și cei din DDR, Germania de Est; la scurt timp după aceste două națiuni s-au prăbușit. Printre cei mai apreciați, cu siguranță nu de mine, este eroul Olimpiadei de la Los Angeles: Carl Lewis, "fiul vântului". M-am bucurat să văd americanul înalt și elegant bătut în finala de la 100 de metri de masivul și stângaciul Ben Johnson. Apoi, povestea spuse că Ben fusese dopat și îi luaseră medalia și recordul mondial: fusese o mare dezamăgire, ca atunci când descoperi adevărata identitate a lui Moș Crăciun.

Din fericire, cel mai emoționant moment urma încă să vină. Era ultima zi pe care o puteam petrece în întregime pe stadion: ajunsesem dimineața devreme, ca să mă bucur de diferitele finale. Sărisem de pe scaun pentru săritura lungă a unui anumit Evangelisti, care apoi se dovedise a fi măsurat de judecători cu “prea multă generozitate”.

Da, știu: am avut întotdeauna o preferință în a face galerie pentru persoane greșite.

Din fericire, pentru a ne revendica pe mine și întreaga Italie era el: Francesco Panetta. Cu câteva zile înainte, al miilea kenyan bătuse acest băiat din Calabria la cursa de 10,000 de metri. Francesco nu era favoritul, dar cursa cu 3000 de obstacole este o cursă ciudată, diferită de toate

celelalte. Fiecare depășire a obstacolului înalt, fiecare scufundare în rivieră, în bazinul cu apă, oboseau picioarele și riscul de a cădea stătea întotdeauna la pândă. Panetta nu, nu căzuse: niciodată. Unul după altul își depășise adversarii și, cu un întreg stadion olimpic în picioare, câștigase.

Pentru mine a fost un fel de revanșă personală: nu mă simțisem la același nivel al colegilor mei, cei "grozavi" care se întorceau foarte bronzați din vacanțele în Grecia. Ei erau întotdeauna câștigători, eu, ca acel atlet cu același nume, mă antrenam din greu studiind de dimineața până seara, dar rezultatele păreau să nu ajungă. Din fericire, timpul este un gentleman și a știut să-mi ofere și mie, așa cum se întâmplase cu Francesco, neașteptate și incitante victorii asupra celor mai cotați „atleți".

În dimineața următoare luasem trenul spre casă: după câteva zile începuse școala. Trebuia să trec la corigența la fizică, materie care nu am iubit-o niciodată și poate că, din cauza asta, nu o înțelegem deloc. În schimb, îmi scosesem din ghiozdan programul complet al campionatelor. Mă gândisem să îl arăt Soniei, o colegă care îmi plăcea din primul meu an. Adăugasem cu stiloul doar un nume și un timp care, după mai mult de 30 de ani, este încă un record italian neînvins: *Francesco Panetta, 8'08"*.

Duminică, 30 august 2020

După ce am petrecut noaptea nedormită între fotoliile barului și băncile exterioare din lemn, mă întorc la Chiara în cabina sa și o ajut cu bagajele. Debarcăm la ora 7 în fața palatului lui Dioclețian.

Pe malul mării se află o succesiune de baruri primitoare: ne așezăm la o masă în aer liber a unuia cu nume italian.

«Prima dată când ne-am întâlnit în Italia a fost la Roma, cred că este ideal să bem un cappuccino la *Cafè Roma*» o invit.

Îmi iau o felie de pâine cu șuncă, o brioșă integrală, o felie de pâine prăjită cu miere și un cappuccino.

Chiara bea încet o cafea în timp ce ronțăie un biscuit de orez pe care îl avea în poșetă.

«Te păstrezi lejer în dimineața aceasta?»

«Ne așteaptă o zi importantă: trebuie să fiu în formă.»

Cu mai puțin de două localuri mai jos, doi bărbați vorbesc în șoaptă.

Unul poartă un costum albastru cu și o pălărie albă de tip Pànama.

«Au sosit. Sunt la acel bar. Ce faci? Nu te întoarce! Nu vrei să fii descoperit. Ai înțeles bine sarcina?»

Tipul, îmbrăcat complet în negru, transpiră abundent.

«Da, stăpâne.»

«Când suntem în public, spune-mi pe nume.»

«În regulă, Costantino. Trebuie să-i urmez și când vor găsi...»

«Taci, nu pronunța acel nume. Nu ai înțeles nimic: nu trebuie să-i urmărești, ci trebuie să-i anticipezi!»

Tipul din fața lui îl privește sceptic.

«Ei știu, sau cel puțin îmi imaginez că știu unde... Pe scurt, unde se găsește. Tu, dragă Leonardo, trebuie să furi relicva sacră înainte ca ei să o ia.»

«Cum să fac?» întreabă tânărul.

«Noi suntem singurii care avem dreptul, de fapt *datoria* de a reduce la tăcere această poveste care îi avantajează pe păgâni și-i discreditează pe creștini.»

«De ce să ne discrediteze?» întreabă Leonardo.

«Din fericire, înainte de ai da matrița lui Speri, acel Bruxa a făcut o fotografie. Cu ajutorul unui cardinal care aparține Ordinului nostru, am reușit să citesc inscripția: este un decret care acordă libertate de cult tuturor religiilor.»

Leonardo dă din cap: «Faimosul edict al fondatorului nostru: Costantino».

«Numai partea finală a numelui împăratului care l-a emis este păstrată. Nu știu dacă în cea pe care o căutăm noi aici, dar cel puțin în copia din *Wewelsburg* numele nu poate fi [Constanti]nus.»

«Dar nu poate fi nici [Diocletia]nus» răspunde Leonardo.

Costantino explică: «Acei păgâni vor pretinde că pe vas fusese gravat apelativul cu care persecutorul se numea ca omagiu față de divinitatea lor legendară : [Iov]ius».

Leonardo înțelege pe deplin problema.

«Deci nu Constantin, ci Dioclețian fusese cel care a stabilit toleranța religioasă și față de creștini?»

Costantino, dimineața devreme, bea un Martini înghețat extra dry înainte de a răspunde.

«Nu spune această erezie. A fost iubitul și sfântul nostru împărat, dar nu vreau să-mi asum riscul că pe vasul care ar trebui să fie aici, în Split, să fie gravat un alt nume.»

«Înțeleg perfect. Dar mă tem că nu voi putea sustrage vasul înaintea celor doi, fără să fiu descoperit.»

Domnul elegant zâmbește.

«Nu trebuie să eșuezi. Nimeni nu poate să ia în stăpânire Graalul, decât noi.»

Leonardo comandă un al doilea pahar de Slivovitz, tipicul lichior slav. Este încă devreme, dar are nevoie de ceva tare pentru a-și face curaj.

Alcoolul îi crește vizibil transpirația.

Între timp, mie îmi crește anxietatea pentru o misiune care se prevede a fi dificilă, dacă nu imposibilă. Nu știu dacă are vreo legătură cu micul dejun copios sau cu cina grea de ieri, dar când anxietatea crește, primul care suferă este creierul real al corpului: burta. Se întâmpla multora să simtă aciditate în stomac sau reflux, pentru mine în mod normal, agitația îmi dă și alte simptome.

«Îmi pare rău Chiara, dar trebuie să fi fost nava... pe scurt, mă duc două minute...»

Mă duc la baie în partea internă a localului: este una singură și, după ce am încercat de mai multe ori să deschid ușa, intuiesc că este ocupată. Aștept un timp care pare fără sfârșit. În cele din urmă, două fete ies, mă grăbesc și încerc să închid ușa, dar nu are încuietoare. Apoi observ: este o baie turcească!

Când eram copil, în popasurile de pe autostradă și în gări, foarte des băile erau în stil turcesc. Din fericire, progresul... Acum aceste servicii igenice se găsesc doar în Turcia... și în *Padova*. În orașul Padova, școlile, bibliotecile, dar și restaurantele șic au o sărăcăcioasă baie turcească. O doamnă localnică, când am întrebat-o de ce, a răspuns că sunt mult mai igienice. Acest lucru este probabil adevărat, dar este și foarte inconfortabil. Sunt forțat să fac un exercițiu de genuflexiuni în timp ce țin cu piciorul ușa închisă .

«Credeam că vom avea nevoie de bilet pentru a intra în palatul lui Dioclețian» exclamă Chiara, în timp ce traversăm una dintre cele patru uși de acces originale.

«Lucrul incredibil este acesta. Este una dintre cele mai importante clădiri din epoca romană care s-a păstrat și este încă locuită și în ziua de azi.»

Ne uităm în jur: vestibulul este acum un hotel de lux, peristilul un bar trendy, complexul balnear o agenție imobiliară și un magazin de suveniruri.

«Nu pot să cred: acesta este palatium imperial?»

«Da. Suntem în interiorul palatului, de fapt în seria de clădiri pe care Dioclețian le construise imitând taberele militare. În plus, el venea din

armată. Vezi piața aia, unde e restaurantul pizzerie? Acela este forumul, unde se intersectau cardo-ul și decumanus-ul, principalele rute de tranzit.»

Chiara pare a fi dezamăgită.

«Poate, mie mi se pare atât de ciudat.»

«A fost păstrat atât de bine tocmai pentru că au trăit acolo în mod continuu.»

«Totuși, dacă am înțeles corect, trebuie să căutăm mormântul lui Dioclețian?» întreabă ea.

«Exact. Vreau să am încredere în ceea ce intuia al tău...»

Ea mă întrerupe: «Dacă în aceea seară nu ar fi fost atât de vag... îmi spusese că mi-ar fi explicat în ziua următoare, dar... nu a existat o zi următoare».

Chiara se uită în jos.

«Cu toate acestea, ultima foaie de notițe este foarte clară: negrii păgâni câștigă jocul datorită turnului și regelui, adică palatul și împăratul, sau mai degrabă palatul în care este îngropat împăratul.»

«Și unde este acest mormânt?» întreabă ea.

«Nu știu sigur. Să cerem informații în acel loc, pe partea forumului antic.»

Cu engleza ei perfectă, Chiara obține cu ușurință informațiile corecte. Sarcofagul lui Dioclețian fusese plasat unde se află acum turnul catedralei.

«Turnul! Turnul!»

Chiara mă scoate afară din biroul de informații.

«Nu era nevoie să strigi ca un nebun» îmi atrage ea atenția.

«Ai înțeles și tu?»

«Desigur. Aveai dreptate: turnul din Pisa nu avea nimic de-a face, turnul este aici.

«Magus indicase în jocul de șah locul exact unde se află Vasul Sacru: în turnul unde este îngropat Dioclețian.»

Catedrala este chiar în spatele biroului de informații. Câțiva credincioși intră și se așează pe băncile de lemn: așteaptă slujba solemnă de duminică dimineața.

Chiara citește broșura pe care ne-au dat-o la punctul de informare: «Catedrala fusese inițial o clădire octogonală construită de Dioclețian ca un mausoleu pentru a-i păstra rămășițele. Devenise biserică abia în secolul al VIII-lea.»

«Creștinii adesea refoloseau templele păgâne pentru a le transforma în clădiri ale noului cult» explic.

Ne îndreptăm către turnul atașat bisericii octogonale, apoi coborâm pe niște scări care par să ducă la o criptă.

«Suntem la baza turnului. Trebuie să fie aici» spune Chiara. Căutăm un sarcofag, o urnă funerară: în zadar.

«Aici nu este nimic aici» spun dezamăgit.

«Uite aici» Chiara îmi indică un basorelief pe peretele din spate.

Observ cu nonșalanță spunând: «Este reprezentarea clasică a paterei, cupa rituală folosită pentru a turna lichid pe ariile sacrificiilor».

«Mulțumesc pentru explicația istorică. Dar uită-te la formă: este un disc rotund!»

«Nu crezi că poate fi...»

Chiara, cu unghiile ei, zgârie calcarul din colțul paterei. Dintr-o dată, un gardian vine și ne somează să ieșim: începe slujba religioasă.

«Trebuie să plecăm, oprește-te!»

«Vino mai aproape.»

Sub basorelieful alb al paterei se vede o culoare diferită: un verde intens.

Chiara se luminează la față.

«Este Vasul: a fost întotdeauna aici!»

«Poate, dar acum trebuie să plecăm. Este închis turiștilor până la sfârșitul Liturghiei.»

Înainte de a pleca, ne informăm despre ora la care turnul se va redeschide.

«Avem două ore la dispoziție. Să mergem să luăm camera pe care am rezervat-o. Conform *Booking-ul*, este la doar 5 minute de mers pe jos din centru» sugerez.

Părăsim vechiul palat prin poarta de Aurea și ne îndreptăm spre nord.

După câteva minute de mers pe jos sub un soare arzător, Chiara pare obosită.

«Vrei să ne oprim în acel parc la umbră?»

Sunt puține bănci în parc dedicate pictorului local Vidović, așa că ne așezăm pe leagăne.

În orice țară din Europa, plimbarea printr-o grădină publică este foarte tristă. Totul este perfect: există leagăne, tobogane și alte jocuri, dar ceva fundamental lipsește: copiii. Cei mai norocoși / ghinioniști petrec după-amieze în fața *Netflix-lui* și al *PS4*, ceilalți nu au timp pentru aceste hobby-

uri: sunt ocupați împărțindu-se între taekwondo, lecții de engleză, piscină, călărie și cursuri pentru toate gusturile.

Când eram copil, singura distracție era să mă joc cu ceilalți copii în parc. La început în cel din cartierul meu exista doar o structură de beton care conținea nisip. Dați nisip unui copil, chiar și celor hiper-tehnologici de astăzi, și imediat va inventa o realitate alternativă; pe de altă parte se spune că se construiesc castele de nisip (sau erau în aer?). Ne bucuram ore în șir cufundați în nisip, poate mai puțin mamele noastre când ne întorceam acasă murdari ca niște jucători de rugby din Noua Zeelandă într-o zi ploioasă.

Apoi au instalat jocurile: în ziua în care au pus un leagăn, cu siguranță mult mai robust decât acesta de aici, se făcuse mai multă coadă decât astăzi la lansarea celui mai recent model de iPhone. Îmi amintesc că atunci când, în sfârșit, după ore de așteptare, îmi venise rândul, nu vroiam să mai cobor. Nu eram încântat să mă dau în leagăn, dar satisfacția de a fi pe el și de a-i vedea pe ceilalți care așteaptă de sus mă făcea să mă simt ca un rege. M-am dat jos în acea zi doar când totul începuse să se învârte în jurul meu și copii îmi păreau niște furnici care dansau.

«La ce te gândești?» mă întreabă ea în timp ce se leagănă pe balansoar.

«La copilărie: când totul părea dificil dar în schimb era mult mai simplu.»

Între timp Leonardo intră în biroul de turism. Responsabila nu vorbește italiană, dar știe spaniolă datorită unui marinar din Valencia cu care avusese o istorie intensă.

Emisarul *Ordinului Sfântului Gheorghe* se folosește de ceea ce a învățat într-o lungă vacanță în insulele Canarie.

«*Buenos dias señorita ¿Qué hace una chica tan hermosa en un lugar como este*?»

Tradus, el vrea să-i dea de înțeles că o fată așa de frumoasă ar trebui să fie o modelă și să nu lucreze în acel trist punct de informare. Tânăra își aranjează părul lung și castaniu în spatele...urechi drepte.

«Sunteți foarte amabil. Din păcate, aici nu avem multe posibilități.»

«Nu-mi spuneți că nu ați făcut cinema, televiziune...»

«Mi-au luat interviu de câteva ori la radio când am inaugurat acest birou. Nimic mai mult.»

«Numele meu este Leonardo» spune el în timp ce îi sărută mâna.

Fata își retrage mâna zâmbind.

«Spuneți-mi, ce doriți?»

«Hai să tutuim. Cum te cheamă? »o întreabă el prietenos.

«Roberta.»

«Ei bine, Roberta, am nevoie de o favoare: mă poți ajuta?»

«Sper că da, ziceți-mi, spune-mi Leonardo.»

«În aceasta dimineață trebuie să fi venit doi prietenii de ai mei italieni.»

«Vin mulți turiști» răspunde ea evaziv.

«Ne-am văzut la micul dejun, apoi ne-am dat întâlnire aici în piață cu mai mult de o oră în urmă. Am ajuns târziu și trebuie să fi plecat. El poartă pantaloni scurți albi și cămașă roșie, ea are o rochie scurtă galbenă.»

«Da, îmi amintesc de ei. Am vorbit în engleză.»

«Câte limbi cunoști, draga mea Roberta? Felicitări.»

Ea se preface că se uită la calculator, continuând să-l privească pe furiș pe băiatul galant îmbrăcat în negru.

«Cu siguranță te-au întrebat unde trebuia să mergem împreună. Ce le-ai spus?»

Roberta își încrucișează picioarele stând pe taburetul de la birou .

«Poate că nu ar trebui să-ți spun, știi pentru *privacy*.»

«Nu facem un furt, suntem doar turiști în vacanță. »

Apoi Leonardo mâzgălește ceva.

«Acesta este numărul meu. Când termini, sună-mă și îți ofer un aperitiv pentru a-ți mulțumi.»

Fata ia biletul, îl îndoaie în jumătate și îl pune în buzunar.

«Au vrut să știe despre mormântul lui Dioclețian. Se află în turnul catedralei.»

«Bine. Atunci mă duc imediat acolo să-mi caut prietenii.»

«În schimb, noi ne vedem în jurul orei 18:00, pentru acel aperitiv» spune ea, zâmbind.

«Desigur. Nu voi lipsi.»

După ce părăsește biroul minuscul, Leonardo intră în catedrala adiacentă, în timp ce Liturghia este în curs de desfășurare. El îngenunchează și se roagă în fața altarului Sfântului Domnius, apoi se duce la turn. Atașat de ușă, un semn în mai multe limbi indică faptul că cripta va rămâne închisă până la sfârșitul slujbei. Băiatul nu se lasă oprit de ceva atât de simplu: ia o agrafă metalică și un cuțit mic pe care îl ține mereu în buzunar și în câteva secunde reușește să o deschidă. Trage de ușă și coboară scările. Camera umedă este complet întunecată. Funcția de torță a telefonului său mobil îi permite să exploreze mediul înconjurător. Nu există nicio urmă de mormânt. Se uită frenetic în jur. Nu are prea mult timp: cineva poate veni,

cei doi “prieteni italieni” s-ar putea întoarce. Apoi observă o mică pată verde pe peretele alb din spate: se apropie. Și înțelege.

În timp ce cu cuțitul ciopleşte de zori piatra, șoptește: Este Graalul. Stăpânul meu îmi va fi veșnic recunoscător. Voi fi numit *cavaler jure sanguinis*».

În sfârșit l-a găsit. Cu greu reușește să scoată obiectul: se oprește să-l privească în mâini sale. Verdele intens strălucește, chiar și, în lumina slabă a telefonului mobil. Apoi, un zgomot neașteptat de pași... Din întuneric iese doar un braț întins care deține un pistol.

«Dă-mi Graalul acum sau vei muri.»

Leonardo ține obiectul prețios mai strâns. Ultimul avertisment: «Dă-mi-l sau trag!»

Silueta blochează scara de acces a criptei. Leonardo își dă seama că nu are nici o cale de scăpare. Chiar dacă i-ar da vasul, este convins că necunoscutul îl va ucide. Singura soluție care îi pare posibilă este cea mai absurdă. Leonardo se uită în sus.

«Iertare, domnul meu...».

Apoi îi observă pe cei care îl amenință: «Nu-l veți avea niciodată».

Se aud oameni vorbind în partea de sus a scărilor.

Leonardo decide că acela e momentul: cu o mână strânge vasul iar cu cealaltă își taie gâtul cu cuțitul.

În cele din urmă, strigă: «Ajută-mă, mă omoară, *help me*!»

Eu și Chiara, ne aflam în fața ușii, așteptând redeschiderea, coborâm în grabă scările. Individul cu arma se ascunde într-o nișă în cripta întunecată.

Cu o ultimă suflare, Leonardo repetă: «*Help me*!»

Îi luminez corpul de pe jos cu telefonul meu mobil, el se uită spre punctul criptei în cazul cel care îl amenințase se ascunde și încearcă să spună ceva: în zadar.

Îmi scot cămașa și o pun în jurul gâtului muribundului.

«Cine este?» întreb.

«Nu știu, dar ceea ce are în mâini este Vasul Sacru» observă Chiara.

«Încerc să-i tamponez rana. Tu ia vasul și du-te și cere ajutor.»

Chiara iese din criptă cu vasul ascuns în poșetă. În timp ce încerc să opresc sângerarea cu cămașa mea, tipul sumbru profită de ocazie pentru a scăpa. Sângele iese cu șuvoi. Îl văd murind în brațele mele.

Doi polițiști se grăbesc, strigând și îndreptându-și armele. Deși nu înțeleg ce spun, sensul este evident. Mă întind pe jos în timp ce ei mă amanetează.

Luni, 31 august 2020

Ar părea imposibil după ce s-a întâmplat ieri, dar în această noapte am dormit adânc. Nici măcar nu am auzit sforăitul tipului masiv de pe patul supraetajat.

Mă trezesc în aripa C a închisorii di Split la ora 8:00, când un om de serviciu trece un castron prin gratii.

Mă uit înăuntru: pare lapte cu cafea, în mijloc plutesc niște forme ciudate, poate sunt biscuiți făcuți terci.

"Micul dejun este cea mai importantă masă a zilei", spunea bunica mea, dar din când în când se poate și fără.

Colegul meu de celulă își devorează micul dejun și pe al meu. Apoi se prezintă: e englez, din Bournemouth.

Urăsc Anglia, britanicii, toți cei care conduc pe stânga și folosesc unități de măsură diferite de restul lumii. Știu că nu este politically correct, dar nu este o prejudecată, ura mea este rezultatul unei experiențe proaste. Am fost o singură dată în Anglia și m-am întors cu câteva "amintiri": un articol de ziar despre un italian bătut de un grup de băieți și un ochi negru.

În vara de după penultimul an de liceu, profesorul nostru de engleză convinse majoritatea clasei să participe la o vacanță de studiu în țara pe care romanii o numeau Albione și apoi Britannia. Fusesem cazați la familii private: eu și colegul meu de bancă Gabriele fusesem cazați la familia Roper. Soțul știa să facă doar două lucruri: să bea bere și să joace darts, activități desfășurate de obicei simultan într-un pub din cartierul de la periferie unde locuiau. Doamna părea amabilă, atât de mult încât în prima seară pregătise o cină italiană în onoarea noastră. Lipseam de acasă doar de o zi, dar deja îmi lipseau spaghetele. Ea luase o conservă ca cele de fasole și o deschisese direct în farfuria mea: dinăuntru alunecase încet un amestec de spaghete și un sos gelatinos transparent.

Apoi un detaliu de *Mastechef* : doamna Roper luase o sticlă de ketchup și vărsase o cantitate exorbitantă deasupra spaghetelor.

În orice caz, acea cină fusese mai bună decât prânzul de luat la pachet pe care ni-l pregătea în fiecare dimineață. Un sandwich cu un fel de *Simmenthal* stricată: arăta mai mult ca *mâncarea pentru pisici*. Într-o dimineață trase-și cu ochiul la doamna în timp ne pregătea prânzul: chiar era mâncare de pisici! Ea deschise o conservă de *Kitekat* și îi dăduse o porție copioasă enormei sale pisici iar restul îl pusese în sandvișurile noastre.

Desigur, din acea zi aruncam mereu prânzul în primul tomberon și mergeam la McDonald's; altul dintre miile de defecte ale Angliei, încă nu exista Burger King în acel oraș. Într-o după-amiază, când ieșeam de la McDonald's, un grup de băieți care stăteau într-un parc pe care trebuia să-l traversăm pentru a ajunge acasă, începuseră să ne insulte. Gabriele nu se gândise nici măcar o secundă și o luase la fugă ca nebunul, eu rămăsesem pasiv pentru o vreme, apoi începusem să fug. Unul dintre ei îmi apucase rucsacul care îl aveam pe umeri, mi-l smulse cu forță și căzusem. Un altul se apropriase, mă lovise cu piciorul în abdomen și peste față, apoi plecase, râzând.

Privind înapoi la această poveste, aș spune că, în comparație, nu e atât de rău în închisoare: celula arată ca camera unuia dintre acele hoteluri de lângă gara din Milano, decentă, cu televizor și baie. În plus, am destul timp să reflectez asupra circumstanțelor nefericite care m-au adus aici.

Stăteam acolo și mă holbam la grila patului de deasupra. M-au găsit plin de sânge lângă un om cu gâtul tăiat, Chiara și cu mine am fost primii care am intrat. Nimeni altcineva nu era prezent, cel puțin așa cred. Sunt din ce în ce mai convins că atunci când totul se va termina, va trebui să scriu o carte despre această poveste absurdă.

De asemenea, pentru că, așa cum spusese cineva, poate un poet chinez sau un călugăr zen:

Fiecare om în viață ar trebui să facă trei lucruri pentru a fi complet:
să planteze un copac,
să aibă un copil,
să scrie o carte.

Având în vedere lipsa mea de abilități la grădinărit și mai puține cu copii, mă voi mulțumi cu una din trei.

În mijlocul dimineții, doi paznici mă fac să înțeleg, cu gesturi și împingeri, că trebuie să ies.

"În cele din urmă mă eliberează", sper.

Mă conduc pe un coridor, apoi mă bagă într-o cameră în care mă așteaptă un bărbat de vârstă mijlocie: părul vopsit într-o culoare improbabilă între galben și portocaliu (aș numi-o culoarea Trump), un costum verde de calitate scăzută, o servietă în piele neagră falsă.

«Sunt Nando, ia loc.»

El se așează pe un scaun pe o parte a unei mese dreptunghiulare.

Rămân în picioare în fața lui privind necunoscutul.

«Cine sunteți?»
«Sunt Nando. Sunt un avocat italian, exercit de ani de zile aici, în Split. Luați loc!»
«Italian... aș spune roman» observ.
«Dacă vrei, sunt avocatul tău. În caz contrar, plec...»
Mă așez și îi întind mâna.
«Îmi face plăcere, sunt Francesco Speri.»
«Ți-am spus că sunt avocatul tău, știu cine ești.»
«Dar cine v-a angajat?» întreb.
«O blondă.»
«Chiara? V-a spus că nu am fost eu?»
«Cel care are pe alții nu greșește niciodată» spune el.
«Ce înseamnă asta?»
«Sunt plătit! Cum trebuie să-ți explic?»
«Cu toate acestea, când am ajuns, acel băiat era deja rănit mortal. Sunt nevinovat.»
«Să fi fost Sfântul Duh!»
Sunt puțin sceptic în ceea ce privește abilitățile de vorbire ale avocatului meu.
«Cum credeți că mă veți elibera dacă și dumneavoastră sunteți convins de culpabilitatea mea?»
«Franco, le dăm varianta că ești nebun și în doi ani te scot.»
«Numele meu este de fapt Francesco și sunt convins că, în timp, putem construi o linie de apărare...»
«Ce precis ești: stai la răcoare și îți pasă de nume. Tu nu știi cum funcționează aici. Să facem un proces de judecare directă.»
«Dar cum, așa fără interogări?»
Respir adânc, apoi îl întreb: «Nu se poate amâna?»
«Ce se poate face? Nu fă atâta pe profesorul: cu cei de aici nu-ți merge. Ai încredere: e mai bine să spunem că ai fost tu într-un moment de nebunie.»
«Mai de grabă moment de nervi.»
«În fine de nebunie, de nervi tot romană antică este.»
Îmi dau ochi peste cap.
«Nu va funcționa niciodată.»
«Crede-mă, dacă te văd, deja se înțelege. Apoi, dacă te și aud cu raționezi, funcționează cu siguranță.»

Încă mă cert cu avocatul meu când intră doi paznici; cred că îi spun că timpul disponibil s-a terminat.

«Poate cade mâine ziua de proces.»

«Mâine?» întreb cu neîncredere.

«Da. Și îmbracă-te mai bine. Cu acei pantaloni scurți și acea bluză arăți ca un băiețel de clasa a opta în excursie.»

«Valiza mea a rămas la Bed and Breakfast.»

«Și fă-ți barba că pari un om fără adăpost. Ah era să uit: astea sunt pentru tine. Te vreau în formă.»

Mănânc sandvișurile care Nando le luat de la o brutărie croată. În Croația, toate brutăriile fac aceste chifle umplute cu produse "ușoare": carne de porc și carne de vită împreună sau cârnați, crenvuști și brânză, sau minim ricotta, spanac și unt. După ce am devorat cele două bombe calorice pe care le voi digera spre sfârșitul săptămânii, mi-am făcut barba și un duș, restul zilei e liber.

Mă uit la TV: este, desigur, în croată. Singurul lucru pe care îl înțeleg este publicitatea. Aveam șase ani când părinții mei mă trimiteau la culcare după Carosello. După cină vedeam acest spectacol amuzant de schițe comice de câteva minute fiecare, și numai la sfârșitul acestora se arăta produsul promovat. Acum, reclamele durează câteva secunde în care îți aruncă propoziții în engleză, muzică tare și imagini de neînțeles. Vor să ne surprindă cât mai mult, dar făcând acest lucru vom deveni cu toții proști sau nu vom mai fi surprinși.

La nu mai mult de doi kilometri de închisoare se află un nou centru comercial, în interiorul său e supermarket mare și în supermarket e Chiara. Arată ca o turistă obișnuită în vacanță în timp ce își umple coșul cu paste, sos de roșii, ton, măsline, ulei, vin și cafea, multă cafea.

"Nu găsești niciodată un taxi când ai nevoie de el", se gândește ea imediat ce iese cu două pungi grele și apa.

Din fericire, *Uber* funcționează bine în Croația. Rezervă prin aplicație și o mașină o ia după câteva minute.

«*Please take me to the marina*» cere ea de îndată ce ea se așează pe bancheta din spate.

«Sunteți italiancă?» întreabă șoferul. Are cel puțin 70 de ani, puțin păr și ochelari groși.

«Nu chiar. De ce credeți asta?»

«Din modul în care sunteți îmbrăcată» răspunde bătrânul în timp ce conduce.

Chiara se uită la ceea ce poartă: o rochie cu benzi verticale colorate, un colier și o brățară asortată.

«Femeile italience sunt întotdeauna recunoscute pentru atenția lor asupra detaliilor. Spanioloaicele sunt deseori vulgare, nemțoaicele poartă doar lucruri confortabile, englezoiacele par că se îmbracă în întuneric.»

Chiara trece cu privirea aceste comentarii superficiale: «Vorbiți foarte bine italiană».

«Când eram tânăr, am lucrat o vară întreagă între Rimini și Riccione: sunt locuri minunate. Și femeile atunci...»

«Cu toate acestea, eu sunt turcoaică, fiica de italieni, dar născută în Turcia» precizează ea.

«Vă îmbrăcați ca o italiancă, prin urmare, în sufletul vostru, sunteți italiancă.» Chiara schițează un zâmbet.

«Cunoașteți pe cineva care are o barcă?» întreabă ea.

«Unde trebuie să mergeți? Din Split, feriboturile pleacă către toate insulele principale» spune bătrânul.

Chiara se uită pe fereastră la drumul lung care duce la mare.

«Nu, e puțin mai departe de stâncă . Am nevoie de un *skipper*... care să mă ducă.»

«Puteți folosi *Uberboat*.»

Chiara este surprinsă: «Există și pentru bărci?»

«Este o noutate: cred că există doar în Croația» răspunde imediat șoferul.

«Trebuie să intrați pe aplicație și apoi selectați modul Aventură: vă vor duce unde doriți. Desigur, este un pic cam scump ca serviciu.»

«Cunoașteți un coleg de-al vostru care lucrează pentru *Uberboat*? Poate că aș putea să mă pun de acord cu el în privat?»

Șoferul derulează agenda din telefon în timp ce conduce.

«Este Zlatan. Are o barcă gonflabilă cu cabină...»

«Unde îl pot găsi?» întreabă ea.

«Știu unde ancorează. Dacă vreți, vă însoțesc acolo» se oferă el.

«Da, aș vrea să-i vorbesc personal.»

«Nu știu dacă îl vom găsi la această oră: ar putea fi la plimbare cu turiști.»

Omul parchează lângă debarcader.

«Așteptați-mă în mașină, mă duc să văd dacă prietenul meu este acolo. Dacă sosesc polițiștii, fluierați.»

Chiara nu știe să fluiere. Așteaptă până când șoferul *Uber*-lui se întoarce.

Lângă el un bărbat cu barbă, păr creț și burtă proeminentă.

«El este Zlatan, dar nu vorbește italiană.»

Chiara iese din mașină și dă mâna cu noului venit plină de unsoare de la motor.

Ea îi cere ajutor șoferului: «Puteți să traduceți dumneavoastră? Spune-ții că trebuie să merg pe insula Pločica».

«Pločica este o stâncă, nimic mai mult. Cu toate acestea, din Split, puteți lua feribotul până la cea mai apropiată insulă Korčula și de acolo luați o barcă taxi», comentează el.

«Vă rug să-i traduceți» Chiara insistă.

Marinarul dă din cap că se poate face.

«Mâine după-amiază la ora 15:00: e bine?» întreabă Chiara. Șoferul traduce răspunsul: «Are o călătorie rezervată de un grup de olandezi pentru a vedea delfinii. Nu se va întoarce înainte de ora 16:00.»

«Să mergem atunci la ora 17:00» propune Chiara.

«Cât vreți?»

«Zlatan spune 80 de euro de persoană pentru o cursă.»

Chiara dă din cap că acceptă.

«Nu știu dacă voi fi singură sau dacă vom fi în doi.»

Bătrânul continuă să traducă: «Pentru o singură persoană prețul crește la 120, pentru două e bine 160 euro».

«Sper că vom fi doi, în acest moment nu sunt sigură. Trebuie să vă cer o ultimă favoare. Cele două pungi de cumpărături care sunt în portbagajul dumneavoastră: le pot pune în barcă acum?»

Zlatan dă din cap.

«Nu are sens să le duc la hotel și apoi mâine să le aduc din nou aici» explică Chiara.

Șoferul ia cele două pungi și se îndreaptă către barcă. Zlatan, cu mâinile în buzunar, îl precede.

Chiara, cărând baxul cu apă, se străduiește să-i ajungă pe cei doi:

«Dați-mi una mie».

«Nu-i nici o problemă, pot eu» răspunde bătrânul galant. Chiara aproape că smulge sacoșa din mâinile bărbatului, apoi scoate din geantă un prosop de plajă pe care îl bagă în pungă în mijlocul de cumpărăturilor.

«Am vrut să adaug asta. Așa voi avea mai puține greutăți de adus mâine.»

Zlatan plasează tot într-o cală micuță de sub cârmă.

«Sunt în siguranță aici?» întreabă Chiara.
Șoferul se uită la pungile pline cu mâncare și apoi la Chiara neîncrezător.
Ea se grăbește să-i clarifice: «Nu-i va deranja pe olandezi?»
«Zlatan spune să stați liniștită. Barca este supravegheată toată noaptea: el doarme aici.»
Șoferul de taxi îi indică un sac de dormit pus deoparte într-un colț, pregătit pentru a fi așezat peste scaune la noapte.
Chiara pare mulțumită și se adresează din nou șoferului:«Atunci nu are sens să mă lăsați aici. Duceți-mă în centru, în apropierea ușii de acces a palatului lui Diocletian.»
«Care dintre cele patru?»
Chiara coboară în apropierea ușii din fața a mării, intră în ceea ce fusese odată reședința imperială și se așează pe treptele de la intrare a peristilului, devenit acum un bar la modă. Trimite un mesaj:
Sunt aici: te aștept.
Îți trimit geolocația.
După vreo douăzeci de minute, o femeie ia un loc lângă ea pe o pernă roșie, așezată pe piatra antică.
«Am ajuns cât de repede am putut.»
«Mulțumesc că ai venit. Ce vrei să bei?» întreabă Chiara.
Femeia își stânge părul lung și roșu cu o bandă elastică.
«Doar o limonadă.»
Chiara o întreabă fără ocolișuri: «Cum vei proceda mâine dimineață în sala de judecată?»
Magistrata răspunde: «Cu acel Nando Leoncini ca avocat, prietenul tău riscă să rămână închis pe viață».
«Așa, în ultimul moment, nu am găsit nici un alt avocat italian, sau unul care să vorbească italiană» răspunde Chiara.
«Îmi imaginez, dar va trebui să fac tumbe în aer...» insistă ea.
«Ești bună. Știu că vei reuși.»
«Voi face tot ce-mi stă în putere, chiar dacă... eu sunt de partea *acuzației*.»
Femeia bea puțină apă cu gheață și lămâie înainte de a continua: «Trebuie să-l iubești cu adevărat pe acest Francesco».
Ochii Chiarei par melancolici.
«Știi, cred că nu i-am spus niciodată. Dar, din moment ce l-am revăzut, nu a existat zi în care să nu mă gândesc la el.»
«Este un om norocos.»

Chiara devine brusc serioasă: «Acum nu prea mult, pentru că este în închisoare. Poți convinge juriul de nevinovăția lui?»

Femeia face o expresie îndoielnică: «A fost găsit cu arma în mână și cu cadavrul lângă el...»

Chiara o întrerupe: «Eram împreună: nu a făcut-o el! Acel băiat era deja pe moarte când noi l-am găsit.”»

Magistrata zice: «Voi pregăti o pledoarie a acuzației care, în realitate, va fi un fel de apărare.»

«Psyche: Acesta este numele tău de la inițiată?» întreabă Chiara.

Ea dă din cap.

«Ei bine, asta este ceea ce așteptăm noi toți cei din *Ordinul Ermetic*.»

Femeia se uită în jur ca și cum s-ar teme de o ambuscadă la spatele ei.

«Te văd supărată» observă Chiara.

Femeia nu-i ascunde: «Mi-e teamă: sunt alte puteri în joc care ne pot împiedica».

«Vorbește liber Psyche.»

«Nu știu cine este în spatele acelei morți…»

Chiara o întrerupe: «Tu ai văzut datele poliției și ale anatomistului patolog. Nu crezi că s-a sinucis?»

Femeia se ridică, își așează perna apoi ia loc din nou.

«Nu există alți suspecți în afară de Francesco Speri. Voi susține teoria sinuciderii. În inima mea, totuși, nu pot exclude că altcineva...»

Chiara reflectă îndelung.

«Când m-am dus să cer ajutor, am văzut o persoană în depărtare, plecând în grabă.»

«Cine?» întreabă femeia.

«Era întuneric și era cu spatele. Purta o pălărie și o haină lungă neagră de ploaie: asta am observat. Mi s-a părut ciudat: ieri nu ploua și era foarte cald.»

«Există cineva care lucrează din umbră și care vrea vasul cu orice preț. Dacă sarcina tipului era să ia înapoi relicva, va ucide pe oricine îi va sta în cale.»

Chiara își bea încet spritz-ul.

«Raționezi bine, dragă Psyche.»

Magistrata are o sugestie: «Singura șansă este de ai întâlni pe acei cavaleri ai Sfântului Gheorghe și de a le da ceea ce își doresc. Atunci va fi problema lor dacă cineva vine să le ia Graalul.»

«Niciodată» Chiara ridică vocea.

Psyche insistă: «Alternativa ar fi să fugi toată viață, cu riscul că, dacă te găsesc, vei sfârși ca acel băiat.»

«Voi merge pe o insulă pustie. Voi sta ascunsă acolo cu vasul până când se liniștesc apele.»

Psyche își scutură capul.

«Cred că mai este cineva în spatele tuturor lucrurilor. Și nu va renunța niciodată.»

Chiara rămâne tăcută pentru o vreme, apoi scoate iPhone-ul și trimite un mesaj.

«Mă voi întâlni acel fanatic constantinian, dar cu condițiile mele.»

Acestea fiind spuse, mușcă dintr-un sandviș.

«Bei doar? Profită de aperitiv.»

Psyche ia un chips de cartof și spune: «Acele chifle arată tentant, dar sunt cu rozmarin.»

«Nu îți place?» întreabă Chiara.

«Sunt alergică la rozmarin» spune ea.

«La rozmarin? Am auzit de oameni alergici la nuci, lapte, dar la rozmarinul niciodată.»

Psyche explică:« Orice plantă, consumată în cantități mari, este otrăvitoare: gândește-te la pătrunjel! Mie mi-e suficientă o doză infinitezimală. Dacă mănânc un fel de mâncare aromat cu rozmarin, de la supă la carne, mă umflu și ajung direct la spital».

Chiara gustă de chifla, apoi o privește pe fată direct în ochi.

«Dacă îl vei elibera pe Francesco, poți să ne ceri tot vrei.»

Magistrata e ezitantă: nu pot garanta succesul. Nu-l cunosc pe judecător: cel care dirijează în mod normal în acest județ este în vacanță. Va fi unul care vine din capitală.»

Chiara pare să se încordeze: «Tu trebuie să fii capabilă să convingi *orice* judecător».

«Nu pot șterge dovezile: arma, sângele...»

Chiara o întrerupe din nou: «Îți repet: nu a fost el! Trebuie să-i convingi pe toți de nevinovăția lui.»

Femeia dă din cap: «Voi cere achitarea, dar oricum este judecătorul cel care eliberează sentința.»

«Acum spune-mi: ce ți-ai dori cel mai mult?» insistă Chiara. Psyche pare jenată: «Ei bine... ceva ar fi, dar trebui să îl întreb pe... sfințenia sa.»

«Numai membrii *Astrum Argentinum* se pot adresa direct liderului suprem.»

Femeia își răsucește nervos părul roșu pe un deget.

«Știu, exact asta aș vrea să-i cer...» Chiara a înțeles perfect cerința.

«Vrei să faci parte din ordinul suprem care îi călăuzește pe toți frații spre lumina divină?»

Ochii lui Psyche strălucesc.

«Ar fi o onoare. Al nostru Adeptus Exemptus s-a retras pe insula Lošinj și nu a mai ținut întâlniri ritualice de doi ani.»

Chiara întreabă din nou: «Vrei să devii șefa supremă la *Golden Dawn* a Croației?»

Ea dă din cap în mod repetat.

Chiara își termină spritz-ul înainte să vorbească.

«Poți.»

Femeia răspunde: «Este visul meu, dar știu că Adepti Exempti trebuie să depășească diferite probe sau să fie aleși de sfințenia sa în persoană».

Chiara se apropie de urechea femeii.

«Mama tuturor zeilor tocmai mi-a șoptit numele noului Adeptus Exemptus pentru *Dalmazia*: Psyche!»

Fata se uită lung la femeia din fața ei, neîncrezătoare.

Apoi îngenunchează și îi sărută mâinile.

«Sfințenia sa.»

«Ridică-te, hai sus. Nu vrei ca ei să ne vadă» o ridică ținându-i mâinile.

Sunetul unui mesaj pe *Whatsapp*: Chiara îl citește.

«Reprezentantul creștin sosește.»

«Vreți să vă însoțesc?»

«Am ales un loc sigur, plin de oameni.»

Tonul femeii este acum lingușitor: «Cum doriți, la ordinele voastre».

«Mâine după-amiază, când procesul se va termina, ne vom întâlni din nou pentru numirea ta. Mai întâi trebuie să vorbim cu Bacco și să avem consimțământul lui pentru a-ți da funcția.»

«Și dacă nu este de acord?» se îngrijorează Psyche.

«Vom ști cum să-l convingem.»

«Am putea face ceremonia de numire în templul care se află la baza acelei clădire de acolo: sanctuarul lui Jupiter» sugerează Psyche.

«Bine. Ne vedem acolo la ora 14:00 pentru ritualul sacru. Îmbrăcă-te complet în alb.»

Femeia își reține cu greu bucuria.

«Mulțumesc, mulțumesc. Helios să fie cu dumneavoastră, Sfinția sa.»

«Fie ca ea să-ți lumineze drumul, draga mea soră» o salută Chiara.

Apoi se ridică și intră în catedrala din apropiere.

Alegerea locului nu este întâmplătoare. La acea ora de după-amiază este plin de turiști. Chiara se așează pe banca din primul rând de lângă altar.

La scurt timp după aceea, un bărbat se așează lângă ea: îi pune o mână pe umerilor și alta pe genunchiul drept.

«Cum îndrăznești? Nu știi cine sunt» protestează ea.

«Știu foarte bine. Apropo, felicitări pentru alegerea ta ca și Magus» spune Costantino.

«Divinitatea este cea care m-a dorit la conducerea comunități, în armonie cu toți frații» subliniază ea.

«Păstrează această propagandă pentru urmașii tăi» comentează omul, apoi o întreabă: «Îți amintești ce am vorbit ultima dată?»

«Vizita ta *nedorită* în Siena?»

Costantino trece direct la subiect: «Știi bine ce vreau».

«Poate că ceea ce vrei nu coincide cu ceea ce vrem noi.»

Costantino zâmbește. «Am înțeles de ce te-au ales pe tine. Ești mai curajos decât un bărbat.»

«Puterea derivă din divinul care este în mine și din sutele de frați gata să-și dea viață pentru a apăra persoana mea sacră» spune ea cu un ton solemn.

Omul se uită în jur.

«Dar aici nu văd nici măcar unul, *sfințenia sa*.»

«Vor veni, la porunca mea vor veni. Nu este prima dată când cineva moare în această biserică.»

Costantino rămâne cu gura căscată.

«Tu l-ai ucis pe Leonardo?»

«Eu nu am avut nimic de-a face. Nu îi cunoșteam numele, dar îmi imaginam că acel băiat era la dispoziția ta.»

Omul insistă: «Ai dat ordinul de a-l asasina pe cavalerul nostru?»

Chiara își strâmbă buzele într-un gest aflat la jumătate dintre o grimasă și un zâmbet.

«Se spune că s-a sinucis.»

«Se spune că a fost ucis de acel bancher» subliniază Costantino.

Chiara schimbă subiectul: «Așa cum ți-am scris, sunt gata să-ți dau farfuria. Suntem doar interesați să spunem lumii ce povestește.»

El o privește cu uimire.
Chiara îi confirmă temerile: «Da, și aceasta, ca și cea din Germania, are o scriere și se poate citi bine, toată».
«Nu vom permite niciodată! Nimănui!» omul ridică vocea.
Chiara nu se lasă intimidată de amenințări, nici măcar de cele atât de subtile.
«Condițiile mele sunt acestea: vă voi da această relicvă absurdă a credinței voastre, dar mai întâi vom publica fotografiile inscripției.»
«Repet: asta niciodată» Costantino.
«Atunci nu avem nici un acord.» Chiara se ridică, bărbatul o reține.
«Îți pasă de dragul tău bancher?» Chiara își îndoaie capul în jos.
«Este un prieten de al meu, nimic mai mult.»
Costantino devine nerăbdător: «Chiar crezi că sunt prost?»
Chiara se uită sfidător la el: «Ai spus-o tu».
«Este evident ceea ce simți pentru el. Vrei ca Francisco să putrezească în închisoare pe viață?»
«Deja m-am ocupat eu de el» subliniază Chiara. Costantino râde, cu poftă.
«Știm că procurorul este păgân. Crezi că femeia aia, singură, îl poate elibera? Nu avocatul sau procurorul sunt cei care decide în instanță.»
«Vrei să spui că...»
El continuă:« De asemenea, în rândurile Ordinului Sfântului Gheorghe, se numără polițiști și judecători. Nu te-ai întrebat de ce procesul de judecare directă are loc așa de repede, mâine dimineața? Judecătorul districtual din Split este în vacanță, așa că am putut aduce pe unul dintre frații noștri din Zagreb».
Ea se gândești îndelungat înainte de a vorbi.
«Vreau ca toate acestea să se termine și ca Francesco să fie liber.»
«Bravo, ai devenit mai rezonabilă» comentează Costantino.
«Atunci avem o înțelegere?» întreabă el.
«Da, dar trebuie să-l eliberați pe Francesco!»
«Judecătorul nostru îl va achita. Tu trebuie să-mi promiți nu doar că îmi vei înmâna Graalul ci și că nu vei dezvălui niciodată ce e inscripționat pe el.»
Chiara dă din cap.
«Cine știe dacă urmașii tăi vor fi mulțumiți de această decizie: sacrifici un obiect atât de important pentru iubitul tău.»

«Nu știu cum funcționează la voi, dar în *Ordinul* nostru Magus-ul este infailibil în sine. Nimeni nu va obiecta alegerea mea. Îți promit că îți voi da farfuria, dar mai întâi trebuie să-l eliberați pe Francesco» repetă ea.

«Noi ne vom face partea, dar tu va trebui să respecți pactul» subliniază Costantino.

«Veți primi ceea ce vreți.» Costantino e mulțumit.

«Numai după ce Francesco va fi liber și vom fi în siguranță, îți voi da vasul.»

«Unde ne vom întâlni?»

«Te voi anunța, dar trebuie să vii singur.»

«Nu mi se pare că ești în măsură să pui condiții.»

«Voi fi pe o insulă, așa că voi vedea barca ta cu motor venind de departe. Dacă nu ești singur, înțelegerea cade.»

Costantino este șocat de curajul Chiarei.

«Voi fi singur. Cu siguranță nu mi-e frică de o femeie.»

«Miercuri, atunci» conchide Chiara, apoi se ridică, lăsând omul așezat acolo.

Când părăsește catedrala, luminile apusului se reflectă în culori roșiatice peste marmura veche. Turiștii nu se opresc din a face fotografii și a se bucura de cocktail-uri răcoritoare stând pe rămășițele coloanelor romane. Ea se îndreaptă de grabă către *Bed and Breakfast*.

Între timp eu, pentru a trăi în liniște, a trebuit să mă împrietenesc cu colegul meu de celulă. Nu i-am înțeles numele, dar am aflat că a trăit ani de zile în Italia, înainte de a se convince că Croația este mai bine.

«La voi nu aș fi găsit un loc de muncă nici dacă l-aș fi plătit» spune englezul.

«În schimb, aici ce faci?» întreb.

«Nimic.Îmi găsisem ceva de muncă, dar apoi m-au arestat.»

«Și te-au concediat?»

«Nu, m-au prins din cauza “muncii” mele.»

Tu de ce ești aici?» întreabă el.

«Crimă.»

Englezul, înalt de aproape doi metri și puțin mai lat de atâta, îmi dă mâna, din respect.

«Eu mâine ies, dar când îți vei ispăși pedeapsa, vino și caută-mă. Am o sarcină pentru tine.»

«Mulțumesc, dar am deja un loc de muncă în Italia.»

Se așează pe patul de deasupra, făcându-l să se cufunde la câțiva centimetri de fața mea și, simțind că mă învârt în pat, îmi spune o perlă de înțelepciune:

«Nu te teme de ziua de mâine, pentru că, la urma urmei, astăzi este ziua care te speria ieri.»

«Frumos citat. Este de la vreun sfânt indian?»

«Nu, Bob Marley» spune englezul înainte de a începe a sforăi ca o familie de pârși .

IX

Marți, 1 septembrie 2020

Trezirea nu este una dintre cele mai bune. Ținând ochii închiși îmi pot imagina că sunt acasă, dar când îi deschid revin la absurda condiție actuală.

Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge în închisoare. Toată lumea mă cunoaște ca o persoană serioasă și precisă: poate că sunt mai puțin serios decât par, dar cu siguranță sunt precis, poate prea precis. Prin urmare, nimeni nu ar crede că am riscat deja să merg la închisoare și în trecut.

Era în anul 1993, anul magic: cel Erasmus. Fusese o oportunitate unică de a învăța o nouă limbă: spaniola. Poate că puțini merg în Germania pentru a învăța limba lui Cervantes, dar pentru mine a fost așa. Am spus deja că atunci când am pus piciorul pe pământ teutonic nu știam un cuvânt din limba indigenă. Adaug că împărțeam apartamentul în căminul studențesc cu Carlos, un băiat din Galiția. Ne-am dat seama imediat că exista o singură cale de a ne înțelege:eu vorbeam în italiană și el răspundea în spaniolă. După câteva săptămâni, am făcut un test: el începuse să vorbească în italiană și eu în spaniolă, după ureche, așa cum ne venea. După o lună sau cam așa ceva vorbeam fluent fiecare limba celuilalt. În cele din urmă, în Germania, am învățat și germana, dar mai târziu. Și asta e o altă poveste.

Între timp, ieșeam mereu cu un grup de spanioli: într-o noapte, prietenii lui Carlos avuseră o idee minunată, pe hârtie.

Un picnic în vârful "străzii filozofilor": un drum fascinant în mijlocul păduri. Cu rucsacuri pline de bere, crenvuști și chipsuri, plecarăm într-o seară de iunie, în timp ce soarele apunea. De împărtășit pe Instagram, dacă ar fi existat, era priveliștea orașului din vârful dealului unde ne-am oprit pentru grătar în aer liber. Cu crengile căzute din copaci făcurăm un foc mare și frumos, apoi, așa cum se vede în filmele western, fiecare își pusese un crenvuști în vârful unei crengi. Îl prăjeam bine pe al meu când lumini și apoi sirene apăruseră: două mașini de poliție ne înconjuraseră. Toți rămăseserăm blocați fără să scoatem un cuvânt, până când unul dintre polițiști ne spusese că era interzis să aprindem focul în mijlocul unei păduri. În teorie este bine cunoscut și evident, chiar și în Italia și Spania, dar

nimănui din grupul nostru nu-i trecuse deloc prin cap. Din fericire, nemții sunt faimoși pentru “simpatia” lor. Glumesc, dar în final chiar au fost foarte înțelegători. După amenințarea de a ne duce la secție și de a ne da o amendă mare, ne ceruseră doar un lucru simplu: să oprim focul de tabără. Păcat că printre toate sticle nu am avut nici măcar una de apă și, din moment ce alcoolul nu este cel mai bun mod de a stinge un incendiu, polițiștii ne-au invitat să o facem în cel mai “natural” mod. Aș vrea să-mi șterg imaginea mea și a prietenilor mei spanioli când “stingeam focul cu furtunurile noastre”, dar, în cele din urmă, face parte din acele amintiri plăcute ale tinereții, ale singurului moment în care, chiar și unul serios și precis, a riscat să ajungă în închisoare.

Încă mă gândesc cu puțină melancolie la acel timp îndepărtat, încât realitatea mea dură devine și mai dură. Gărzile deschid gratiile, îl scot pe englez și, în același moment, bagă înăuntru un domn de vreo 60 de ani.

«Italian, iată un alt italian» râde unul dintre cei doi gardieni. Celălalt, în timp ce îl împinge forțat pe tip în interior, nu se abține să nu comenteze: «Italienii sunt toți mafioții».

Preconcepțiile și clișeele sunt cele mai greu de depășit, chiar și în această Europă care nu numai că ar trebui să fie unită pe hârtie, ci și să simtă astfel, mereu.

Rămân singur cu acest tip slab și ofilit. Arată ca un fumător înrăit. Din fericire, nu se poate fuma în închisoare, cel puțin așa sper. El parcurge întreaga cameră, merge în baie pentru a ieși imediat după, apoi se așează pe patul meu și își aproprie fața la doi centimetri de a mea.

Sunt gata să-i dau toți banii dacă i-aşi avea la mine.

«Știți cât timp îi ia lui Uranus să finalizeze o orbită în jurul soarelui?»

“Nu este un hoț, este doar epuizat” deduc, dar nu-i răspund. El continuă: «84 ani și 4 zile».

Mă uit la el sceptic.

«Știți la ce vârstă a murit tatăl meu?»

Nu știu unde duce conversația, dar păstrez tăcerea.

«84 ani și 4 zile. Numai când am scăpat de el, energia mea vitală a ieșit la iveală. Așa că am devenit artist.»

«Felicitări.»

“Ce altceva îi pot spune unei persoane care și-a pierdut mințile?”

«Numele meu este Marcello, dar îmi poți spune Vincent. Știți că, potrivit maestrului meu esoteric, eu sunt reîncarnarea lui Vincent...»

«Cassel?» îl întrerup.
«Acela nu a murit. Mă refer la marele Van Gogh. Picturile mele nu au încă cotațiile sale, dar, din moment ce eu sunt el, le vor avea, desigur.»
«Scuzați-mă, dar acum, din păcate, am treabă.»
Omul se uită în jur. Este clar că aici nu este nimic de făcut.
«Vreau să vă dezvălui ceva. Veniți mai aproape.»
"Mai mult decât atât?" gândesc.
El se uită la mine cu ochi bulbucați: «Când va începe războiul civil în Italia...»
«Sper să nu se întâmple niciodată» îl întrerup.
«Nu, va veni. Și când o va face, voi deveni pictor faimos» spune Marcello.
" Interesantă asociere."
«Vă văd sceptic.»
«Nu, este expresia mea naturală» spun eu.
«Am dreptate eu.»
«Dreptatea trebuie să fie dată întotdeauna... celui care o are.»
«Dumneavoastră glumiți despre ceva serios.»
Tac din gură. Sper doar că va termina curând cu aceste bolboroseli.
«Picasso ar fi continuat să picteze tablouri pe câțiva franci pe străzile Parisului dacă nu s-ar fi iscat războiul civil.»
Marcello pare să urmeze o logică inerentă doar în capul său.
«Credeți?»
El este din ce în ce mai convins de teoria sa.
«Desigur. După bombardament a pictat *Guernica* și a devenit faimos: următoarele picturi le-au vândut pe cifre fabuloase.»
Marcello nu renunță: «Timp de cinci ani va fi un război civil în țara noastră și în zece ani vor fi unul dintre cei mai bine plătiți artiști din lume.»
«Așa vă doresc. Sper, totuși, că nu va fi nevoie de un război.»
El se apropie și mai mult.
«Știți de ce sunt aici?»
Nu răspund, mă îndepărtez.
Marcello explică: «Sunt bipolar, dar nu unul dintre acei bipolari ciudați, eu sunt creativ».
«Și luați medicamente?» întreb îngrijorat.
«Sunt aici pentru asta: am încetat să mai iau acele porcării și mi-am lăsat liberă inspirația artistică.»

«Medicamentele uneori ajută.» sugerez.
«Când voi fi un artist faimos, nimeni nu-mi va mai spune să iau medicamente.» este convins Marcello.
«Atâta timp cât sunteți aici, luați-le: Ascultați-mă. Dar ce ați făcut?»
«Am fost arestat în Catedrala din Split.»
«Ce ciudat: și eu.»
«Pentru ce?» tipul ciudat e curios.
«De fapt, nu am făcut nimic» susțin.
«Același lucru este valabil și pentru mine. A fost doar o neînțelegere. Știți când porcii se rostogolesc fericiți în noroi? Și eu am vrut să savurez ceva din acel loc mistic și să ofer o parte din mine. Pur și simplu m-am rostogolit gol la picioarele altarului înalt.»
Mă uit uimit la el.
«Gol, *în biserică*, în fața oamenilor?»
«Când a făcut-o Sfântul Francesco, nimeni nu a avut nimic de spus.»
«Nu este chiar același lucru, dar nu sunteți singurul care a avut o idee similară.»
Mă gândesc la Achille Lauro la ultimul Sanremo când și-a dat jos pelerina și a rămas practic gol: spusese că fusese inspirat de faimoasa frescă a lui Giotto care îl reprezenta pe însuși Sfântul Francesco.
Marcello insistă: «Ne vom întâlni peste zece ani în Elveția: eu voi fi un pictor faimos și dumneavoastră veți fi...»
«Dacă pot alege, un scriitor.»
«Bine. Veți fi un scriitor de bestseller cele mai bine vândute din întreaga lume» este urarea sa.
«Este mai ușor ca dumneavoastră să deveniți faimos, dar sunt de acord: ne vom vedea în Zurich în 2030, mai mult sau mai puțin.»
Interesantul tip par satisfăcut. Se urcă pe patul de deasupra și se ghemuiește.
Pare să doarmă, apoi brusc exclamă: «Da, sunt bipolar, dar un bipolar geniu!»
Câteva minute mai târziu, sosește Nando Leoncini.
«Scoate-mă de aici: repede!»
Ne îndreptăm pe coridor, apoi poliția ne duce la tribunal.
În mașină mă adresez avocatului drag: «Sunt îngrijorat de proces... Și repet: sunt nevinovat».
«Fă-mă să înțeleg»: vrei să te declari nevinovat?

«Bineînțeles, sunt.»
«Ai fost prins cu șoarecele în gură» răspunde el cu stilul său tipic roman.
«Eh?»
«Cu mortul și cu cuțitul în mână. Este mai bine să te dai nebun: ți se potrivește perfect!»
«Nu sunt și nici nu vreau să mă declar nebun.»
«Ai încredere: ei vor crede asta» insistă avocatul.
«Nu.»
«Dacă facem cum spui tu, și te găsesc vinovat, există pedeapsa cu moartea!»
Mă holbez la el.
«Pedeapsa cu moartea?»
«Glumesc. Doamne cât ești de serios.»
«Să glumești cu viața altora este de prost gust. Sunt nevinovat!» repet în timp ce intrăm în sala de judecată.
Nu povestesc despre proces, evident, fiind în croată, nu am înțeles nimic. Avocatul meu a vorbit puțin, dar o femeie care trebuie să fie procurora a interogat un doctor, cred că e un anatomist patolog criminalist, apoi pe cei doi gardieni ai catedralei și în cele din urmă a ținut o pledoarie de cel puțin o oră.
Mă imaginez în închisoare pe viață, în schimb, dar de îndată ce părăsim sala de judecată, „avocatul meu” exclamă: «Nevinovat! Incredibil! Trebuie să-i mulțumești roșcatei: ea a spus că a fost o sinucidere. A arătat cuțitul sângeros și pe el erau doar amprentele săracului om. Pe scurt, l-a convins pe judecător.»
«Din fericire. Și acum?»
El dă un telefon: «Soră Chiara. Da, sunt avocatul. Totul e bine. Am reușit să-l eliberez. Nu a fost ușor, dar am făcut un argument defensiv că nici măcar Perry Mason... Da, este aici cu mine, acum ți-l dau.»
Am luat telefonul din mâinile lui Nando.
«Chiara, în sfârșit. Mi se pare că m-am trezit dintr-un coșmar.»
«Nu știi cât sunt de fericită. Nu știi cât de mult... mi-a fost dor de tine.»
Este rar pentru Chiara să exprime vorbe atât de dulci pentru mine. Apoi își schimbă tonul: «Vino la debarcaderul 21. Mergem pe o insulă.»
«Ți se pare că e cazul?»
«Acesta este momentul potrivit. Crede-mă, e mai bine să ne îndepărtăm, de toate.

«Și unde mergem?» întreb.
«Este o surpriză.»
«Trebuie să rămân încă pentru practicile birocratice și apoi merg la hotel pentru a-mi lua lucrurile: ne putem vedea acolo și mergem împreună în port.»
«Nu, tocmai am plecat de la *Bed and Breakfast* și mi-am luat valiza. Acum trebuie să mă văd cu câteva persoane...»
«Cine sunt?»
«Să spunem întâlniri de afaceri.»
«Tu ești întotdeauna femeia misterelor.»
Ea trece la subiect: «Chiar trebuie să plec. Ne vedem la ora 17:00, pe digul 21.»
«Bine, la comanda ta» glumesc eu.
«Haide, nu fă așa: abia aștept să te revăd.»
După ce am părăsit închisoarea și m-am schimbat la hotel, mă îndrept pe jos către port.
«Deci, cu cine trebuia să te întâlnești?» întreb imediat cum am ajuns la debarcader.
Chiara se apropie cu blândețe.
«Nici măcar o îmbrățișare?» Rămân nemișcat.
«Dacă trebuie să o cer, nu o mai vreau» insistă ea.
«Îți dau toate îmbrățișările pe care le vrei, dar mi-ar fi plăcut să te găsesc la ieșirea din închisoarea. În filme, partenera protagonistului îl așteaptă mereu la ieșire într-o decapotabilă, gata să plece spre necunoscut.»
«Știi ce se întâmplă cu cei care vor o poveste de dragoste ca în filme? Totul se termină după 90 de minute.»
Zâmbesc.
«Glumesc, dar ți-am spus că nu pot.»
«Da, dar ce trebuia să faci mai important?» o întreb.
«Nu știi câte a trebuit să fac pentru a te elibera.»
«Nu vreau să fiu pretențios, dar avocatul pe care mi l-ai găsit nu părea un prinț al forumului”» subliniez.
Mă îmbrățișează tare.
«Sunt foarte fericită. Vroiam doar să te am aici.»
Sunt fericit să fiu în brațele sale, dar aș vrea să nu-mi ascundă nimic.
«Ei bine cu cine ai avut întâlnire?»
«Îți repet: ești adevăratul italian gelos, foarte gelos.»

«*Mai mult decât un păstor sardinian, fiul unor pescari sicilieni*.»
«Ce este, un citat?»
Îi explic: «Este un citat dintr-o carte Fantozzi a marelui Paolo Villaggio».
Chiara omite ritualul de astăzi la templul lui Jupiter și povestește despre întâlnirea care a avut loc de fapt ieri dimineață.
«Am avut o întâlnire într-o agenție pentru o vacanță specială. Mergem pe o insulă pustie: doar noi doi. Ne vom caza într-un far.»
«Știi că asta este dorința mea de-o viață?»
«Știu, mi-ai spus-o tu. Acum să mergem! Suntem așteptați.»
Ne urcăm în barca lui Zlatan.
Insula Pločica este la mai mult de două ore distanță de Split, dar cu acest mijloc de locomoție mi s-au părut douăzeci : la fiecare val barca sare și cade puternic peste apă. Am citit că simți mai puțin rău de mare dacă stai în fundul bărcii: risc să alunec în mare pentru a ajunge cât mai în fund posibil. În ciuda acestui fapt, la fiecare mișcare, sunt pe punctul de a vomita. Ciudat, pentru că postesc de ieri.
Mă gândesc la testul meu de scufundări.Fusese distractiv să exersez în piscină, cel puțin până în ziua primei călătorii pe mare:fusese examenul pentru obținerea brevetului. Fusesem atât de agitat că înainte să debarcăm de pe feribotul care din Porto Santo Stefano ne ducea pe insula Giglio, vomitasem tot. Și ce-i mai rău nu s-a întâmplat încă! Coborârea până la 30 de metri fusese ușoară, dar, nereușind să găsesc setarea corectă, umflasem și dezumflasem vesta pentru scufundări de mai multe ori și, evident, pentru a umfla această vestă, se folosește același aer din tuburile de oxigen al rezervei. Rezultatul: în timp ce urcasem la 20 de metri pentru prima etapă de decompresie, mi-am dat seama că nivelul aerului era la limita dintre albul și roșul rezervei. Nu mi-am făcut griji, m-am panicat complet! Dacă aș fi urcat direct la suprafață, embolismul era asigurat, dar în camera hiperbarică vreau să ajung doar în cazul imposibil în care devin un jucător profesionist de tenis (se spune că o folosesc între jocuri de la turneu pentru a se recupera mai bine).
Lângă mine, staționa la 20 de metri și Marinella, o fată frumoasă din Fano, cu un singur defect: avea iubit.
Îi arătasem manometrul, însoțindu-l cu un gest al mâinii ca și cum ar însemna: «Și acum ce fac?»
Ea îmi indicase spre un loc nedefinit de-a lungul peretelui stâncos abia explorat, unde se afla unul dintre instructori. Gestul pentru a indica aerul

consumat este un deget care parcurge gâtul de la stânga la dreapta, ca o decapitare: după ce sa întâmplat în turn, mă înspăimântă doar gândul la asta.

Angela, instructoarea, a răspuns cu trei gesturi succesive. Învățasem bune toate semnele utile sub apă, dar la cât de agitat eram nu înțelesesem ce vroia să-mi spună. Ea îmi scoase dintr-o dată tubul din gură: înghițisem multă apă sărată înainte să-mi pună muștiucul ei. Toată ascensiunea lentă, cu diferitele opriri pentru decompresie, continuaseră așa: o respirație ea, una eu.

Când ajunsesem în cele din urmă pe barcă, gândul fusese doar unul: “Gata cu scufundările!”

«Te simți rău?» mă întreabă Chiara.

«Nu, acum îmi trece. E de ajuns să nu mă gândesc la asta. Am o îndoială: «Ascultă, acea femeie, procurora: potrivit avocatului meu, ea a fost cea care mi-a dovedit nevinovăția... Este ea din secta voastră?»

Ea este supărată, cu siguranță din cauza termenului sectă.

«Tu ce ești? Zelator?»

Mă uit la ea dubitativ.

«Gradul în cadrul Ordinului Ermetic. Cum de nu-ți amintești: este important!»

«Am ieșit dintr-o închisoare în care riscam să rămân pe viață, nu mă interesează ierarhia voastră.»

«Ierarhia *noastră* este cea care te-a salvat. Acelei femei i-a fost încredințată eliberarea ta de către sfințenia sa în persoană.»

Nu-mi vine să cred.

«Atunci Magus nu este mort?» întreb.

«El da, dar la întâlnirea de seara trecută din Senigallia am nominalizat unul nou.»

«Sper că nu pe Everemondo: nu l-am suportat niciodată, mereu atent la birocrație și la formă, mai mult decât la substanță.»

Chiara neagă dând din cap.

«Mai rău: falsul de Bruxa?»

«Nu-ți pot spune. Cunoașterea ghidului suprem este interzisă fraților care nu fac parte din *Astrum Argentinum*. Fără excepții.»

Barca, din cauza unui val provocat de trecerea unei nave, face un salt mai mare decât celelalte. Zlatan spune ceva într-o limbă de neînțeles, apoi râde.

În cele din urmă ancorăm în Pločica: este o stâncă cu nelocuită, cu un far.

«Este fantastică» exclam.

Chiara pare mai puțin convinsă decât mine de frumusețea locului. Ea observă îndelung insula pustie.
«Mă bucur că îți place. Mai ales pentru că nimeni nu ne va deranja aici.»
«Desigur, cine vrei să vină?»
«Cineva va veni cineva» spune ea.
«Cine?»
«Acum nu te gândi la asta. Ia totul și hai să intrăm.»
Zlatan se sprijină pe digul mic sacoșele cu cumpărăturile și valizele noastre. Chiara îl plătește și apoi se îndreaptă către far. Din moment ce este singura clădire de pe această insulă minusculă, înțeleg că va fi locuința noastră: visul meu devine realitate.
Iau bagajele noastre, apoi mă întorc după cele două pungi cu cumpărături. Pun totul pe masa de lemn din camera de la parter: bucătăria.
«Fi atent. Nu trânti sacoșele.»
«Ce este atât de delicat? Ouă?» întreb.
«Nu, dar ai grijă!» insistă Chiara.
«Ai fost la cumpărături pentru un regiment? Așteptăm oaspeți?»
«Am vrut ca să nu ne lipsească nimic în zilele de permanență aici» explică ea.
«Nu știu ce se află în aceste sacoșe, dar nu văd apa.»
Ea se gândește pentru o fracțiune de secundă, apoi spune: «Fugi, fugi! Du-te și oprește-l pe Zlatan. Apa a rămas în barcă.»
Bătrânul marinar, din fericire, nu se grăbește să plece din nou: fumează un trabuc așezat pe o stâncă.
«*Water, water*» întreb.
El își ridică picioarele înmuiate și le răsucește peste mare, în fața noastră.
«Nu, *water to drink*.»
Cu trabucul arată spre barcă. Înțeleg că trebuie să merg singur; el nu are nici o intenție să mă ajute. Cu baxul de apă în mână, mă opresc să mă odihnesc la mijlocul scurtei călătorii. Farul, văzut din exterior, este superb; în interior este un pic spartan. Să spunem undeva la mijloc între o pensiune pentru tineret și un *glamping*, un camping de lux, ca cel de lângă Follonica.
Când intru înapoi, Chiara coboară de pe scara în spirală.
«Ce este deasupra?»
«Dormitorul. Pentru a ajunge în vârful farului, trebuie să urci din exterior.»
Ea îmi indică o scară îngustă de fier care poate fi văzută de pe fereastră.

«Mergem sus să vedem?» spun.
«Mă inviți în pat?»
«De fapt mă refeream la vârful farului, dar ideea ta pare mai bună.»
«După. Acum ajută-mă să aranjez alimentele și să gătesc» spune ea.
Chiara aproape că uitase apa în barcă, dar cele trei sticle de vin nu.
«Să sărbătorim ceva?» întreb.
«Am găsit ceea ce căutam de mult timp.»
Până acum fusese ultimul gând al meu, dar acum o întreb: «Unde este Graalul?»
«Nu folosi acel nume. Oricum, este într-un loc sigur.»
«Câte mistere! Dar pot să spun un lucru fără să mă cenzurezi?»
«Spune-l!»
Ea mă privește cu ochii ei albaștri. Aș vrea să-i mărturisesc ceea ce nu am spus nimănui niciodată. Am mai avut aceste sentimente pentru o fată înaintea ei, dar nu am găsit ocazia potrivită, momentul perfect și unic...
«Îmi place de tine, pe bune.»
«Asta ai vrut să-mi dezvălui atât de secret?» glumește ea, dar a înțeles perfect.
«Uite, am vrut să-ți spun că...»
Cuvintele nu reușesc să-mi iasă din gură.
«Și eu la fel.»
Ne sărutăm sprijiniți de masa de lemn din bucătărie
Apoi Chiara spune: «Dă-mi o mână de ajutor pentru cină. Uite ce am cumpărat? *Garum*».
«*Garum*-ul nu se mai produce din epoca romană».
«Am văzut în supermarketul din Split ceva similar cu sosul pe care romanii îl făceau prin macerarea măruntaielor de pește: zer de hamsii. Vine direct din Italia.»
«Interesant. Voi face spaghete.»
Prepararea pastelor cu diverse sosuri a fost întotdeauna punctul meu forte.
«Avem cumva icre uscate de ton roșu sau de biban?»
«Ceri prea mult, dar avem toate conservele de ton pe care le vrei. Dacă te ocupi tu de felul întâi, eu voi așeza afară.»
Cu o tigaie aburindă plină de spaghete ies pe veranda cu vedere la mare. Masa este pusă și multe lumânări mici o iluminează.
«Te așteptam» spune pur și simplu Chiara.

O țin strâns în brațe. Nu-mi pare real să fii acolo cu ea, cu atât mai mult după ultimele zile, petrecute într-o celulă cu un englez și apoi cu un nebun.

Terminăm cina cu o cafea bună, și îi spun: «Acum putem să intrăm înăuntru...»

«Îți este frig?» spune zâmbind.

O iau de mână să o duc înăuntru. Chiara se oprește la ușă.

«Dar aici lăsăm totul așa?» întreabă.

«Cine vrei să vină și să ia resturile de la cină?» ironizez.

«Poate pescărușii sau furnicile» subliniază ea.

Curățăm totul cât mai repede posibil, apoi urcăm pe scara în spirală. Există un singur pat... dublu. Eu mă așez pe partea dreaptă, ea se așează lângă mine. Din cauza timidității mele, în aceste cazuri fie devin mut, fie încep să vorbesc, chiar să vorbesc prea mult.

«Știi tu ești într-o listă specială?» încep.

«M-ai catalogat drept o descoperire arheologică?» întreabă ea.

«Nu. Ești pe lista mea cu "nu iubite".»

«Eh?»

«Este ușor să-ți amintești de persoanele cu care ai parcurs o perioadă scurtă sau lungă de viață, dar de toate cele care ți-au atins calea....»

Ea nu crede: «Știu că ești precis, dar cum păstrezi o listă cu toți oamenii cu care nu ai fost împreună?»

«Nu, asta ar include practic toate femeile. Vorbesc despre cei puținele care au fost importante în viața mea, care au însemnat atât de mult pentru mine, dar care...»

«Nu ai făcut…» ironizează Chiara.

Acest comentariu mi l-aș fi așteptat de la un colegul de al meu, cu siguranță nu de la o doamnă. Fără a mă gândi prea mult, încep să-i povestesc uitându-mă la tavan.

«Totul a început cu Raffaella. Aveam paisprezece ani, experiență zero, timiditatea la o mie. De asemenea, și ea se înscrisese la cursul meu de tenis. Eram în extaz când o vedeam alergând dintr-o parte în alta a câmpului de tenis, atât de mult îi urmăream mișcările sale grațioase că nu vedeam mingile aruncate de către instructorul meu. În timpul lecției nu aveam timp, dar încercam să-i fiu mereu alături pe scurta distanță de la câmpuri la parcare, unde mamele noastre ne așteptau pentru a ne duce acasă pentru duș. Uneori, mama sa întârzia, dar din păcate a mea era mereu acolo, niciodată mai târziu! Un minut și jumătate, maxim două, în care de la pur și

simplu “bună, ne revedem la curs poimâine” ajunsesem să o întreb dacă sâmbăta mergea la plimbare pe bulevard sau dacă seara, de obicei cina.»

«Ce întrebări sunt astea?» mă întrerupe Chiara.

«Se înțelegea că erau subtile invitații? Nu știu, ea sigur că nu intuise» subliniez.

«O tactică mai agresivă?»

“Dacă aș fi fost mai agresiv, acum nu aș fi în pat lângă tine vorbind despre iubirile din adolescență” este reflecția mea.

«De fapt, văzând că cu cuvinte nu ajungeam mai departe, dezvoltasem un plan de atac: ieșiți pe poarta taberei, aș fi oprit-o, aș fi luat-o în brațe și aș fi sărutat-o.»

«Ca un cuceritor adevărat» comentează Chiara.

«Poate. Ideea era acolo, și dorința la fel, curajul lipsea. De fiecare dată când încercam să găsesc o modalitate de a sta în fața ei, de a-i bloca drumul spre parcare și ea... nu fugea. Probabil că era pregătită să mă sărute.»

«Probabil că aștepta ca tu să te hotărăști» observă ea.

«Și de fapt, de fiecare dată eram acolo, gata... aproape gata. Îmi amintesc că mai lipsea o săptămână înainte de terminarea cursului.Îmi impusesem: acum ori niciodată. Luni o atinsesem pe braț.»

«Dar povestea are un final fericit sau se oprește la atingerea cotului și chiar a genunchiului drept?» întreabă Chiara amuzată.

«Pe scurt, luni nimic, miercuri ne privisem în ochi și mă apropiasem de fața sa și... o atingere de claxon:

mama ei, întârziata, era deja acolo și se grăbea. Vineri fusese ultima zi a cursului, nu aș mai fi văzut-o decât tocmai la sfârșitul verei: eram decis, îmi impusesem să o sărut, cu orice preț. Nu mă gândeam la altceva în timpul lecției: fiecare lovitură pe care o lansam îmi imaginam acel moment, primul meu sărut. Din cauza asta, în timpul unei lovituri executate cu mâna dreaptă cu prea mult entuziasm, nu am oprit mișcarea și m-am lovit cu racheta peste buza inferioară. La sfârșitul lecției, în momentul sărutului decisiv, aveam o batistă care îmi oprea sângerarea, deci... fără sărut.»

«Și s-a terminat așa?» se surprinde ea.

«Să fiu sincer, nu Avusesem cel puțin puterea de a o invita la o plimbare a doua zi și ea... acceptase. În acea după-amiază începusem pregătirile imediat după prânz: probasem tricoul de la Stone Island, apoi o cămașă polo cu pantaloni în dungi stil marinăresc, în cele din urmă optasem pentru

blugi și un hanorac Robe de Kappa. Reușisem chiar să ajung târziu la întâlnire.

«Spune-mi că de acea dată...»

«Dacă te grăbești, o termin aici» îi răspund nerăbdător.

«Nu, îmi place să-ți cunosc trecutul tău de "latin lover"» glumește Chiara.

«Am făcut zece "piscine" pe bulevardul Anconei, dar erau prea mulți oameni. Fusese ea cea care propusese să mergem pe faleza lungă a portului, unde era mai izolat. Ne așezaserăm pe o bancă. Cu vârful limbii mă asigurasem că rana din ziua anterioară se vindecase: o acoperisem cu un kilogram de unt de cacao cu aromă de căpșuni. Ea se uita la mine, eu mai timid ca niciodată când mă uitam la navele care plecau, la statuia lui Traian, la tot în afară de ea. Pregătisem întrebarea.»

«Ce întrebare?» întreabă ea din ce în ce mai amuzată de poveste.

«Atunci nu se lua și se săruta o fată așa...»

Ea mă întrerupe: «Bineînțeles că o întrebase-și: pot să vă sărut buzele dulci și limpezi, domniță?»

«Nu era Evul mediu, dar, dacă îți amintești corect, în anii '80 se întreba: "Vrei să fim împreună?"»

Ea râde cu poftă.

«Așa cel puțin mă învățasem pe mine Maurizio, colegul meu de liceu și expert, după părerea lui, la femei.»

«Și ce ți-a răspuns?»

«Întrebarea pur și simplu nu reușeam să i-o pun. De necrezut, luase ea inițiativa.»

«Poate că se săturase să aștepte» comentează ea.

«Îmi spusese: "Știi că eu... nu am un iubit." A urmat o pauză fără sfârșit, apoi Raffaella mă întrebase: "Dar tu?" "Nu, nici eu nu am un iubit." Spusesem chiar așa: un iubit. Vroiam să intru în pământ. Luasem repede autobuzul înapoi spre casă.»

«Și s-a terminat așa?» se surprinde ea.

«Nu am mai văzut-o niciodată. Ți-am spus: Raffaella a fost prima mea "nu iubită".»

«Deci, aș fi în această listă de povești eșuate chiar înainte de a începe?»

«Nu ești un eșec. Ești cea mai mare emoție pe care am simțit-o vreodată", aș vrea să-i spun.

Din fericire, ceva un cu minim de romantism iese din gura mea: «Nu, cu tine este diferit. A fost diferit de când te-am văzut prima dată.»

Chiara se apropie, mă mângâie după cap, mă sărută.

O căldură bruscă se ridică de la piept la față. Când o femeie te sărută și întotdeauna se simte ca prima dată, poate... poate că este iubire.

Ea așează pe pernă, eu continui să o țin în brațe, deasupra ea. Rămânem așa mult timp, sărutându-ne.

Apoi ea se îndepărtează din îmbrățișarea mea.

«Nu ți se pare că e cald?»

«Ai dreptate.»

Mă ridic imediat să pornesc aerul condiționat. “Unde naiba e telecomanda?”

«Vino aici. Ce faci?» spune ea.

«Sosesc.»

Mă uit peste tot: în zadar. Apoi mă întorc în pat.

Chiara stă în fața mea: în sutienul și chiloții negri din dantelă.

Dacă excludem noaptea trecută la mare în întuneric, aceasta este prima dată când o văd goală sau aproape: este perfectă.

«Tu chiar nu simți că e cald tot îmbrăcat?»

Este adevărat că sunt timid, dar la această invitație fac ca în filmele de comedie cu Banfi și Fenech: în zece secunde sunt în chiloți. Stau la câțiva metri de ea. Mă uit la ea gură-cască.

«Vei rămâne așa gură-cască tot timpul?»

O îmbrățișez,o sărut pe buze, apoi pe gât, apoi mă apropii de sân.

"Cum se deschide acest sutienul?"

Cu o mână, stând în fața ei, nu reușesc. Ea se întoarce. O sărut pe spate și în sfârșit îi desfac sutienul. Apoi cu un deget îi ating conturul buzelor ei în sensul acelor de ceasornic și apoi în cealaltă direcție.

Restul nu-l voi scrie: nu vreau să-l povestesc, vreau doar să mi-l imprim în memorie.

Wewelsburg, 03.03.1945

Liniștea zilei dispăruse la amurg, sirena alarmelor de raid aerian răsuna. Toată lumea se grăbea să intre în castelul din *Wewelsburg*: un camion cu soldați se oprise în curtea interioară, ușa de intrare a cetății fusese închisă. Un moment de așteptare ireal... Apoi șuieratul unui avion, zgomotul altuia și imediat după zgomotul bombelor care cădeau peste tot.

În timp ce toată lumea se refugia în subsolul cetății, Maria urca scările două câte două strigând: «Luigi, unde ești?»

Nimeni nu răspundea.

«Luigi, Gudrun» strigase din nou femeia.

La etaj, cei doi citeau romanele lui Verne, rezemați pe pernele uriașului pat al fetei. La sunetul pașilor care se apropiau, copila de cincisprezece ani se ascunsese sub pat, urmată imediat de băiețel. Ușa se deschise.

«Luigi, Gudrun: veniți! Trebuie să mergem la adăpost: aici nu este sigur.»

Băiatul, în vârstă de numai opt ani, vroia să iasă să-și urmeze mama, dar Gudrun, cu un deget pe buze, îi făcuse semn să tacă.

Ușa se închise.

«Frau Maria, repede, vom închide accesul în tuneluri» strigase un soldat din curte.

Femeia se uită de pe o fereastra din hol.

«Domnișoara Gudrun și fiul meu sunt acolo?»

«Nu știu. E posibil. Au intrat mulți, toți deodată. Veniți, vă aștept.»

Femeia coborâse scările de grabă, convinsă că va găsi copii deja în siguranță la adăpost.

Dar de fapt cei doi ieșiseră de sub pat, tocmai când o bombă căzuse în apropierea turnului de nord.

«Poate că este mai bine să coborâm joc, aici este periculos» afirmase Luigi.

«Ești un laș» spusese fata, care era de două ori mai înaltă decât el.

«Este mai sigur, ceilalți sunt toți acolo.»

«Niciun loc nu este sigur. Este doar o chestiune de câteva zile» spusese ea.

«Deci am dreptate: trebuie să ne ascundem» repetase cel mic.

«Când vor trece Rinul, invadatorii vor veni imediat în acest loc sacru și îl vor distruge, cu tot ce este înăuntru: relicve și oameni.»

«Nu cred că...»

«Va fi exact așa. Dar tatăl meu a prevăzut deja asta» răspunsese fata.

«Cum poate proteja acest loc acum că nu mai este aici?» întrebase copilul.

«Este în Berlin, în buncărul Führerului, apărând capitala. Dar se va întoarce curând.»

«*Reichul* este în pericol de prăbușire.»

«Nu se poate. Nu cred.»

Cel mic crescuse de grabă în acea lume absurdă și știa ce spunea.

«Ieri o ajutam pe mama să servească prânzul unor ofițeri. Unul dintre ei venise special de la Berlin pentru a avertiza că Germania este pe cale de a

se preda.»
«Tatăl meu nu se va preda niciodată» răspunsese Gudrun.
«Oricum îl vor aresta.»
«Dacă așa va fi, va ști el ce să facă» spusese ea cu fermitate.
«Îl vor forța să vorbească și...»
Gudrun îl întrerupsese pe Luigi: «El nu va vorbi. Va alege calea celor neprihăniți și curați.»
«În orice caz, acum Himmler este departe. Repet: cum ne poate proteja?»
«Nu poate. Dar într-o seară mi-a spus că, dacă înfrângerea va fi inevitabilă, va da ordin la SS să distrugă totul. Nimic nu trebuie să sfârșească în mâinile dușmanului.»
Luigi se teme, pe bună dreptate.
«Vor veni după noi.»
«Vrei să mă urmezi sau vrei să continui să te comporți ca un laș?» Fetița îl ia de mână pe tovarășul de joacă.
La jumătatea holului ea se oprise în fața ușii a sălii generalilor SS.
«Nu putem intra! Știi, este interzis» subliniase Luigi.
«Această cameră a fost comandată de tatăl meu pentru cavalerii mesei rotunde.»
«Exact. Numai ofițerii superiori au autorizație.»
„«Vezi pe vreunul din ei prin preajmă? Toți s-au refugiat în pivnițe ca șobolanii.»
«Să mergem și noi» insista Luigi.
«Vreau să-ți arăt ceva, nu te teme.»
«Chiar dacă am vrea să intrăm în sală, este închisă și singura cheie o are ofițerul șef.»
«Întotdeauna există o altă cale. Vrei să jucăm un joc? Urmează-mă!» spusese Gudrun.
Luigi mergea ezitant de-a lungul coridorului.
«Îți amintești anul trecut când ne jucam de-a v-ați ascunselea? Într-o zi, tatăl meu îmi arătase un pasaj secret unde nu m-ai fi găsit niciodată.»
Ea îngenunchează lângă peretele din spate. Sub tabloul cu o bătălie, fuseseră montate în perete trei cercuri din marmură roșie.
«Ajută-mă să rotesc aici» spusese Gudrun.
Cercul din dreapta, împins de cei doi tineri, se mișcă și, în cele din urmă, se desprinsese de perete.

«Haide!» îl îndeamnă ea pe Luigi să se infiltreze în tunelul îngust săpat în perete.

«E întuneric. Pot exista animale.»

Fata se băgase în pasajul secret.

«Merg eu înainte.»

Copilul privea în jur: nimeni nu mai hoinărea prin castel. Apoi, din nou, zgomote de bombardament. Intră de grabă în gaură.

Pasajul era de câțiva metri, dar, din cauza întunericului și a dificultății de a-l parcurge în patru labe, durase câteva minute înainte de a ajunge la capăt.

«Este închis? Suntem blocați»

«Bineînțeles că este închis» răspunsese ea «există și aici un panou. Ajută-mă să-l mut.»

Cu dificultate, cei doi reușiseră să rotească acel cerc din marmură și să intre în cameră.

Gudrun începuse să țopăie fericită.

Luigi ieșise agitat din pasajul secret. Era primul dată care vedea faimoasa sală a generalilor.

«Vino aici, nu sta acolo blocat.»

Fata se apropiase de masa rotundă care se afla în mijloc. Apoi începuse să alerge în jurul mesei.

«Aici stă primul cavaler, aici al doilea și acolo tatăl meu.»

În cele din urmă se oprise și își pusese mâinile pe spătarul unui scaun.

«Aici a stat odată Hitler .»

De îndată ce spusese acele cuvinte, fetița se așezase în scaunul uriaș.

«Ce faci? Ridică-te, dacă ne vede cineva...»

«Cine vrei să ne vadă? Sunt toți jos» indicase ea cu degetul în jos.

«Eu sunt Arthur și tu vei fi Lancelot.»

Copilul se uită la ea cu scepticism.

«Nu vrei să fii Lancelot al meu?»

«Bineînțeles că aș vrea să fiu, doar dacă tu ești Guinevere» răspunse Luigi.

Fata zâmbi cu răutate.

«Doar astăzi, și numai astăzi, voi fi Guinevere a ta. Ce-mi poruncești cavalerul meu?”

«Să plecăm și să ne alăturăm celorlalți!»

Ea îi șoptise: «Vreau să-ți arăt o comoară secretă».

El îi sorbise cuvintele.

«Ajută-mă să mut masa.»
«De ce?»
«Vreți să o ajuți pe a voastră Guinevere, cavalerul meu?» întrebase Gudrun mai amabil.
Folosindu-și greutatea corporală, începuseră să miște masa grea.
«Destul?»
«Nu, încă puțin. Arată-i că ești bărbat!»
Acel copil fragil în vârful picioarelor împinsese cu brațele cât putuse de tare.
«Gata, am reușim.»
În mijlocul podelei, unde era înainte baza mesei, văzuseră un mozaic mare în formă de soare.
«Trebuie să ridicăm asta de aici.»
Gudrun încercase să scoată un disc de aur de pe podea din mijlocul soarelui, în zadar.
«Nu vom reuși niciodată: este încorporat în mozaic.»
Fata se ridicase uitându-se în jur.
«Ne trebui ceva care să facă efectul de levier.»
Se îndreptase spre șemineul mare care împodobea camera și se întorsese în centru cu un vătrai.
«Acesta va fi de ajuns» spuse.
Cei doi puseseră instrumentul într-un spațiu între disc și soare, apoi se urcaseră cu picioarele pe vătrai. În cele din urmă, cercul de aur se desprinse. Rămăseseră îndelung să observe ciudatul obiect circular.
Apoi ea luase în mână acea farfuria verde mat.
«Știi ce este aceasta?»
Băiatul a negat cu capul.
«Graalul!»
Luigi rămăsese neîncrezător.
«Mi-a spus tatăl meu.»
«Când?»
Gudrun explicase: «Într-o seară, acum câțiva ani, când venise să mă viziteze pe mine și pe mama în München, mi-a spus o poveste.»
«Trebuie să fi fost un basm. Acesta este doar o farfurie.
«Nu» a răspuns fata, «este o poveste adevărată. Atunci de ce l-ar fi ascuns aici? Mi-a povestit despre un arheolog care timp de atâția ani a căutat Graalul în toată Europa, fără să-l găsească.»

«Exact...»
«Mă lași să termin? Nu știu cum sau unde, dar în cele din urmă l-a găsit și l-a dus la castel.»
Gudrun rămăsese tăcută câteva clipe.
«Îmi amintesc bine acea zi: eu luasem acest vas în mâinile mele și riscasem, de asemenea, să-l fac să cadă. Și tu erai acolo.»
«Nu-mi amintesc de arheolog sau de farfurie, dar câți ani aveam?»
«Eu eram cam de vârsta ta acum, tu nu aveai nici măcar doi ani. Te țineam în brațe: ce drăguț erai.»
«Nu cred. Oricum, de ce vroia Himmler asta... lucru?»
«Ți-am spus. Acesta este Graalul: este un obiect de mare putere. “Atâta timp cât acest lucru va fi în castel al Treilea Reich va trăi.” Așa încheiase tatăl meu povestea.»
«Chiar dacă ar fi adevărat, atunci de ce l-ai scos?»
«Vezi ce se întâmplă? Ne bombardează continuu de o săptămână. În fiecare dimineață, la apel se prezintă tot mai puțini soldați care trebuie să ne protejeze.
«Este adevărat, dar pentru că fug în altă parte, nu pentru că mor sub bombardament» subliniase Luigi.
«Un soldat nu fuge în fața pericolului, nici în fața morții. Cine scapă nu este un arian adevărat.»
«În orice caz, dacă continuă așa, numai noi doi și mama mea vor rămâne la cetate» răspunse copilul.
Gudrun dăduse din cap.
«Acest castel va cădea în câteva săptămâni, poate zile. Invadatorii vor intra și vor distruge sau vor fura tot ce este de valoare. Nu pot risca să intre și în posesia Graalului.»
Ea observase mai bine vasul.
«Uite: are o inscripție de-a lungul marginii exterioare.»
«Lasă-mă să o citesc!»
Copilul întorsese încet vasul în sens orar, încercând să descifreze inscripția.
«Este în latină, nu pot să traduc totul. Înțeleg doar Augustus, Creștinii și religia liberă.
Gudrun se surprinse: «Eu nu știu latina, nu-mi spune că tu la doar opt ani...»

Luigi o întrerupsese: «Mama mea este și învățătoarea mea. În fiecare după-amiază îmi dă lecții de italiană și de limba din care aceasta provine: latina. Îmi spune mereu: «Vei deveni un mare profesor de istorie a poporului nostru.»

Gudrun îi smulsese obiectul prețios din mâinile copilului.

«Dă-mi-l! Nimeni nu-l poate atinge.»

«Ești convinsă, ca și tatăl tău, că cine are vasul are o putere invincibilă?»

«Da, dacă îl vor lua, vor câștiga războiul. Nu pot permite asta.»

Gudrun nu se gândise nicio clipă. Strigă cu voce tare, apoi zdrobise farfuria de podea.

«Ce faci? Ai înnebunit?»

«Nu pot permite» repetase ea.

Adunase piesele și le zdrobise din nou peste marmură. În câteva momente, vasul fusese redus într-o mie de fragmente.

«Ce ai făcut?!»

Gudrun, apoi ascunsese toate piesele în șemineu, sub cenușă.

«Mâine, când vor veni să adune cenușa, le vor arunca.»

Pe masă mai rămăseseră două fragmente.

Gudrun își pusese una în buzunar iar pe cealaltă, cu două litere gravate, i-o înmânase tovarășului ei de joacă.

«Asta e pentru tine. Păstrează-o pentru întotdeauna. Ține piatra asta în memoria mea. Te va proteja toată viața.»

X

Miercuri, 2 septembrie 2020

Când mă trezesc, îmi întind mâna pentru a simți corpul Chiarei de lângă mine: nimic. Deschid ochi: ea nu este acolo. Mă uit și la scara care duce jos: goală. Numai în filmele americane, când se trezesc după o noapte de dragoste, camera se oprește pe hainele împrăștiate de la intrare pe scări până în dormitor. În realitate, acest lucru nu este deloc cazul: ale mele este pe scaun și nici urmă de ale sale. De câte ori mi-am dorit să se întâmple, de câte ori mi-am imaginat fiecare detaliu, fiecare moment. S-a întâmplat sau îmi imaginez și de data asta?

Întotdeauna în filme, când unul dintre cei doi se trezește singur, îl găsește pe celălalt ori în bucătărie pregătind un mic dejun pentru doi pe bază de clătite sau în baie făcând duș și îl invită să intre. Cobor jos imediat . Bucătăria e goală, baia *idem*. La naiba cu filmele astea: te fac să visezi la o realitate care nu există.

Pe masa din bucătărie observ o foaie:

Sunt în vârful farului cu șeful Ordinului Constantinian despre care ți-am vorbit. Îi voi da vasul și am terminat problema. Nu veni după mine. Am promis că voi fi singură.

Un sărut, Chiara

Ies afară, așa în chiloți și tricou: un iaht mic este ancorat la debarcader. Mă întorc și mă uit în sus: în partea de sus a farului o văd pe Chiara și pe un bărbat cu spatele. Sunt prea departe pentru a auzi conversația care are loc.

«În sfârșit a ajuns momentul» spune Costantino.

«Aceasta va fi ultima dată când ne vom vedea» subliniază Chiara.

«Dacă ai ceea ce vreau, nu vor mai fi necesare alte întâlniri.»

«Și amenințările față de mine și de cei dragi mie trebuie să se termine aici.»

«Apropo, unde este iubitul tău?» întreabă el.

«Nu ne poate auzi.»

«Am stabilit că ne vom întâlnim singuri. Eu am păstrat înțelegerea» precizează Costantino.

«El nu va urca sus. Oricum tu ești cel care nu respectat acordul. Eu trebuia să recuperez vasul, dar când eram la un pas de a-l obține, tu l-ai trimis pe bătăușul acela...»
«Era prea important pentru noi. Nu puteam risca să fie luat de altcineva.»
«Noi nu trădăm niciodată un acord» subliniază Chiara.
«De fapt printre rândurile voastre sunt trădători.»
Chiara zâmbește înainte de a întreba: «Te referi la Bruxa?»
«El spera să fie admis în ordinul nostru: ce amărât naiv! Nimeni care s-a pătat cu ritualuri păgâne nu poate șterge acele păcate și nu poate fi primit printre noi.»
«El a rămas întotdeauna credincios zeilor» subliniază ea.
«Crezi? A fost dragul tău Bruxa care s-a strecurat în baia șefului tău și a furat asta.»
Costantino scoate a treia foaie scrisă de Magus.
«Tu ești cel care crede că așa s-a întâmplat.»
Costantino nu înțelege.
«Bruxa răspundea la comanda mea directă» dezvăluie Chiara.
«Este absurd. De ce?»
«Sfințenia sa știa că este urmărit. În acea seară fatidică mi-a spus că în funicular un băiat îi citise notițele.»
Costantino admite: «Eu îl trimisesem pe bietul Leonardo la Lisabona, să se odihnească cu sufletele binecuvântate. Într-adevăr, eram deja conștienți de conținut înainte ca Bruxa să ni le dea: Leonardo memorase acele litere fără sens.»
«Știam că veți continua să ne urmăriți. De aceea l-am trimis pe Bruxa cu foaia la voi. Noi am știut întotdeauna conținutul, cu siguranță nu era necesar să mi-l trimiți. Dar vroiam să vă amăgim că sunteți cu un pas înaintea noastră.»
«De fapt în realitate eram unul în urmă: ne-ai trimis un trădător» spune Costantino. Apoi continuă: «Tu, în tot acest timp, ai pretins că accepți condițiile noastre...»
«De asemenea, v-am permis să ne urmăriți. V-am văzut ieri dimineață la barul din Split. Îl simțim cum îmi sufla în ceafă acel aghiotant al tău chiar și în Toscana și Genova.»
În cele din urmă, omul înțelege.
«Am fost convins să te amăgesc și în schimb tu ești cea care ne-a păcălit.»

«Bruxa nu ți-ar fi livrat niciodată vasul. El nu aspiră să intre în ordinul vostru, cel mult aspiră la o funcție mai importantă in al nostru.»
«De asta l-a ucis pe Magus?» întreabă Costantino.
«Divinitatea sa nu a fost asasinat. El a ales calea stoică a filozofilor: sinuciderea.»
«Tot Bruxa îmi spusese că l-a împins de la balcon» confirmă bărbatul.
«Și asta fusese ideea mea. Pentru a vă câștiga încrederea, el ți-a mărturisit ceea ce vroiai să auzi.»
Costantino dă din cap.
«Nu știu, nu sunt convins că s-a sinucis.»
«Nu alegi momentul în care vei veni în lume, ci decizi momentul în care te vei renaște într-o viață nouă, odată cu inițierea misterelor noastre; cei mai curajoși aleg, de asemenea, momentul în care să pună capăt acestei vieți și să înceapă una nouă alături de zei.»
«Așa este în erezia voastră păgână. Pentru noi, creștinii, viața este sfântă.»
«Atunci de ce s-a sinucis băiatul acela?» întreabă ea.
«Dacă, și subliniez dacă, sărmanul Leonardo s-a sinucis, este din cauza voastră.»
«Ce vrei să spui?» întreabă ea.
Costantino nu fusese prezent, dar a înțeles cum s-au desfășurat lucrurile în turn.
«Dacă a făcut acel gest extrem, cu siguranță cineva i-ar fi spus că l-ar fi ucis dacă nu i-ar fi dat Graalul. Și Leonardo a preferat să moară ca un martir, decât să predea prețioasa relicvă.»
«Și eu m-am gândit la fel, dar îți garantez: nu a fost unul de-al nostru» răspunde Chiara.
Costantino rămâne la ideea sa și nu o ascunde: «Trebuia să fi fost un păgân. Poate chiar Bruxa».
«Nu, Bruxa nu ar ucide pe nimeni.»
«Până acum nu m-am gândit la el pentru că eram convins că era de partea noastră, dar acum că am aflat că era un agent dublu...» insinuează omul.
Chiara neagă cu capul.
«Nu e el. Mai mult: Bruxa nu este în Croația. După alegerea mea în Italia, el s-a întors imediat în Portugalia, pentru a ocupa rolul de Magister Templi.»
«L-ați promovat pentru că este un trădător, ca voi toți» insistă el.

«Dimpotrivă, l-am promovat pentru că a fost cel mai loial. A ascultat întotdeauna poruncile mele și m-a susținut la alegeri.»

Costantino este neîncrezător: «Oricum Bruxa sau unul dintre urmașii voștri a fost în catedrală. Sunt convins că, dacă Leonardo și-a luat propria viață, a fost doar pentru a împiedica ca Graalul să cadă în mâinile greșite.»

«Nu poate fi cineva din *Ordinul Ermetic* cel care l-a amenințat» repetă Chiara.

Omul își aprinde pipa în timp ce privește marea cristalină.

«Cel mai important lucru este unul singur. Îl ai?»

Chiara scoate obiectul dintr-o pungă de pânză. Verdele vasului strălucește în lumina zorilor.

Costantino rotește vasul pentru a citi inscripția gravată în mod circular pe marginea externă.

Ego Augustus senior Iovius do et Christianis et omnibus liberam potestatem sequendi religionem quam quisque vult

Omul este vizibil dezamăgit. Chiara face un zâmbet pe jumătate.

«Nu credeai că autorul textului fusese cu adevărat Dioclețian. Când ai de-a face cu ipoteze care se bat cap în cap, o alegi pe aceia care te face să presupui cel mai puțin» spune ea.

«Lama lui Occam.»

Chiara insistă: «Pare incredibil că cel care a promovat toleranța religioasă fusese același care conform istoriei era cel mai mare persecutor de creștini.»

«Persecutorul» repetă el încă uimit.

«Dar de fapt era un pacificator. El înțelesese că nu avea sens să combată creștini prin persecuții: martiri creau mai mulți credincioși.»

«Torturile și martirii ne fac mai uniți și mai puternici în lupta împotriva necredincioșilor» confirmă Constantin.

Chiara privește cerul senin. Întorcându-și spatele interlocutorului, ea spune: «Dioclețian a lăsat libertatea de a alege în care zeu să crezi. Toți autorii creștini l-au lăudat timp de secole pe Constantin pentru edictul său, în schimb ar fi trebuit să-i mulțumească împăratului păgân.»

«Ce spui este erezie.»

«Divinitatea sa avea dreptate: această inscripție schimbă istoria creștinismului» exclamă ea în cele din urmă.

«Nimeni nu trebuie să știe» afirmă el cu strictețe.

«Dacă aș face public epigraful, mulți ar înțelege că am dreptate.»

«Avem un pact: trebuie să-l respecți. Vă vom lăsa în pace, pe tine, pe cei dragi ție, ordinul vostru nelegiuit, dar acum trebuie să-mi dai Graalul și să păstrezi tăcerea cu privire la ceea ce este gravat pe el!» comandă el.

«Mărturisește: ai sperat că în cele din urmă numele dragului vostru Constantin va fi scris pe el, împăratul care a susținut creștinismului doar pentru interes politic.»

«Nu îți permit să-l jignești pe cel care au făcut din imperiul roman o împărăție creștină.»

Chiara subliniază: «acest dezavantaj este a lui Teodosie. Constantin a rămas credincios zeilor tradiționali toată viața și numai în momentul morții a fost botezat.»

«Sfântul Constantin» răspunde el supărat.

«În Biserica Ortodoxă el este sfânt, dar nu și în cea catolică» subliniază ea.

«El este fondatorul Ordinului nostru Sacru, cel care a dat creștinismului lumină și glorie de-a lungul secolelor.»

«Nu mă interesează aceste fantezii creștine.»

Constantin își amintește: «Eram doar un băiat când Marele Maestru ridicase o inscripție în apropierea palatului imperial din Milano: se atestă că acolo împăratul Constantin promulgase edictul care dădea libertate creștinilor.»

«Chiar dacă nu voi putea dezvălui lumii întregi, acum știu că Dioclețian nu fusese un persecutor, ci un mare conducător, tolerant și deschis tuturor celor care credeau în ceva diferit.»

Lui nu-i place: «A-i accepta pe cei care au credințe diferite înseamnă a accepta existența altor zei. Dumnezeu este doar unul, cel în care credem noi.»

«Din această viziune absolutistă apar certuri și războaie. Dioclețian a vrut să pună capăt confruntărilor. El adusese pacea înapoi într-un imperiu împărțit de lupte religioase.»

«Erezie, erezie» strigă el.

Chiara citează o frază celebră: «Este o impietate să privezi oamenii de libertate în materie de religie, să-i împiedici să-și aleagă în mod liber o zeitate; nici un om, nici un zeu nu ar dori să fie slujiți forțat.»

Constantin devine și mai nervos.

«Ce păgân a spus o astfel de absurditate?»

Ea zâmbește înainte de a răspunde: «Tertulian, un filosof creștin.»
Omul, în mod clar în dificultate, atacă: «Nu mai vreau să dezbat probleme teologice cu un păgână».
«Nici eu. Ia vasul și să nu te văd vreodată» spune ea.
«Nu vrei să știi ce se va întâmpla cu vasul?»
«Nu»
Constantin împrejmuiește cu privirea din vârful farului valurile care se prăbușesc de stânci.
«Este un risc prea mare ca în viitor cineva să-l poată citi și să dezvăluie că este Dioclețian și nu Constantin primul care a acordat libertatea de cult. Pentru ca istoria să amintească că acea inscripție din Milano va fi întotdeauna singurul adevăr pentru toată lumea, acest epigraf trebuie să dispară.»
«Îmi imaginam, știam» admite Chiara.
«Îl voi distruge și îi voi împrăștia fragmentele în aceste adâncuri» conchide omul.
Cei doi coboară treptele exterioare ale farului. Chiara observă iahtul cum se îndepărtează rapid de insulă.
Când Costantino este pe mare, oprește motoarele. Înainte de a-și atinge scopul, el îngenunchează și se alătură mâinile.
«Fie ca Domnul să mă ierte pentru ceea ce fac. Gestul meu este spre slava celui Preaînalt, pentru ca numele lui să strălucească și mai mult.»
Costantino ridică vasul, gata să îl spargă de podeaua bărcii.
«Oprește-te, nu îndrăzni!» îi spune o voce care vine de sub punte.
El își întoarce capul.
«Cine...»
«Rămâi îngenunchiat!» ordonă vocea.
Stând în fața lui, cu o armă în mână, o femeie.
«Cine ești?» întreabă din nou.
«Nu contează numele meu.»
El a văzut deja acea față.
«Erai într-o fotografie pe care mi-a arătat-o Bruxa din Germania. Nu ești prietena lui...»
Ea nu-l lasă să termine propoziția: «Da, sunt un prietena al lui Francesco. Numele meu este Stefania».
Femeia care îl amenință pe Costantino cu o Beretta este chiar Stefania Olivieri.

«Trebuie să stau în genunchi tot timpul?»
«Impinge Graalul spre mine! Acum te poți ridica, dar stai departe!» comandă ea.
Costantino exclamă: «Chiara nu numai m-a tras pe sfoară cu Bruxa, ba m-a păcălit chiar și acum.»
«Nu înțeleg.»
«Mi-a dat vasul fără probleme: totul părea prea ușor. În schimb, te-a pus pe tine să te ascunzi în iahtul meu ca să-l furi din nou.»
Stefania își scutură capul.
«Toți sunteți fanatici. Tu, ei... aveți un singur scop: să distrugeți ceea ce nu poate fi distrus.»
«Nu faci și tu parte din *Ordinul Ermetic*?» întreabă el.
«Ei cred asta», spune Stefania, apoi explică: «A trecut aproape un an de când am fost inițiată în ritualurile lor false, dar am făcut-o doar pentru a participa la cercetare. Știam ce căuta liderul lor.»
Omul înțelege: «Tu ai pretins că ești păgână pentru a merge pe urmele Graalului?»
«M-am dus la Lisabona să văd ce a descoperit Magus. Apoi am încercat să intru în grațiile Magistrul Templi al lor, chiar având grijă de cel care acești fanatici îl consideră a fi cel ales. Am vrut ca Chiara să aibă încredere în mine și să-mi ceară să fiu alături de ea în timpul căutărilor.»
«Ai fost în Germania cu același scop?» întreabă omul.
«L-am convins pe unul dintre liderii lor, Everemondo, să-mi încredințeze sarcina de a-l însoți pe Francesco cu scuza că sunt prietena lui și că ar fi avut încredere în mine. Desigur, dacă am fi găsit Graalul la castel, l-aș fi fi luat imediat din mâinile celor doi...»
Costantino o întrerupe: «Dacă nu aparții acelei secte păgâne, cui îi dai socoteală?»
Stefania se uită la cer pentru o clipă.
«Unicul Dumnezeu.»
«Ești creștină ca și mine?» o întreabă el uimit.
«Eu sunt cu adevărat, tu doar în cuvinte. Erai în stare să distrugi ceea ce este cel mai prețios pentru un creștin: Graalul.»
«Era singura modalitate de a face ca inscripția să dispară» se justifică Costantino.
«Există o altă cale, cea pe care am continuat să o ducem mai departe de-a lungul secolelor: să o ascundem în cea mai îndepărtată peșteră a

pământului, cu gardieni care să o protejeze.»

El o privește uimit: «Nu poți fi...»

«Da, sunt o templieră» exclamă Stefania.

«Templierii nu au mai existat de secole și nu includeau femei în rândurile lor.»

Ea explică:« În Evul mediu au existat câteva, dar, pentru a servi Crucea, au trebuit să pretindă că sunt bărbați. Acum, din fericire, nu mai este așa: În Noul Ordin Templier sunt admise femei.»

«Nu am auzit niciodată de el. Și care este scopul acestui nou ordin?» întreabă Costantino.

«Scopul este acela al templierilor de la începutul lumii: să păzească Graalul.»

Stefania ia prețioasa descoperire și, cu o mână, o pune într-un rucsac, în timp ce în cealaltă ține arma îndreptată către bărbat.

Costantino insistă: «Cu toate acestea, trebuie să-l distrugi: va discredita istoria noastră religioasă, deci și pe a voastră.»

«Tu și Chiara, din diferite motive, v-ați concentrat pe text. Nouă nu ne pasă ce este scris, suntem interesați de Graal.»

«Da, dar inscripția...»

«Aceasta a fost gravată secole mai târziu. Nu are nimic de-a face cu rolul Vasului Sacru în noul legământ aprobat de Iisus. Magus nu înțelesese sensul cercetării lui Pessoa: el căuta Graalul ca atare.»

«Cum de ești așa sigură?»

«Am descoperit acest lucru când am fost, de asemenea, în Lisabona. Pessoa a scris o notă autobiografică care se termină cu cu aceste cuvinte: *Țineți-l minte întotdeauna pe martirul Jacques de Molay, Marele Maestru al Templierilor, și luptați întotdeauna și peste tot cu cei trei asasini ai săi: Ignoranța, Fanatismul și Tirania.*»

Stefania face o pauză lungă, apoi continuă pe un ton serios: «Voi, cei care vreți să distrugeți Graalul, sunteți mai ignoranți și mai fanatici decât cei care l-au ars pe rug pe ultimul mare Maestru în secolul al XIV-lea, convinși că asta va opri templierii: ce naivi.»

Costantino intuiește că nu o va convinge niciodată să distrugă vasul.

«Un lucru nu înțeleg: Cum ai știut că astăzi voi veni la far? Și cum știai sigur că voi pleca cu Vasul Sacru?»

«Zilele trecute eram în catedrală, puțin mai în spatele vostru. Purtam un voal lung negru pentru a mă deghiza printre femeile bătrâne în rugăciune,

astfel încât Chiara să nu mă recunoască.»

«Ai auzit despre întâlnirea noastră pentru înmânarea vasului?»

Stefania confirmă presupunerea: «Am petrecut noaptea ascunsă în cala iahtului tău pentru că știam că astăzi voi avea Graalul, cu orice preț».

Costantino se teme că i-a sosit ceasul.

«Mă vei omorî?»

«Templierii ucid doar pentru un singur motiv: Graalul. Dacă nu încerci să îl iei în stăpânire, nu te pot ucide: a mea religie, a noastră mi-o împiedică.»

Abia acum Costantino înțelege cum au mers lucrurile în turn.

«Tu l-ai ucis pe Leonardo.»

«Am fost acolo, i-am spus să-mi dea Graalul. Dacă ar fi continuat să-l țină, poate că aș fi făcut-o, dar el m-a scutit de acea jenă.»

Omul se uită în jos și dă din cap.

«Săracul om. S-a sinucis pentru a proteja Vasul Sacru.»

«Sunt alegeri personale.»

Apoi, deodată, Costantino întreabă: «Tu l-ai omorât și pe șeful *Ordinului vostru Ermetic*?»

«Repet: am făcut parte din el doar pentru a-i fura secretele. Cu toate acestea, în acea noapte am fost în camera lui Magus...»

«Și l-ai aruncat de pe balcon» termină el propoziția.

«El descoperise adevăratul loc de păstrare a Graalului, dar știu că nu mi l-ar fi dezvăluit niciodată.»

«Și l-ai omorât?» insistă Costantino.

«Într-adevăr, m-am dus să-l fac să mărturisească, chiar dacă asta însemna să-l omor. Îl înecam în cada lui, dar apoi el mi-a zâmbit. Nu știu dacă el credea că sunt una dintre voi sau o templieră, dar înțelesesem cu siguranță că dacă aș face-o, el ar fi câștigat și eu aș fi fost blestemată. Nu puteam...»

«Nu i-ai omorât, dar ai provocat doi oameni să se sinucidă. Religia noastră nu te va ierta niciodată» subliniază el.

«Ceea ce ne diferențiază de animale este voința liberă: Magus și Leonardo au făcut o alegere, au preferat moartea în loc să se predea.»

Costantino se cutremură.

«Și eu? Nu spera că mă voi sinucide.»

«Ești prea laș, nu m-am gândit niciodată la asta.»

«Care sunt intențiile tale atunci?»

«Voi pleca cu Graalul și tu... vei rămâne aici» spune Stefania.

«Barca este una singură, cum vei...»

«Bineînțeles că nu pot risca, în timp ce mergem spre țărm, tu să arunci acest rucsac cu încărcătura prețioasă în mare. Repet: plec singură cu iahtul tău de lux.»

Costantino se teme pentru viața lui: «Vrei să mă împuști și să mă arunci în mare?»

«Îți fac o altă mărturisire: tu erai pe cale să distrugi cel mai prețios bun pentru noi Templierii.

De aceea îmi doresc atât de mult, dar... nu te pot ucide.»

«Atunci, cum facem?»

Simplu: te arunci singur și nimeni nu va fi rănit.»

«E ca și cum m-ai ucide: în mijlocul mării, printre rechini.»

«Aici sunt delfinii, rareori rechinii, și în orice caz nu atacă în mod normal oamenii, spre deosebire de ceea ce am fost conduși să credem. Suntem în mijlocul verii: sigur va trece vreo barcă să te salveze.»

«Nu poți face asta.»

Stefania se apropie cu arma de om.

«Ori sari în apă imediat, ori...»

«Tocmai ai spus că nu mă poți ucide.»

«Nu am de gând, dar dacă nu te arunci în următoarele cinci secunde, te voi împușca în picior și te voi arunca peste bord. Atunci rechinii vor avea un stimul să vină să te caute. Cinci, patru, trei...»

Într-un final, Costantino se aruncă îmbrăcat în mare și Stefania direcționează iahtul spre portul din Split. Acolo o așteaptă un hidroavion care o va duce într-un loc necunoscut pentru mulți, unde Graalul va fi păstrat pentru totdeauna.

Joi, 3 septembrie 2020

Astăzi Chiara și cu mine am petrecut toată ziua la mare: apa este foarte curată, dar foarte rece. Apoi ne-am plimbat ținându-ne de mână pe toată insula, îngustă și lungă.

Este un vis să fim doar noi doi în acest paradis pământesc. După cină, Chiara mi se alătură în dormitor ținând în mână un cadou împachetat. Îl desfac.

«Aceasta este tabla de șah făcută manual pentru divinitatea sa. M-am gândit că ți-ar plăcea să o ai.»

Deschid tabla de șah pentru a vedea piesele prețioase și, amestecate printre ele, găsesc o piatră de un verde mat, netedă și plată.

«Și aceasta este o parte a darului?» întreb uimit.

Chiara se apropie să privească obiectul ciudat.
«Nu știu ce este, nu o observasem.»
«Nu ai deschis niciodată tabla de șah?» o întreb.
«După cum ți-am spus, nu mă interesează acest joc.»
Întorc piatra pe cealaltă parte și observ un *I* urmat de un *O* mai mic.
«Ai văzut?» îi arăt scrisul.
«*IO*? Ce înseamnă asta?» întreabă curioasă Chiara.
«Nu este în italiană, desigur. Face parte dintr-un epigraf latin. Mai mult îți spun că: forma alungită și dreptunghiulară sugerează că este databilă din secolul al IV-lea...»
În cele din urmă, mi-e totul clar: «Aceste litere făceau parte din inscripție».
«Din care?» întreabă ea.
«*I* și *O*: este începutul cuvântului *Iovius*. Este un fragment din Vasul Sacru.»
Chiara rămâne perplexă.
«Cum de divinitatea sa avea o bucată din el?»
Reflectez îndelung înainte de a vorbi.
«Credeam că atunci când castelul din *Wewelsburg* căzuse în mâinile aliaților luaseră în posesie prețiosul vas. Dar acum cred că nu. Știm că Magus își petrecuse copilăria acolo, uneori în compania fiicei lui Himmler.»
Chiara dă din cap.
«Gudrun.»
Continui: «Nu cred că e o coincidență că acesta fusese ultimul său cuvânt înainte de a muri».
«Ce vrei să spui?»
«Înainte de înfrângerea naziștilor, Gudrun i-a dat lui Magus un fragment din Vasul Sacru.»
«De ce?»
Am o teorie.
«Poate că vasul se sparse în timpul bombardamentului sau ea însăși îl distruse.»
Chiara insistă: «De ce?»
«Naziștii au căutat relicve legendare ani de zile. Gudrun, ca și tatăl său Himmler, era probabil convinsă că Graalul dădea o mare putere celor care îl aveau.»
«Cu atât mai mult, nu are sens că să-l fi distrus» insistă Chiara.

«Hitler, când văzuse căderea inevitabilă, dăduse ordin să fie distruse operele de artă și comorile acumulate.»

Ea înțelege în cele din urmă: «Gudrun a vrut să împiedice ca un obiect considerat magic și puternic să cadă în mâinile inamicului».

«Pare probabil» confirm.

«Cum ai ajuns la această concluzie?» întreabă ea.

«Mi-ai spus tu cu mult timp în urmă. Magus ți-a mărturisit că a văzut inscripția, dar că nu a avut timp să o transcrie pentru că a dispărut, în schimb...»

Chiara mă întrerupe: «Inscripția nu dispăruse, ci vasul».

«Poate că Magus fusese un martor neputincios la distrugerea relicvei de către Gudrun.»

Chiara se ridică și se uită în oglinda de deasupra dulapului.

«Divinitatea sa era încă un copil: înțelesese oare ce era?» întreabă ea.

Rămân perplex.

«Gudrun trebuie să-i fi spus că era Graalul, dar dacă reușise să traducă textul...»

Ea se gândește puțin la asta, apoi exclamă: «În schimb, cred că o putea face. Mi-a spus odată că putea traduce din greacă direct în latină de la vârsta de doisprezece ani. Este probabil ca latina să o fi știut deja.»

«El înțelesese sensul inscripției» sunt convins eu.

«De aceea, potrivit lui, ar fi schimbat istoria creștinismului» spune ea.

«Poate că nu înțelesese totul atunci, dar apoi a avut mai mult de șaptezeci de ani pentru a emite o teorie care să indice ce însemnau *I* și *O*» explic.

«Înțelesese acest lucru numai la sfârșitul vieții sale. În seara aceea mi-a spus că era vorba despre un împărat...»

«Înțelesese că acele litere erau primele litere din *Iovius*: Dioclețian» adaug.

Ea își aranjează părul și apoi se așează pe pat lângă mine.

«În fine, Gudrun se străduise din greu pentru a distruge vasul, dar nu știa că cel din *Wewelsburg* era doar o copie.»

Privesc din nou piatra îndelung.

«Acesta este originalul. Acesta este *Graalul*» exclam.

Privirea ei se află la mijloc între uimire și cenzură.

«Originalul este cel care fusese îngropat cu Dioclețian și care acum probabil e pe fundul mării» reflectă Chiara.

«Și eu am crezut întotdeauna că este originalul și că cel din Germania o copie, dar este exact opusul» subliniez.

«Cum poți să spui asta?»

«Îți amintești de vasul găsit în turn?» o întreb.

«Desigur. Este originalul: este identic în formă și culoare cu cel din Genova.»

«Asta este exact problema: la ambele vase, sticla avea o textură și o culoare verde intensă, despre care se credea că este smarald.»

«Deci?» ea nu înțelege.

«La vremea lui Iisus și, de asemenea, în Palestina, cele mai avansate tehnici de lucru în sticlă nu erau răspândite. Cel din Genova și cel pe care i l-ai dat acelui fanatic sunt făcute din sticlă suflată, probabil, câteva secole mai târziu

la curtea imperială, cu cele mai moderne procese ale timpului. Sunt copii din secolul al IV-lea.

Clare este uimită.

Concluzionez: «Originalul, realizat prin mai multe tehnici artizanale din primul secol, nu putea fi atât de pur și strălucitor: trebuia să aibă o culoare mai delicată și opacă, ca această piatră de aici, pentru că nisipul folosit conținea impurități de fier.»

«Deci acest fragment...»

«Este singura bucată rămasă din adevăratul Graal» spun.

«Dar inscripția nu este originală?»

«Vasul Sacru original, evident, nu avea nici un text. În secolul al IV-lea, Dioclețian venise cu ideea de a grava decretul de toleranță religioasă tocmai pe relicva sacră pentru creștini și apoi pe o copie, pe care o realizase și fusese îngropată cu el.»

Chiara a rămas fără cuvinte la această descoperire.

Continui să-i explic: «Desigur, așa cum am înțeles eu, îmi imaginez că mai devreme sau mai târziu și Magus a intuit, de asemenea, că ceea ce păstrase în tabla sa de șah era o bucată din vasul din secol întâi».

Chiara are o ultimă îndoială: «Dacă divinitatea sa știa că ceea ce el văzuse când era copil în *Wewelsburg* era originalul, de ce a vrut să găsească copia din Split?»

«El era interesat de inscripție. Adevăratul Graal fusese spulberat în fața ochilor săi, copia din Genova nu avea inscripție, când descoperise existența unei alte copii, sperase că cel puțin aceea va avea textul.»

«Și avea dreptate. Deci, Costantino a luat o copie?» întreabă.

«Tot ce a mai rămas din Graalul original este această bucată verde gravată *Io*.»

Un zâmbet apare pe chipul lui Chiara. Efectul pe care zâmbetul ei mi-l provoacă nu mi-l poate provoca nici o altă femeie chiar și de ar fi goală. Mă uit la ea, se uită la mine, o sărut, mă invită la culcare.

Închisoarea, secta păgână și moartea misterioasă a lui Magus par o amintire îndepărtată.

Ea se întoarce cu spatele, o iau în brațe în poziția lingurii, și îmi potrivesc fiecare parte a corpului meu cu al ei. Este poziția perfectă, nu am nimic altceva să cer lumii.

Doar o curiozitate înainte de a mă culca.

«Măcar numele tău adevărat este Chiara?»

«Nu.»